

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

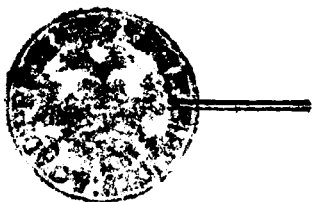
L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I

C V R A V I T

I O . P E T R . S C H M I D I V S

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R . H I N Z I V M

M D C C L X X V I I I I .

17 A 10 12

17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12

17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12

17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12

17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12

17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12

17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12
17 A 10 12

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ σε, ὦ κήκισε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, φθονερὸν ἔτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλατύντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμασὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῶντα, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῆν τὴν πολὺν σὲ μιαιρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τακμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

ΜΙΚ. At te, scelestissime galle, Iupiter ipse obterat, invidum adeo et clamosum animal, qui me diuitem, et iucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniiicere, et frigore quod nondum me, ut

Luc. Op. T. VI.

A

folet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκινῶντι (γνώμην γὰρ ἔτῃς
 ἀψευδέςατός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἀδέ-
 πω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπτος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκρυπται· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνῶμαι γὰρ εὐθὺς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πρᾶγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὥμην τι χαριῆ-
 σθαί σοι φθάνων τῆς νυκτός, ὅποσον δυναίμην,
 ὥς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσασθαι, προσοδῶ ἔση τῷτο ἐς τὰ ἀλφι-
 τα πεποννηκῶς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον,
 ἐγώ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vleiscar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facefferes ex-
 siliendo in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *canzu* anteuertarem, ut posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnā perficias, lucro tibi iste labor ad
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωρότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ὄναρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτ' αὖ σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιῷτον, εἰ ὁμόφρονος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ' τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαιδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φρέσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μύσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν,

equidem tacebo tibi; et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem, excitatus deinde esurias.

2. MIC. O Iupiter prodigialis, o depulfor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos vocetor? MIC. Qui enim non sit prodigium? Sed auerruncate Dii a nobis inalum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos con-

A 2

fuens,

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προεθέσπιζε, καὶ εἰδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποι-
 εῖν, εἰδὲ ὁ ἀνέων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 Ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκασμα.
 καί τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἢ τῆς Ἀργῆς τρέ-
 πης ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἐρπᾶσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα
 καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ
 δὲ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὢν, λαλίστα καὶ λογιω-
 τάτα

fuens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulforem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et boum carnes mugientes, semiaffas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio as-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo.
 Deo-

I. αὐτόφωνος] Quid hoc sit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. *du Soul.*

τάτα θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος
 ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔχαιρε πῶς ἔμελλον ἐκμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-
 μυθήσεν ὑπόσχοιό μοι, ἔκ ἂν ὀκνήσαιμι σοι
 τὴν ἀληθευέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁ-
 μοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λαλῆν.

MIK. Ἄλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἄ-
 λεκτρυὼν ἔτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ'
 ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο
 σοι τῆς Φωνῆς αἴτιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ
 πρὸς ἑδεία ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι, τίς γάρ
 ἂν πισεύσειέ μοι, εἴ τιμι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυό-
 νος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε
 τσίγην.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis
 vester atque convivtor, non multum laboraturus
 eram in addiscendo vestro sermone. Si vero lan-
 ctum mihi silentium promiseris, non pigrabor
 verioremi tibi causam meae cum sermone vestro
 communionis dicere, et. vnde sic loqui mihi
 contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est,
 gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mer-
 curium, optime, quae etiam alia tibi sit loque-
 lae causa. Ut vero taceam, et ad neminem
 quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam
 qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ οἶδ' ὅτε
λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
κτρῶν Φαινόμενος, ἔ πρό πολλῶ ἀνδρωπος ἦν.
ΜΙΚ. "Ηκασά τι καὶ πάλαι τοιᾶτον ἀμέλει πε-
ρὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρῶν τις νεανίσκος Φίλος γέ-
κοιτο τῷ "Αρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγ-
χωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε
γὰν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ
"Αρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ
ἐπειδὴ περ μάλις αὐτὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ
κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς
ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰετὸν νεανίσκον, μή-
νυσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα πατὲρ κα-
τακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῶ-
ναι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione es-
se, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic
enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita
multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam
tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuue-
nem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et
comissatum iuisse, et amoribus illius subservisse.
Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii
caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem
praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vul-
cano enunciarret; extra ad ianuas reliquisse sem-
per iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol ap-
pareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum,
suum-

ναί τήν Φρεράν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν-
 τα ἐπισῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιθεῖν τὸν ἀλε-
 κτρύονα μὴνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα ταῖς δε-
 σμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτὰς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείδη] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῷ Ἀλεκτρύονος, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τετὶ τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τὶ τῷ κρέαντος τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῷτο ὑμᾶς ἀπολογεμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animaduersum adstitisse Veneri et
 requiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adueniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum armis in auem cognominem mutasse, ut pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob causam
 vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil iam
 A 4 prodest,

2. ὡς ἀφείδη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, ut vix
 mihi temperarim, quin contra Edd. omnes
 eiecisseni. Sed ne temerarius videar, vncis
 ut suspectum seclusi. *Reins.*

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλῶν βοᾶν, ἐπισηματομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτῆς.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγ-
χος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ.
Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῆτο μάλισα εἰδέναί. ΑΛΕΚ.
Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σά-
μιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζό-
να, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε
κυάμους ἐσθίειν, ἥδισον ἐμοὶ γὰρ ὄψον ἐκτρά-
πεζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς
ἀνθρώ-

prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere
diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle.
Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in
gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim
hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythago-
ram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum
ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non
gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavis-
simum mihi quidem pulmentum, et facillimum
concoctu, a mensis remouit: qui praeterea per-
suasit

3. γὰρ — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπο-
νον *Fler.* Ed. ante ἀποφαίνων. *du Soul.*
Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam,
vt ἀπονον transponamus, et adiiciamus co-
pulam,

ἀνθρώπου ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἰσθι δῆτα καὶ ἐγὼ, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου,
 Εὐφορβὸς γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τερχαργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃ ἀλεκτρυνόν. ΑΛΕΚ.
 Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς θ
 παύε, ὃ ἀγαθὲ, λοιδορέμενός μοι, καὶ ταῦτα,
 ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τᾷτ'
 αὖ

suasit hominibus, vt per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γὰρ ὄψον
 καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an forte legendum
 sit ἄπωνον, qua ratione locum seruare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτετακτόν. Nem-
 pe ἄπωνον significare puto contrarium no-
 minis εὖωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. Gesner. Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem Gesneri
 etiam in textum recepissem. Iam vero satis
 habui lectionem Fl. reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. Reitz.

αὐτῷ μακροῦ ἐκείνῃ τερατωδέεστρον, ἀλεκτρυὸν Φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὁμῶς, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος 4) ἀναπέφηνας; καὶ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἐδὲ πάνυ πιεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρημέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἕς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. καὶ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοὶ παραβάλοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἦγον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτὰς·

portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine ausis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo iam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, et clamosus; at ille tacere quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* aduersum. Cum enim non haberem quod tibi obiicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτὰς ὥς ἢ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρὰ νομικῆν, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκῆναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν ἐκ τῆν κεφαλὴν τῶ πατρὸς ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθαι, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τέτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἂν ἡσθίεν τῶν κυάμων, ἐφίλοσφόρον γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρενιθικὴ γὰρ καὶ ἂν ἀπὲρ ῥήτος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοὺ φίλον, ἄκκε πῶς ἐκ Πυθαγόρα τῆτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσσα βίοις, καὶ ἄτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάσης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκκεσμα γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, et aequè factum impie, cum fabas deuorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conueniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibis. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et quid ex vnaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me peruenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest iucundum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἴρῃσιν προθρή, πρότερον
 μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκέειν τὰ τοιαῦτα διεξίοντος,
 ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθις ὄρῶν,
 τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, ἔκ οἶδα, ὁπότερον ἂν
 ἐλοίμην, ἔτῳς ἀδελφὰ ἡγῆμαι τὰ σε τοῖς ἡδί-
 σοις Φανέσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
 καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. "Ετι
 γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅσις ποτὲ ὁ
 Φανεύς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάταια δια-
 φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος,
 ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
 κτρῶν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. ἔτῳς μοι
 πολὺ

dum fuerit audire: adeo vt si quis mihi optio-
 nem proponat, vtrum malim te audire talia enar-
 rantem, an illud beatum vndique somnium,
 quod paullo ante *mibi obligit*, rursus somniare,
 nesciam vtrum praeoptem: adeo geminos arbi-
 tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
 quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
 illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
 tractas illud somnium, quodcunque demum fuit,
 quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
 cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
 cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliui-
 scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
 melle

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα, εἶον ἔτι ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφόμενα, τοιᾶτον γάρ γαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τῆς ἐνυπνίας, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός τις ἐστίν, ἔτω σοι τριπόδητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησθαι τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῆς. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβλητῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conuersae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras, amorem insomni; si volucre cum sit, et terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam; et apertis oculis commoratur, mellitum adeo, et manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue enim est recordari, et aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἶτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἶτε διὰ τῶν
 κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἐὰν χαίρειν τὸν λήρον ἐκείνον ποιητὴν, ἔδεν εἰ-
 δότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιᾶτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἑώρα,
 ἔδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἡδιστος ἀφίκετο, χρυ-
 σᾶς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae etc. Reitz.*

εἴς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτισε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνίπνιον, καὶ μέταλλα 6) ὅλα χρυσίᾳ κεκοιμησθαι μοι δεκτεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· πῶς οἶσι καλόν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
 ζράπτον; τίποτε ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτῆς
 ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γὰρ με, εἴπερ οἶσθα, ἐπὶ-
 τε ὕδωρ ἄριζον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θυ-
 μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῆς καλλίστης
 τῶν

et auro vestitum vndique, multum quoque auri
 secum adferens. GALL. Define, bone Mida,
 aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
 istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
 mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
 multum: quam putas pulchrum! quo splendore
 fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
 dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum
 vbi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
 ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
 cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latinis et Graecis scri-
 ptoribus sunt loca, vnde metalla effodiuntur.
 Graevius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο
ζητεῖς,

"Αριзон μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

"Ατε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλάττει;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τέτο. ὥσπερ γὰρ τῆμόν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ τὸ
χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκυσσον,
ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυνών. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλέσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclyta munera Pluti est.

ΜΙΚ. Per Iouem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, no-
sti. Eucrates enim diues in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad cocnam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vers hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me.* Reitz.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τῆτο, πενάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνους κυάμους νομίζων, ἔ' πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρύονι ἀδληθῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, δῆγησας, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δεῖπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui tota die esurierim, donec mihi fero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lauram Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, Nocte sub ambrosia diuinum, vere, somnium adeste. . . GALL. Illa prius, quae apud Eueratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenas, et tanquam somnium Luc. Op. T. VI. B quod-

ἐκείναι προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγόμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ὅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσεπῶν αὐτὸν, ὥσπερ εἶώθειν, δεσπότῃ, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ κατασχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχεῇ τῷ τριβῶνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τινα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν,
σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, sane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae mese epulas celebro, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum,
tu

σὺ ἀντ' ἐκείνῃ ἦκε λασάμενος, ἣν μὴ ὄγε κλη-
 θείς αὐτὰς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφί-
 βολός ἐσι. τῆτο ἀκέσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
 ἀπῆειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἡπίαλόν τινα, ἢ
 πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακι-
 ζομένῳ ἐκείνῳ, ἃ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντιδειπνος,
 καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῶ,
 αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχές ἐπισκοπῶν 8),
 ὅποσάπεν τὸ σοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
 λασθαι δέοι. καίπειδ' ὅτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
 πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
 est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
 est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
 vota faciens omnibus Diis, ut febricolosum hor-
 rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
 immitterent, cui subseffor ego, et coenae vica-
 rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
 pus illud usque ad balneum, saeculum computa-
 bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
 umbra solaris esset, et quando me lotum esse
 oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-

B 2

leri-

8. ἐπισκοπῶν] *respiciens, quot pedum esset so-*
larii umbra. Veteres enim tempus metie-
 bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιά δ' ἐτεκμαι-
ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῶ·
ἣν καὶ σοιχεῖον ἐκάλεον. Graevius.

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ
τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
πολλὰς, καὶ δὴ καίμεινον, Φορὰδην ὑπὸ τεττάρ-
ρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν
νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλα δὲ πονήρως ἔχων.
ὑπέστρεψε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ
διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
γετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μει-
ράκια Φλυαρέντων. ὁ γὰρ πώγων μάλ᾽ τρα-
γικὸς

leriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem
maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
vt purior pars extra obuersa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiui
esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
et manifestum erat illum male habere; subinde
enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis recessi-
bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
nere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
dum

γινός ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κερῶν· καὶ αἰτιωμένα
 δὲ Ἀρχιβίε τῷ ἱατρῷ, διότι ἔτιωσ ἔχων ἀφί-
 κето, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἐχρῆ προδιδέναι,
 καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μὴ νόσοι
 ἐμποδῶν ἰσῶνται. ἠγγίσταται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 εωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἔμμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινέσεται σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 αναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ Φλέγμα-
 τος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι· ἐφί-
 ζαται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελαμένος,
 καὶ ἰδὼν τὴν Θεσμόπολιν (τῷτο γὰρ ὁ Φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησιν, εὐμὲν ἐποίη-
 σας αὐτὸς ἡκὼν πρὸς ἡμᾶς· ἐμεῖον δ' ἄν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonforem inuitans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
officium, inquit, non decet deserere, virum prae-
 fertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant:
contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin,
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius
 mori velis, quam in conuiuium ipsam cum pituita
 animam extuffiens. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns
 Thestimopolin, hoc enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni facturum eras, nam

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο αὐν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς· εἰσῆεν οὖν μάτην λύκος χαιῶν παρὰ μικρὸν ἀίσχυνόμενος ὅτι ἐδόκεν ἐξεληλακέναι τῷ συμποσίῃ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. καὶ περὶ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμύπολιν, καὶ ἀπραγμόνως, νῆ Δία,

absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et cum his verbis intrat manus illi praebeens scruiis insuper innixo.

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accede, inquit, tu etiam Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaecoonitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustrarians lupo, erubescens quod conuivio expulsi viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, **¶** Auto, iuue-

Δία, πάντε, οἶμαι, ντανίσκοι σύμμεγέθεις, ὑπε-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύνατο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένε πλησίον κα-
 τακῆσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντας,
 ὡς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τέντεῦθεν ἐδειπνᾶ-
 μεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυψόν τι καὶ ποικίλου
 δεῖπνον, ἐπὶ χρυσᾷ πολλῇ, καὶ ἀργύρῃ· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσᾷ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδί-

57

iuvenes bene magni, ceruicalibus illum falcien-
 tes vndique, vt eo situ maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eō detrudunt, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenauim-
 us, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 aurique multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniversum, suauissime tem-

B 4

pus

9. ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle
 Micylus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nemp-
 pe mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 115.
Heus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με εὐύστα
 ἔμετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐποχλῶν, καὶ ἀρεστὴν
 τινὰ πρὸς με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατὰφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἐκ ἐστίν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐ-
 δὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνέρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἐκ ἐῶν ἀκέρει τῶν
 κηθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τῆτο μὲν σοι, ὦ
 ὠλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδισον,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέρεντι.

ΜΙΚ. Ἄχχε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γάρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ὄντα, ἐκ οἷδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non. mediocriter molestus mihi.
 Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 bus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbis nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκειν, εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
 θήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ὁ πάντων
 ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν ἐμαυτὸν
 δὲ παρελθόντα εἰς τὴν ἑστίαν, τὸ μὲν χρυσίον
 καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλῆν σκιάφαις τισὶ μεγά-
 λαις, ἀέναν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα,
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
 διακόνους, πάντα ἐμὰ, οἷς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴ-
 τα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ, ἐξυπτίζων,
 περιβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίφθονος·
 καὶ πρόσθεν πολλοί, καὶ περιίππευον, καὶ εἴ-
 ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνην
 ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσας ἐγκαίδεκα ἐξ-
 ημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξιάσιν τινὰ
 λαμ-

do, moribundus aduocare me, et testamento
 condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego,
 paullo post mori. Me autem adita hereditate
 aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
 magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens:
 reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
 stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
 qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
 bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
 tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
 lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑπόδοχὴν τῶν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο (10), καὶ πότος συνεκροτέτο· ἐν τῷ ἔντα μὲ, καὶ Φιλοτησίᾳς προπίνοντα ἐν χρυσაῖς Φιάλαις ἐκίσω τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακῆντος εἰσκομιζομένῃ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνστράξας μετὰ ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκείνον διασκοδάσας, ὑπὲρ μέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. ἄρα σοι ἀλόγως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis conuiuium, mentas euertisti, diuitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo conuiuae ad laetiores inuitatiunculas et pocula vberiora transeunt. Itaque probavi lectionem Ald. 2. et Hagen. ἐκκομιζομένῃ. Gesner.

γῆς ἀγανακτῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ, ὡς τρεῖς πε-
ρεν ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ἄνθρωπον μοιγενόμενον;

ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἴ καὶ Φιλόπλε-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μένον τῷτο ἐξ ἅπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι πολὺ κεντῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μένος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐ-
φορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐξημένης
τῶν βαρύνων, ἐξήεις πολεμῶσι τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα πιδιηροφρεῖν μάλιν
ἢ χρυσοφρεῖν ἔμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἤϊας
χρυσῷ διαδεδεμένους τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὀμηρος διὰ τοῦ-
το Χρρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque divi-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achiuos exhibas, in
bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum
praeftabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes Graeci vocasse*
comas

ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο· μακροῦ
 γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίναν-
 το συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 πολάμπυσσαι μετ' αὐτῆ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ᾧ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθῃ υἱὸς ὦν, ἐτί-
 μας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνῃ καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἡρά-
 αθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, ἐκ ἔχων
 εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβλαβοί, ἐδὲ
 ὅπως ἂν διαφθείρειε τῆ Ἀκρισίῃ τὴν Φρουρὰν,
 αἰεὶς ἤδη πρὶν ὥς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς
 διὰ τῆ τέγχε, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥς τι
 ἂν σοι τὸ ἐπὶ τ' αὐτῷ ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν
 χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ,
 καλὰς

comas tuas Homerus, quod argento confringe-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliore, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 ere est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae
 illius puellae amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrumpere, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros
 ipsos

καλὰς τε αὐτὰς, καὶ σοφὰς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζονται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ἐμίτεχνον αἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῶ δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψεν τοῖς Κρονίδις, δύο τὰς μὲς τῷ ἀλλήντος ἐμβαλὼν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῖν τρυβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τυσοῦντους, ἀλλὰ τί ἐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε,

ipsos et sapientes et fortes reddat, honore ipsis conciliato et gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos breui reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenauit, cum coquerem ex fractis leguminibus pultriculam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis. GALL. Noui, summum illum, breuem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, et sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde peierauit Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle,

ὦ ἀλεκτρυνών, ληϊζομένης ἡμᾶς ἐρώων; ΑΛΕΚ.
 Ἐκόκκωζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί
 δ' ἔν' ὁ Σίμων; ἐρώκεις γάρ τι περὶ αὐτῷ ἐρεῖν.
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλάσιος ἐς ὑπερβολήν,
 Δριμύλος τ' ὄνομα· ἔτος ζῶν μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ἔ-
 δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἐδὲ αὐτὸς ἥπτε-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον,
 ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων 11.)

οὐ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum poteram. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus,
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege *beres* Simo
 ille

II. ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Illud, ὃ τὰ
 ῥάνια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, vt
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in fu-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαυ-
 νει. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*,
 protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis qua domi
 qua in publico utitur etc. Si τῷ ἐξελαύ-
 νει placeat solennem illam in equo vel curru
 proce-

ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρά, ὁ τὸ τρύβλιον περιλεί-
 χων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινόβα-
 Φῇ 12) ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
 χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
 ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, εὐδὲ
 προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος γὰρ ἐγὼ, μὲν
 ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
 ἀγανακτήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ
 κατασμικρύνειν μου τοῦμομα· οὐ γὰρ Σίμων,
 ἀλλὰ

ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligur-
 riebat, lactus domo exigit, purpuras indutus et
 hyssigma, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
 mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
 omnibus, nos neque respiciens amplius. Na-
 per enim ego procedentem videns, *Salve*, dice-
 bam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit,
mendico, meum nomen ne deminuas: neque enim Si-
mon

procedendi significationem seruare: tunc
 ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
 χων, et intelligendum ad ἀπαντα ἐκείνα,
 et quae sequuntur, verbum ἔχει. *Gesner.*

12. ὑσγινόβαΦῇ] *Aelian. V. H. III. c. 9. Φλό-*
γιστα ἐνδεδυνότες καὶ ὑσγινόβαΦῇ. Vbi Pe-
ritz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272. docet,
colorem ὑσγινόβαΦῇ medium fuisse inter
coccum et purpuram, propiorem tamen
purpurae. Reitz.

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον,
ὅτι καὶ ἐρώσιν αὐτῆ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύ-
πτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπεροῖα, καὶ τὰς
μὲν προσίσταται, καὶ ἱλαῶς ἔσιν, αἱ δὲ ἀπειλᾶσιν
ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελέμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγα-
θῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τῆς
ἀμόρφης, καὶ ἐρασμίας ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ
ποιητικὸς ἐκείνος κενός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

Ἦ χρυσὸς δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας (3). καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ἔς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυνών;

ΑΛΕΚ.

*mon vocor, sed Simonides. Maximum vero illud
est; quod eum amant etiam mulieres: at ille
apud has quoque delicatum se facit, easque de-
spicit: et alias quidem admittit propitius; aliae
vero minantur, futurum ut mortem sibi conscii-
fiant, si porro negligentur. Vides, quantorum
honorum aurum causa sit; siquidem deformes
etiam refingit, et, ut poetica ille cestus, reddit
amabiles. Audis vero et poetas dicentes:*

*Pecunia ingens generis humani bonum; et,
Pecunia in res regimen humanas tenet.
Sed quid inter haec ridebas, galle?*

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non
videtur. *Guier.* Recipiatur ergo pro eo
βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, *Aurum res
iucundissima mortalibus.* Reitz,

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 ἐν τῇ ὁμοίᾳ τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλεσίων. οἷδ', εὖ ἴσθι, πολλὰ ἀθλιώτερον
 ἡμῶν τὸν βίον βίῃσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλεσίως πολλὰκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπενημένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴη ἔκαστα. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γένῃ ἤδη
 καὶ σὲ εἰπὼν ὅπως ἡλλάχης, καὶ ἀσύνοισθα τῷ
 βίῳ ἑκάστω. ΑΛΕΚ. "Αγε, ποσῶτον γε προ-
 σδῶς, μηδένος με σὲ εὐδαίμονέστερον βιοῦντι
 εὐρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμῷ, ὦ Ἀλεκτροῦνι, ἔτω
 σοι γένοιτο. σπράγγεις γάρ με λυιδροῦσθαι σου
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρχάμενος, ὅπως

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa divites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriores quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et dives saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viveret beatius. MIC. Me, o galle? Ita tu
 beatus sis! irritus enim me, ut tibi maledicam.
 Verum dic ab Euphorbo inde facti initio, quo-
 Luc. Op. T. VI. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110.

ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρη τῷ
ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γὰρ σε ποικίλα καὶ ἰδέειν καὶ
παθεῖν, ἐν παλυνιδέσσι τοῖς βίαις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶ-
τον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδω
ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἣν τινα τὴν καταδίκην ἐκ-
τελέσας, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἅτε
ὅσιον ἔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔτε σοὶ ἀκένον τὰ τοιαῦ-
τα. ἐπεὶ δὲ Εὐφωρβος ἐγενόμην ... ΜΙΚ,
Ἐγὼ δὲ πρὸ γε τούτου, ὦ θαυμασίε, τίς
ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε
ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα

πολλὰ καὶ ἄλλα. ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps
usque ad gallum: verisimile enim est multa vi-
disse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum
anima mea deuolans in terram hominis corpus
subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit
dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est,
neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem ...
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis
fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quo-
que, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane.

MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος. Seruat decorum Lucia-
nus. Volebat suspitionibus quibusdam ho-
mines inducere Pythagoram, vt crederent,
se esse Apollinem. Vid. Iamblicus l. 177.
et Porphyry l. 28. Gesner. l. 1. 1. 1.

ΜΙΚ. Τίς ἂν ᾦν, εἰ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς
 τῶν τοῦ χερσίων ἀπορυπτόντων. ΜΙΚ. Εἴτα
 οὐκ ἐν ὁ κακοδαίμων ἐλίγον τῶν ψηγμάτων ἦκειν
 εἰς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος (15); ἀλ-
 λά καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἴπερ εἶκός γάρ
 εἰδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγχομαι
 ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλι, ἐφ' ἧ σὺ ἐσημαί.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθος τῷτο ἔδεμιξ μὴχανῇ.

Πλὴν

MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu fornicia Indica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
 Tum pigratus sum miser, paucarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum, quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo resciscas.

C 2

17. Ve.

15. οὐκ ἐν — ἦκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad sensum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione iocentur; ad quam Gesneri versio
 pronam iter monstrat. Conf. supr. Alex. c.
 6. ἐπισιτίζοντο τε τὰ ἀφέντα, infra
 Icar. c. II. Bis Accus. c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰκα-
 θώς ἐπισιτίζατο. Vnde videbis, non esse
 alo, comedo, vi. vulgo, sed in diuturnum capio,
 vbiq. de frumento mihi prospicio. Reita.

Πλὴν ἄλλ' ἐπεῖπερ Εὐφορβὸς ἐγενόμην (ἐπ-
 ανειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄσπετος ἐστὼς
 ἄχρι δὴ ὁ Μνησαρχὸς ἐξαργάσθηταί μοι τὸν οἴ-
 κον. ΜΙΚ. Ἀσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄπατος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. εἰδὲ γὰρ εἶδει τέτων, ἣ μά-
 νω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν τε ἐν Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἶπέ' τοιαῦτα ἦν οἷά. Φησὶν "Ὅμηρος
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν οὐκ εἶνος ἠπίσα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γε γνησιότατον ἐκείνων, καὶ μη-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοὶ Φημί
 ὑπερφυές μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem,
 ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao, interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. MIC. Gibine, o noster, expers et po-
 tus? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid er-
 go res Iliacae; hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde
 iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque
 Hele-

τα ἔγω· μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένη αὐτὴν ἔτι
καλὴν, ὡς οἰοῦμαι. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνα
θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πᾶν πρεσβύτιον
ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπιάσας, ἐν Ἀφιδναίς εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γινόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλιστα. διηγείτο γάρ μοι ὁ Πάνδας ταῦτα,
κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν
ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνησέχθην, ὃ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
παρά

Helenam ipsam ita pulchram, vt putant. Vidi
enim candidam quidem aliquam, longo collo, vt
cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum,
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, puero admodum, Herculem.
ΜΙΚ. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
tissimus vndique? an haec quoque temere confi-
cta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae
C 3 apud

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πρόθε γάρ, ὡπλοέ-
μιος ὢν, τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἔχαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δό-
ρατι. ΜΙΚ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχε-
ξέσθων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς
ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γάρ, σῆμα, τάληθῃ λέγειν.
ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαίδευτος ἐδ' ἀμαλότητος τῶν
καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ
σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ Ἰσίδος, καὶ αὐτὶς εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέσθηκα τοὺς κατ'
ἐκείνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. MIC. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

13. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Iidis edidici:
tum rursus naui in Italiam delatus, eo adduxi
Grac-

ἐκεῖνα Ἑλλήνας 16), ὥς θεὸν ἤγον με. ΜΙΚ.
 Ἦλκσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξαις ἀναβεβιωκέναι
 ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσὲν τὸν μῆρὲν ἐπιδείξαι
 ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπ' ἡλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάνητε τὰ τοιαῦτα,
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὲν ἔδεν ὀκνεῖν ἐχρῆν
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπότην
 γὰρ ἂν ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. ἔδεν ὑγιᾶς,
 ἔδδ'

Graecos illius regionis, vñ me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audisti ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Satum ni-
 hil

C 4

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλλήνας } L. Bos de Ellipsi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα di-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρος τῆς γῆς. Adeo-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
 Reitz.

ἔδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνή-
θη, καὶ ταῦτ' αὖ τοῖς πολλοῖς νομίζομαι, ἡκίστα
ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀνθρώπων ἐς τὸ θαῦμα· ὅσω
δὲ αὖ ξενίζομαι (17), τοσούτῳ καινότερος ἦμην
αὐτοῖς ἔσσεσθαι. διὰ τῆτο καανοποιεῖν εἰλόμην,
ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζον-
τες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπληττύνονται, καθ-
άπερ ἐν ταῖς ἀσαφείσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ.
'Ορῶς; καταγελαῖς μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει (18)
τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταπον-
τίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι
ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si con-
sueti et eadem, quae vulgus, in legibus pone-
rem, in admirationem me non perduciturum esse
homines. Quo magis autem peregrina statue-
rem, tanto magis novum atque admirabilem me
illis putabam futurum. Itaque novare quaedam
institui, arcanam eius rei fingens causam, ut
coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione
percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC.
Vides? non minus me pro mea parte derides,
quam Crotoniatae et Metapontinos et Tarenti-
nos, et reliquos, qui muti te sequebantur, ado-
rabant-

17. ὅσω δὲ αὖ ξενίζομαι] Ante ξενίζομαι, μάλ-
λον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Ari-
stoph. Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ
ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἐπομένων, καὶ προσκυτάντων τὰ ἴχνη, ἃ αὐτοὶ πατῶν ἀπολιμπάνουσιν.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετ' ἐμὲ φιλῶ μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐπαῖσαν. ΜΙΚ. Φεῦ τὰ λόγῳ, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν ταῖς ἄλλαις, ὁ Πυθαγόρας καὶ ἦν ποτε χεῖνος, ὅτε καὶ αὐτὸς οὐκ ἔμελλεν, ὡς ἀλεκτρονίων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Περικλῆϊ, Ἀσπασία ὄσα; καὶ εὐρεῖς ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαντες, καὶ κρότην κατῆγες, καὶ ἐγὺν κακίζῃς ἐς τὸ ἐταρεικόν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦτα ἐποίην, ἃ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τηρεσίας πρὸ ἐμῆς, καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καίνεος, ὥς ἐπὶ ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exiit vero Pythagora, quem post ea induisti? GALI. Aspasia, meretricem Milefiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? et vterum ex eo gestasti, et lanas carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔσῃ. ΜΙΚ. Τί γάρ, πρότερος ὁ βίος ἡδίων τοι
 ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπωεν;
 ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς, εἶον τῆτε ἡρώτησας, πόσῃ τῷ
 Τειρεσίῳ συνενεγκάσσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ.
 Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέ-
 κρινε τὰ τοῖστον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ'
 ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καί
 μὲν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλα, ἐκ εἰς μακρὰν
 ὠδίνεσσαν· ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ
 τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ
 ἀλεκτρυὼν, ἀπαντὰς οἰόμενος Μιλησίους, ἢ
 Σαμίους εἶναι; σὲ ἂν Φασι, καὶ Πυθαγόραν ἄν-
 τα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γε-
 νέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum
 vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL.
 Stis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse
 responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas,
 satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle
 se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel pa-
 rere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum
 non ita multo post ex partu laborabis: eris enim
 aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multi-
 plici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem,
 galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios.
 Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et
 forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno.

20. Ec-

Τίς δὲ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐ-
 θις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.
 ΜΙΚ. Ὁ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἐταί-
 ρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἴπ-
 πος, καὶ κολοπός, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μακρὸν δ' αὖν γένοιτα καταστραμῆσασθαι
 ἕκαστα, τὰ τελευτᾶν δὲ ἀλακτρυνὼν πολλάνικη-
 ῖσθαι γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 λούσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευτᾶν καὶ σοὶ νῦν συνέμει· καταγελῶν
 ὁσμήρεσσι σὲ ποτνιωμένα καὶ αἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
 πενίᾳ, καὶ τὰς πλεσίεσι θρυμμάζοντος, ὅτε ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ἦδεις

20. Equis vero post Aspasiam vir, aut quae
 mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Cra-
 tes. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretrice Philosophus, GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et graculus, et rana, et lexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et apud multos alios serviens, reges, pauperes,
 diuites; postremo nunc tecum viuo, deridens
 quotidie te conquerentem et deplorantem tuam
 paupertatem, et admirantem diuites, ignorantia
 malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas
 illo-

ἡδεῖς τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγγέ-
 λασας ἀν' ἐπὶ αὐτῷ πρῶτον οἰηθέντε ὑπερευ-
 δειμονεῖν αἰετὸν τὸν πλάσιον. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλέμενος,
 ὥς μὴ ἐπιταράττωμι τὸν λόγον, ἀλλ' ὅτε ἄλ-
 λων καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσεις μὲν ἐδὲν, ἦν τε
 Εὐφωρβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κρατήτα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτα ἐ-
 μι· πλην τὸ κῆν ὀρώμενον τῆτο, ἀλεκτερυοῖα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτρηάζοις
 εὐτελὲς εἶναι δοκῆν τὸ ὄρεον, καὶ ταῦτα, τας-
 κῦτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκ ἔν, ὦ ἀλεκτερυῶν, ἐπεὶ δὴ ἅπαν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράσθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaueris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias allum vocans. . . GALL. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiā vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

αἰσθα, λέγοις αὖ ἤδη παλαιῶς· ἰδίᾳ μὲν τὰ πτωχικὰ
 πλαστοῖον, ὅπως βιάειν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονοῦσάρον
 ὑποφαίνων με τῶν πλαστοίων. ΑΛΕΚ. Ἰδὲ δὴ
 ἄρα ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε, πο-
 λέμα πολλὸς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμοι
 ἐπελαύνουσιν, καὶ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν 19.) ἐμβαλόντες 20.), ἢ ἄρα παρὰ δόσον
 συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους θηλώσωσιν, ἀλλὰ
 τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενοι χρεῖ-
 σωθῇ-

mihī iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo viuant, tum pauperum; vti
 cognoscā, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli
 non multa cura est, si dicantur hostes iniadere:
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut excin-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et segetes, quas hostis succidit. Reitz.

20. ἐμβαλόντες] Intellecto εαυτὰς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, vti fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 iniadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. Reitz.

ἐπιθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' ἐν-
 λαβῆνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ὄρωντες ἀπὸ τῶν τευχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 ὅση, μόνον καλῶνται· ἦν τε ἐπεξίνααι, προκιν-
 ὠνέεσσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχεῖντες· σὺ δὲ
 οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς καὶ καὶ φορσὶς
 σωτηρίαν, ἔτιμος ἐσιᾶσθαι τὰ σκηνίμια, ἐπει-
 δὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νικητικῶς.

Εν
 causa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum sit, vocantur
 soli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitâ, vel certe equitata, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac leuis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρή-
 ματα οἰς τὸν πόλεμον, vt *Plutarch.* in casu
 non absimili. Non inusitatum, tamen est
 pro tributum solvere, solum dicere, εἰσφέ-
 ρειν, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod εἰσφορά sit idem ac τέλοςμα, tribu-
 tum. *Leedes.*

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὧν, ἀπα-
 θὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννίδος τῶν πλεσιῶν, οἱ
 δὲ φρίττασι, καὶ ὑποπτήσασσι, καὶ διανομαῖς
 ἐλάσσινταί σε. λατρεῖ μὲν γὰρ ὡς ἔχῃς καὶ ἀ-
 γῶνας καὶ θεάματα καὶ τὰλλα διαρκῇ ἅπαντα
 κτεῖνοι πανῶσι, σὺ δὲ ἐξετασῆς καὶ δοκιμασῆς
 μικρὸς ὥσπερ δεσπότης, εἰ δὲ λόγῳ μεταδίδῃς 22)
 ἄνιοτε, καὶ σοὶ ἐσθλῇ, κατεχαλάζησας αὐτῶν
 ἀφθόνως τὰς λίθας, ἢ τὰς εἰσίας αὐτῶν ἐδή-
 μευσας· ἔτε δὲ συγκοφαντὴν δέδωκας αὐτός, ἔτε
 λησὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβαῖς
 τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὐτὲ
 πρᾶγμα

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus
 in concionem escendens tyrannidem exerces in
 diuites; at illi horrent, et metuunt, et placent
 te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
 tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
 est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
 censor acerbus, tamquam dominus, ne sermo-
 nem quidem interdum illis impertis. Et cum
 tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
 bona illorum publicas. Neque vero calumnia-
 torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
 tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
 follo,

22. εἰ δὲ λόγῳ μεταδίδῃς.] Ad ostracismum
 puto, et tacita illa testatur, vt Romae ta-
 bellarum, suffragia respicit. *Græc.*

πραγμάτα ἔχεις λογίζμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κατὰ τοὺς οἰκονόμοις διαπυκτεῦων, καὶ πρὸς τὰς αὐτὰς φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ἔβολας τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὀψίαν, λεγόμενος, ἦν δοκῇ, σαπέροδον τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρημνῶν κεφαλίδας ἑλίγας περιάμενος, εὐφραίνεισθαι τὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ παρὰ τὴν προσφιλοσοφῶν.

Ὡς δὲ διὰ ταῦτα ἐχθαίρεις τε, καὶ ἐρῶσαι τὸ σῶμα, καὶ διαναρτερεῖς πρὸς τὸ κενός. οἱ πόνοι γὰρ σε παραδύχοντες ἐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἀραχθεῖναι. ὥς δὲ εἰς τοῖς τῶν χαλεπῶν τύπων

fosso, furripiat: neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec inter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circa seram vespere surgens, et lotus, si videtur, saperda aliqua empta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum optima illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robusto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim acciunt te, et aduersarium non contempnendum reddunt contra te, quae inuidet aliis videntur. Itaque nulli tibi de difficilibus istis morbis insidia-

τῶν νοσημάτων ἐπιβλεῦει. ἀλλ' ἦν ποτε
 κῆφος πυρετός ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπε-
 ρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμε-
 νος τῇ ἀσιτίᾳ, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα Φοβηθεὶς
 σε· ψυχρὸν τε ὄρων ἐμφορέμενον, καὶ μακρὰ
 οἰμῶζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23).
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκραςίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόρας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδέρως; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν
 ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρὲν αἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiat. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio vsus, statim iterum depulso per inedia
 morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 sunt uolarum illarum coenarum suboles. Itaque
 alii illorum Icarum instar cum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις} Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰα-
 τρικοὶ περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Reitz.
 Luc. Op. T. VI. D

ῥῷ ἥμενος αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνόητε τὸν
 πᾶταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
 ἔμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πά-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρένησαι, ἀλλὰ πρὸς-
 γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνόητε τῇ ἀλυσί τὸν ἄη-
 ρόν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 MIK. Ἐπισκῆϊς τινὰς καὶ συνετὲς λέγεις. AΛΕΚ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς τῶνα-
 γίας πάνυ αἰσχροῦς ἰδοὺς ἂν, ὅταν ὁ Κροῖστος πε-
 ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχη Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδας, ἐν Κορίνθῳ γερά-
 ματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
 συλλαβίζεν ἀναγκάζων.

MIK.

compactum esse illud alarum reinigium, ma-
 gnū non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera,
 illi fere secure transuolant. MIC. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in-
 rogum adscensu; aut extincta tyrannide Diony-
 sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπό-
τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
ποῖα τινὸς ἐπεράδης ἐκείνῃ τῇ Βίῃ; ἤπερ παν-
ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐσι
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
δὲ ἀγαπήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, ἔγωγε τρισαύθλιος
ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἐΦησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀ-
νάγκαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; παραδοξὰ
γὰρ, καὶ ἔμπανυ πιστα Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχαν
μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου
τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ καλλεὶ τῶν
πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πο-
ταμοῖς τε νκυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θα-
λαττῇ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper-
tus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fui-
sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis
omnibus, quod modo dicebas, beatus vndique
viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis.
MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
ni non paruae, Micylle, fertilissimae, et ob mul-
titudinem hominum, urbiumque pulchritudi-
nem, admirandae ut quae maxime, quae flumi-
nibus perlueretur navium patientibus, et portuoso

λάττη εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολ-
 λή, καὶ ἵππος συγκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν
 ἔκ ὀλίγον, καὶ τριῖρεις, καὶ χρημάτων πλῆ-
 θος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπαν, καὶ
 ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐς
 ὑπερβολὴν ἐξηγλωμένη· ὥς, ὅποτε προΐοιμι,
 οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύκην, καὶ θεὸν τινὰ ἑρᾶν
 ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοι
 με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ
 ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν
 ἑφεσρίδα, τὸ δικάδημα, τοὺς προπέμποντάς
 τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπῃσα με ἡνία καὶ
 ἔσρε-

uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus
 exercitissimus, satellitium non paruum, trire-
 mes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri cae-
 laci plurimum, et aliud imperii choragium ad
 excessum usque exaggeratum. Itaque si quando
 procederem, vulgus quidem me adorare, et
 Deum se quendam videre arbitrari, et alii super
 alios ad me videndum concurrere: alii etiam te-
 ctis conscensis, magnum putabant accurate vidisse
 bigas, togam, diadema, praecedentes, sequen-
 tes. Ego vero, quot me res angerent ac torque-
 rent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est
regii fastus choragium, omnia, quibus reges
 superbiunt, et suam ostentant potentiam.
Gracivus.

ἔρεβεν,· ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλεεν, ὅμοιον ἄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, αἷες ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐσι πᾶγκυβλος, χρυσῷ 2) τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἄστραπην, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἐνδοθεν, ὅψαι μοχλᾶς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἤλας διαμπαῆς πεπερονημένους, καὶ κορμᾶς καὶ σφῆνας, καὶ πύτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τι-
νά

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui finilis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vectes quosdam videas et paxillos, et clauos per interiora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D. 3

in

25. χρυσῷ] MS. Graecii ἐκ χρυσῷ. Quod vulgata habet ἐλλειπτικῶς, id MS. plane exhibet. Solent nempe Graeci, saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Ichnsius.

νὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικαχρᾶσαν· εἰδὼ λέγειν
 μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίοτε. τοιᾷτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μοχλὰς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 καὶ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν.
 ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσού-
 των ἄρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως,
 εἴοικεν ἄτως Κολοσσιζίῳ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γάρ τι καὶ τᾷτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη
 τᾷ Κολοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπῶ
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustelarum, qui ciui-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et vestes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae sit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossæo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβλάας, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον· το δ' ἄλγος,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεσὰ ἐνεί-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας, καὶ ἐλπίδας ἀσέ-
πونهας, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμῆς· ὅφ' ὧν οὐδὲ
ἓν ἐκ ἀπολαύσας· τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵππος ἔχε γλυκερὸς, παλλὰ Φρυσὶν ἐρμαίνοντα,
καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὦν· τὸν Πέρ-
σιν δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳν,

propter ista somni parum, idque ipsam non pro-
fundum et placidum, et plena terroris insomnia;
et spes semper malas: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conuentio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per-
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, voluentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolo-
re autem afficit Lydum mutus filius; Persam Cle-
archus in Cyri gratiam peregrinum militem le-

Δίων, πρὸς ἑς τισι τῶν Συρακυσίων κοινόλο-
 γήμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπανέμειρος, καὶ
 Περδικκᾶν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σε-
 λευκός· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
 ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρεσα,
 καὶ ἀποσησσοθαί τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ
 τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλας διαψι-
 θυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τῆς
 Φιλτάτης μάλισα, καὶ ἑκείνων ἀεί τι δεινὸν
 ἦξειν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆ παιδὸς
 ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ
 ἐρωμένης, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιοτρόπος θάνατος
 κατέλαβεν.

MIC.

gens: alium Dion cum Syracusanorum quibus-
 dam caput conferens; alium laudatus Parmenio,
 et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleu-
 cus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si
 amasius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex,
 et si defecturi dicantur quidam, et duo vel qua-
 tuor satellitum inter se iulurient. Quod vero
 maximum, suspectos habere oportet carissimos
 maxime, et ab illis semper aliquid venturum
 mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mor-
 tuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero
 similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίδα
 vid. supra Tyran. c. 3. ἐλπίζω Long. Past.
 I. p. 7. de quavis expectatione: εἰδέν εἶδεν
 ὧν ἤλπισεν. Reitz.

ΜΙΚ. Ἀπάγε. δευὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλ-
 κωτῶν. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέςτερον σκυτοῦ
 τρυφεῖν ἐπὶ κενυφότῳ, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσεῆς Φιά-
 λης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συναίνασθαι Φι-
 λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
 σθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς
 ἐπ' εὐδύ, ὀλέγοντι αἱμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντε-
 μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα ἐνώχενται,
 καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπείδαν
 πύσσωσιν, ὅποιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
 κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐσι, τέως
 μὲν Κέρροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
 λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαν-
 τίνων.

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
 galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
 corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
 bere temperatum cicuta et aconito smicitiae po-
 culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
 scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
 vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut nar-
 ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
 versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
 limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
 videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
 habere et gladios eburneis capulis, et iubeam flu-

τάκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασον. ἦν δέ, οἷα πολλὰ γίνεσθαι
προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέσει, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσωπεῖ μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνωμέ-
νων, ὡς τῆς τε εὐθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι
ἐκκλινάδυσσιν ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τῆς ὑπὲρ
δεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ ἐχὶ κατὰ λόγον τῷ
ποδός:

stuantem, et chilamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.

Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat cervices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. Pollux
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπίσεισῳ σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσεινον-
ται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma di-
cebatur ἐπίσεισος, — mouetur seu vibran-
tur capilli. Graecus.

ποδός. ὁρῶς ὅπως με καὶ εἰκάξεν ἐδιδάξαι ἤδη,
ὡ βέλτισε ἀλεκτρῶν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν ποῶν
τόν τι ὠφθῇ ἔσσι; ἵππος δέ, ἡ κύων, ἡ ἐχθρὸς
ἡ βάτραχος ὁπάτε γένοια, πῶς ἔφθρες ἐκένην
τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ. Μακρόν τέτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῷ, πλην τόγος κεφα-
λαίον 28), ἔδοξεν ἄξις ἐκ ἀπραγμονέσσεως τῶν
βίων ἔδοξέ μοι τῷ ἀνθρώπῳ, μέναις ταῖς φυ-
σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένους;
τελώνην δέ ἵππον, ἡ συνοφάντην βάτραχος,
ἡ σῶν

Vides quomodo iam me quoque similitudine uti
docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
talis tibi visa est. Quoties verò equus, aut ca-
nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
tulisti commorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
caput est, nulla harum vitarum non magis,
quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
et necessitatibus metiretur. Publicantium verò
equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
stam

28. τόγος κεφάλαιον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
λαίῳ summariū est. Quom. Hist. c. 28. αὐ-
τὰ δὲ κεφάλαια, ipsa capita et summaria.
Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γνωστέ-
ων. Reitz.

ἡ σοφιστὴν καλοτὸν, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κέ-
ρυιδον ἀλεατρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπι-
τηδεύετε, ἐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείναις.

MIK. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεατρυόν.
ἐγὼ δὲ ὄγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ
λέγειν. εὐδένω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παιδῶν ἔσχον πλεσιος γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τὰνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ἀφθαλμῶν
ἔστηκεν, ἐπιδακνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάστιγα
ἐπὶ τῷ κατὰρτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσέτοις. AL EK. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐσιν,
ἐξαναστὰς ἔπε μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν
ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλε-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinae-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis,
in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
besco. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate viuit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simonem, et in aliorum diuitum
domos,

πλευσίον οικήας, ὡς ἴδοις οἶα τὰ παρ' αὐτοῦ
 ἐσι. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένον τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός
 εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῆτο, ἣν τις τὸ εἰ-
 ραῖον πτερὸν τὸ μήκισον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπι-
 καμπές ἐσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ θεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλομαι,
 ἀνοίγειν τα ὁ ποιῆτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γῆς ὦν.
 ἐμοὶ δ' ἔν ἦν τῆτο ἅπαξ παράσχης, ἔψει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηνεγμένα.
 μετοί-

domos, vt videas, qualis fit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc claufis ianuis? nifi forte
 parietes perfodere nie cogas? GALL. Minimé.
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longiffimam in cauda pen-
 nam, quae propter mollitiem inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur
 si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non vifus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata breui tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετρίσω γὰρ αὐτὰ παρελθόν. ὁ δὲ αὖθις πε-
ριτρώζεται ἀποπίνων 29). τὰ καττύματα.
ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγει-
λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἔν τοιᾷτόν τι ἐργάσῃται ὁ
ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρεῖσθαι
αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις; κλέπτῃν
τὸν Ἑρμῆν αὐτῶν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῷ
τοιᾷτε. ἀπίσμεν δ' ὅμως· ἀφ' ἑξομαί γὰρ τῷ
χερυσί, ἣν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπέτιλον, ὦ
Μικυλλε, ἀρτότερον τὸ πτεῖλον. τί τῆτο; ἀμ-
Φω

enim abieci huc ea transferam: ille vero rursus
arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
fas est hoc fieri. Praecipit enim mihi Mercu-
rius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
MIC. Non est verosimile quod dicis. Furē
Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed ta-
men abeamus, abstinebo enim auro, si potero.
GALL. Buelle prius, Micylle, pennam. Quid
hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futurum crimen est,
ore illos et dentibus extendere coria. *Martialis*
de futuro, quem *Simonis* huius *Luciani*
archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
Dentibus antiquas solitus producere pelles,
Et mordere luto putre uterisque solum. E-
quidem non dubito, dedisse *Lucianum*
ἀποπείνων, quod inter dictantem et scriben-
tem facillime in ἀποπείνων mutari potuit.
Certē sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλές ἐστιν ἔτι, ὡς
ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἀμορφον τὸ πρῶγμα
ἂν εἴη, ὥς μὴ χυλεῖοις διὰ θάπτερον τῆς ἑρᾶς
μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμονα πρῶτον ἀπι-
μεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλασίων; ΜΙΚ.
Οὐ μὲν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμονα, ὥς ἀντὶ δι-
συλλάβε· τετρασύλλαβος ἦδη, πλατήσας, εἶναι
ἄξιοι. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας, τί ἐν-
ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
ρὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλεῖδι ἡ θύρα.
ΑΛΕΚ. Ἡγὲ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ-
γρυπνῶντα, καὶ λογίζμενον; ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ
Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
λίδα,

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est,
galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudi-
ces alterutra caudae partē.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abi-
mus, an ad alium quendam diuitum? MIC.
Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo
quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat.
Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post
haec agam? GALL. Adinoue pennam ad se-
ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est
velut clauī ianua. GALL. Praecede porro, vi-
den' illum vigilantem et subducentem rationes?
MIC. Video, per Iouem, ad obscuriusculam
quidem

αἶδα, καὶ ὥχρὸς δ' ἔστιν ἅκ οἶδ' ὀπόθεν, ὡς
 ἡλεκτρυῶν, καὶ κατέσκηκεν ὅλος, ἐκτετηκώς
 ὡπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἔ γάρ νοσεῖν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἀκυσον ἅ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ὅθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκ ἔν τάκαντα μὲν
 ἐβδομήκοντα ἐκείνα· πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ κατορώσονται, καὶ ἄδεις ὅλως εἶδε· τα
 ῖς δὲ ἐκκαίθεα εἶδε, οἶμα, Σωσύλος ὁ ἱπποκό-
 μος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως
 γέν περί τόν ἱππῶνά ἐστιν, ἔ πάνυ ἐπιμελής
 ἄλλως, ἄδὲ Φιλόπονος ὢν· εἰκὸς δὲ διηρησά-
 σθαι πολλῷ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρός;
 ἐλέγε-

quidem et fitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio vnde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, vnde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praeseprio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Vnde enim alias tantum sibi salamentum
 obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἔλγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὰ ἔτοι σπαθῶσι τῷ κα-
 κιδάιμονος. ἀλλ' εἰδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λεί μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ
 μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπηβελεύσιν μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὁμοίος ἐγώ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μά-
 λης ἀπειμὶ ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιωπήσον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γὰρ ἀγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἀπα-
 σαν περίεμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρέχε, μὰ Δία· ἐπὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dis-
 perdunt. Sed, neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducatur. Multi invident mihi et insi-
 dianitur, et maxime Micyllus vicinus. ΜΙΚ.
 Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 cyllē, ne, adesse nos deprehendat. ΣΙΜ. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineam;
 omnem surgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfossor parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columna es, bene ha-
 bet.

αὔθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶην διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ πολιορκᾶμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ Ξιφίδιον, ἂν λάβω τινὰ; θά-
πτωμεν αὔθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ᾧ Μίνυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἔσιν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ἔτω
πλετῆν γένοιτο· κατὰ κόρην γέν πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθῆν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λησεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνῃ τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ.

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem vivit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereō! MIC. Plora et vigila, et fimilis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
bescens.

χρυσῷ, προσετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ,
ΓνιΦωνα τὸν δανειστὴν ἰδῶμεν, ἔμακρὰν δὲ καὶ
ἔστος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΔΕΚ. Ὅρα, ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον
ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας, καὶ
τοὺς δακτύλους κατεσκληρότα (30), ἐν δεήσει
μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλΦην,
ἢ ἐμὰ

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem vi-
deamus danistam: non procul autem hic etiam
habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae-
curis, computantem viuras ad digitos, aridum
tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce
E 2 omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληρότα] Tole-
rabile forte diuiti incommodum, si digiti
foli occallescant, tractanda multum pecunia.
Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic
Gniphon, totus conuabit, ἐκτέτληκεν ὅλος,
vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt
hic digiti? ad computationem pertinent vsu-
rarum. Puto nempe legendum, quod in-
terpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας
κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium
videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν
iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας καὶ τὰς
δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos
numerat, qui vsuras computat digitis vel
ad digitos. *Gesner.*

ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ
κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ἔδὲ νῦν
πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἀμεινον βιῶντα·
ὥς δὲ καὶ ἔτιος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογι-
σμῶν ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ·
καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς ε
εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμ-
προσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειρο-
πολεῖς τὸν πλῆτον; ὁρᾷς γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐ-
τὸν μὲν ὑπὸ τῆ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον;
ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία, καταπυγισύνην τινὰ,
καὶ πασχητiasμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπί-
νην·

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam
fieri? MIC. Video miserum et dementem ho-
minem, ne nunc quidem blatta aut culice me-
lius viventem, quam vero hic quoque totus pu-
tandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et
ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo.
MIC. Isthac omnia paullo ante mea erant.
GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias?
Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . .
hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter,
paedicationem, et morbum pathicum, et libidi-
nem

νην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἂν καὶ τῶτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κράτης; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυνόν· λιμῶ
πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι πείσωμαι.
χαρῆτόν τοι χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβο-
λοὶ ἔμοι γε πλεόντος ἐς μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτό, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις
ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: vxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a ser-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκὲν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σά-
διοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῖν σαθμός. τέντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον
ἄνω παρασάγγα πρὸς πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ
τέτε εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν ἀκρό-
πολιν τὴν τῷ Διὸς, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ αἰετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦ-
τα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ
ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι
σε παρακολυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ
φορτικὰ ταῦτα σαθμούς τινας, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσης,
ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam usque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasan-
gae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec
fuerint expedito aquilae vnus diei. SOD. Quid
haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas,
et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper
vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam
et parasangas, peregrina ratione memorare.
MEN.

ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογιζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γαθε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρεται τὴν ὁδόν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιέμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὄλγας.

ΜΕΝ. Ὅνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὥς ἀρτίως ἀφῆγμαι παρὰ τῷ Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς παρέσιν ἐξ ἔρανθ; ΜΕΝ. Καὶ μὲν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἐκείνῃ τῷ πάντῃ Διὸς ἦνω τῆμερον, θαυμάσια καὶ ἀνέσας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ αὐτὸ τῷτο

MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Iupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

τῷτο ὑπερβυφραίνομαι, τὸ πέρα πίσεως εὐτυ-
χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε,
καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ
ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυνάμειν ὑπερβεφέλω ἀν-
δρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω, τῶν ἔρασι-
νων ἐνὶ; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμα-
κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
τὴν ὄψιν ἐπ' ἅνυ εἰκας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥς τε
καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσεντά πε ἀνὰ-
πασον γεγονέναι πρὸς τῷ ἀετῷ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
πάλαμ σκώπτων ὄηλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν ἔδεν,
εἴ σοι τὸ παράδοξον τῷ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ προσ-
Φερές· ἀτὰρ ἔδεν ἑδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
sum. SOD. Et quomodo ego, diuine atque
Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
sum, fidem negare possim viro supra nubes elato,
et, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum
vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
sursum sublati sis, et unde copia tibi tantarum
scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conii-
cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
ficiū in sublimē raptum ab aquila. ΜΕΝ.
Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
que

ἔτε τῆς κλίμακος, ἔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ
 αἰετῆ. οἰκῆτα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ. ΕΤΑΙΡ.
 Τῆτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἴγε πρὸς ταῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμῶς ἰε-
 ραῖς τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ.
 Ὅρθως, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπῆς εἴκασας.
 τὸ Δαίδαλον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδδοίκεις μὴ καὶ σύ πε τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάρειον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
 ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε
 κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμωσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. SOD. Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. ΜΕΝ.
 Recte sodalis, nec *procul* a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? ΜΕΝ. Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰ-
κότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύ-
πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡιδέ πως· ἀετὸν
εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτε-
ρῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ, μάλ-
λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σχολή, δίδειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς
ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
τὸ τέλος ἤδη ἐσχῆνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
Φιλίᾳ με περιΐδης 1), ἄνω πα τῆς διηγήσεως
ἐν τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
scio quomodo sensim me ad veritatem narratio-
nis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi
bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
rum alis abscessis . . . sed potius totum ab initio
inde consilium, si tibi otium est, persequar.
SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
inhio. Ne vero, per ego te Philium Iouem ob-
secro, me contemnas, ab initio tuae narrationis
auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. με περιΐδης] Vsum talium formularum in
preci-

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἔ γάρ ἀξείον γε τὸ
 θεάμα, κεχηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημέ-
 νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κα-
 τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια
 τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλεῖστος λέγω,
 καὶ ἀρχαί, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπαθὴν ἀσχο-
 λίαν τῶν ἀληθῶς σπαδαίων ὑπολαβὼν, ἀνα-
 κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπει-
 ρώμην. καὶ μοι ἐittaῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
 χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
 τῶν σοφῶν καλέμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχαν
 εὑρεῖν ἔθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
 ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
 spectaculum, hiantem amicum destituere, eum-
 que suspensum, vt tu ais, auribus. Ego enim
 cum primum examinandis vitae rationibus, ridi-
 cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
 prehendissem, diuitias dico, et imperia, et po-
 testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
 obstare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
 care liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc
 vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
 multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
 hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
 enim inuenire poteram, quomodo exstitisset, ne-
 que

precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.
 Gesner.

ἄτε ἀρχὴν, ἔθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῶ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν· τὰς τε γὰρ ἀσέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε 2) τῶ ἔραν ἔ διερρέμμεντες, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθεν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρράγεισα, καὶ ὑστὸς, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκασα πάντα καὶ ἀτένμαρτα ἦν.

Οὐ-
que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diuersitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluuia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

5. Ita

2. ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. Reitz.*

Οὐκ ἔν ἐπειδὴ περ ἔτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἑκάστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνους πᾶσαν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτω δὴ τῆς ἀρίστης ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ χροῶς ὠχρότητι, καὶ γενεῖς βαθυτήτι (μάλα γὰρ ὑφαγόρασι τινές, καὶ ἔρανογνωμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσεν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμενος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutia, valde enim altiloqui et coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

3. σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac seuerum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. *Elfuer. Obseruatt. ad Massb. VI, 16. Reitz.*

νος, ἡξίαν μετεωρολέσχης 4) τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διχόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσῶτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥς καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι με καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' ἐν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρω λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅπως πείθεσθαι τέ με ἡξίαν, καὶ πρὸς τὸν αὐτῷ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΕΤΑΙΡ. Ἀτρεπον λέ-

γεις,
quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius vniuersi ediscere. At illi, tantum aberat vt veteri illa me ignorantia liberarent, vt in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de

4. μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim Socratem hoc nomine traducit; vt μετεώρων speculatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐξασιάζον πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἔτ' αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκῆσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τεραταργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἔδὲ ὀξύτερον τῷ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωσ, ἢ ἀργίας ἀμβλυώπτοντες, ὅμως ἔραν' τε πέφατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐν τῶν ἀσέρων καταπessόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μὴδὲ

de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque

μηδὲ ὅποσοι σταδιοὶ Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν
 ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξύ τῆς σελήνης,
 καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγε-
 θος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τὲ ὕψη, καὶ θα-
 λάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες,
 ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ
 τετραγάνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας
 τινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμε-
 τρῶντες.

- Ἐπειτα δὲ καὶ κῆρα πῶς ἐκ ἄγνωμον αὐτῶν,
 καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἔτι
 ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαί-
 νεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ, μηδε-
 μίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μονο-
 χῆ

Megarīs quot stadia sint Athenas vsque, accurate
 nossent, interiecta inter Lunam et Solem regio
 quot sit vlnarum, auderent dicere: aërisque alti-
 tudines, et profunditates maris, et terrae cir-
 cuitus dimetientes, insuper vero describentes
 circulos, et triangula super quadratis formantes,
 et sphaeras quasdam varias, caelum nempe
 ipsum permetientes.

7. Deinde verò illud etiam quis neget impu-
 dens et omnino inflatum? quod de rebus adeo
 obscuris cum agent, nihil pro coniectura profe-
 runt, sed vltra modum contendunt, nec vllam
 aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum
 non

ἐχέει δομνυμέναις, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῇ ἡλίῳ καθάπερ ἱμανιᾷ τινι τὴν ἑμάδα ἐκ τῆς θυλάσσης ἀνασπᾶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόσῃ τῶν λόγων, ῥῥοδίου καταμαθεῖν. καὶ σιόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γαστέρων ἐς τὰ δῶγματα, καὶ μὴ πᾶν πολὺ διεσηκῶτα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῇ κοσμοῦ γνώμῃ διάφορος, εἶγε ταῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκῇ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῇ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ἔς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφι-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem te rogo, vtrum vicinæ sint hae sententiae, et non plurimum inter te dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur, alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem

ἐφιστάντας, ἢ προσιδέντας δὲ ἄτε ὕδατος ἡμῶν,
 ἄτε ὅπρ' ἐσῶς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καὶ τοὶ πρὸ
 γε τῆς τῷ πατρὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρό-
 νον καὶ τόπον ἐπινοεῖν. ΕΤΑΗΡ. Μάλω πιναῖς,
 ὦ Μένιππε, πολμητὰς, καὶ θαυματοποιὰς ἀν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' ἐπ' αἰεσίαις, ὦ θαυ-
 μάσιε, περὶ τῶν ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἀ' διεξ-
 ἔρχονται, ἢ τὰς περὶ τῶν πέρατ' αὖτε καὶ ἀπέ-
 ρε λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ κῆτοῖς
 ἢ μάχῃ· ταῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγρᾶφει,
 τοῖς δὲ ἀτελεῖς πᾶτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλας τινὰς εἶναι τὰς κόσμους
 ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν δια-
 λεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, ἐκ
 εἰρηνι-

huius vniuersi constituerunt, non adiecerunt au-
 tem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
 huius vniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam
 et praestigiatores homines narras. ΜΕΝ. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, aliis fine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronuntiabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputarent, damnabant. Alius vero qui-
 dam

εἰρηνικός ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι εἰδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπερ τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἀπαντάς θείας ἀπέλασαντες, ἐν μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὡς ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀνέχοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύομενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλαν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et diuisis prouinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant; aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

ἐν σώματι αὐτῶν διανοῶντο. εἴτα καὶ προνοῶν
 τῶν κατ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔ παῖσιν ἐδόκεν οἱ
 θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπλοῆς ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰσάγαμεν
 ἀπολύειν τῶν λανθάνων τὰς παρηβηκότας· ἔ-
 δὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν 5)
 ἐοικότες αὐτὰς εἰσάγασιν. ἐπιοῖ δέ, ταῦτα
 πάντα ὑπερβάντες, ἔδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς
 τινες

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura
 soluerent, vti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant,
 sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι.] Sciendum
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur;
 vnde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Vnde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur, iisque adstant in
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae
 alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mu-
 tae vocantur. Et haec intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Bos. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίστευον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νευτον Φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀκελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκῶν, ἀπιστεῖν μὲν ἔκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὖροιμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μῆδαμῃ περιτρεπόμενον. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπασχον· πολλάνις μὲν
γὰρ ἀνῶρμησα πιστεῦεν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ
με θυμὸς ἐρύκειν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμνηχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκῶσεσθαι τι περὶ τέτων ἀληθές,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὦμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πως,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tijebantur.

IO. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altifremis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperti-
ram, et ab alio nusquam euersum. Itaque pla-
ne Homericum illud vsu mihi venit. Nam saepe
quidem impetus me capiebat ut vni illorum
crederem, prohibebat at impetus alter. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditorum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacunque ratione factus

πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν ἔρανόν. τότε δέ με πα-
 ρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, ἀετοῖς καὶ κατ-
 θάρσις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βᾶσιμον ἀποφαί-
 νων τὸν ἔρανόν. αὐτὸν μὲν ἔν πτεροφυῆσά
 ποτε ἔδεμιξέ μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι κατε-
 Φαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἡ ἀστὴ περιθείλην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνα διακρίσσει πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνε σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προχωρήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θα-
 τέρη μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τὴν
 ἑτέραν ἀπέτρεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ
 κατὰ τὰς ὤμας τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμωσά-
 μενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς
 τινὰς

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, cum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehensis ergo auibis, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram cu-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et vbi extremae pen-

τινας τὰς χερσὶ παρασνεύσας, ἐπειρώμην ἐμ-
αυτῷ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ τὰς χερσὶν
ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐπὶ χαμαιπετῶς
ἐπαρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπῆκέν μοι τὸ πρῶγμα, τολ-
μηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελ-
θὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ
τῷ κρημνῷ Φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ
μετέωρα ἐφρόνεν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρεητος ἢ
ἀπὸ Τμητῶς, μέχρι Γερανείας ἐπέτομην, εἰτ'
ἐκείθιν ἐπὶ τὸν Ἀεροκόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὸς
Φολοῆς καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγε-
τον. ἤδη δ' ἔει μοι τῷ τολμήματος μεμελετη-

μέναι

pennae sunt, ansas quasdam parasse[m] manibus;
ipse me primum experiebar, exultans et subser-
viens manibus, tollens me, anserum instar, de
humo paullulum, et cum volatu extremis etiam
digitis progrediens. Cum vero obediret mihi
negotium, iam audacius tentabam experimenta,
atque concensa arce inde me per praeceps in
theatrum ipsum demisi.

II. Cunque sine periculo deuolasse[m], alta
iam et sublinia sapiebam, soluensque a Parnethe
vel Hymetto Geraneam usque volabam, atque
hinc deinde et summam Corinthi arcem: deinde
supra Pholoen et Erymanthum, usque ad Tayge-
tum. Iam igitur meditata audax facinus, cum

μένε, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γεγόμενος, ἔτι
 ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνὴν μάστιγα καὶ φῶς ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔειπεν εὐθὺ τῷ ἑρακλῆϊ
 τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῇ βάθει, μετὰ
 δὲ ἔφερον καὶ τῷτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπλου τῶν
 νεφῶν ἀποσπᾶσας 6), ἡσθαμένη κάμνοντος ἐρ-
 κατῆ, καὶ μάστιγα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίνην προσελάσας ἔκ, καὶ καθεζό-
 μένος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυομένη, ἐς τὴν γῆν ἀνω-
 θεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεί-

perfectus esset et alimolus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed consensu Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri levissimo,
 caeterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriente,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appu-
 sus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, ut Homericus
 ille

6. ἀποσπᾶσας.] Vide, quae de hoc verbo hac
 significatione notatu digna attulit *Hemsterh.*
ad Deor. Dial. XX. n. 23. Vides *Gesneri* ve-
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐνθαῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηάκων
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, μετ' ὅλην
γὰρ δέ, εἰ δάξαις μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδιάν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικί-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ
ἔν, καὶ ταῦτα λόγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἴνα μηδὲ
μαθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας. ἀλλ'
εἴ τι σοὶ καὶ σὸδ' ἀξέρεργον ἰστένηται, καὶ τὰ το
εἰδῶμεν. ὡς ἐγὼ γε ἐκ ὀλίγα πρῶτον αἰκῶ
σθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων. καὶ σοὶ ἄνωθεν ἐπισκῆποῦντι
κατέφαινετο. ΜΕΝ. Καὶ ὁρῶς γάρ, ὦ ἑταῖ-
ρε, εἰνάξεις. δίσπερ ὡς οἶόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν
στον

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Mysorum, paullo post autem, si
videretur mihi, Graeciam, Persidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quaedam voluptate per-
fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris;
Menippe, ne vel unum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi
observatum sit, illud quoque sciamus. Nec
enim pauca me audituram exspecto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qua-
lia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.
ΜΕΝ. Recte istud, sodalis, comitels. Itaque
quatenus fieri potest, descendens in Lunam, co-
gitat

σελήνην, τῷ λόγῳ σου αποδήμει τε καὶ συνεπι-
σκοπεῖ τὴν ἑκὼν τῶν ἐπὶ γῆς διαθεσιν.

- Καὶ πρῶτόν γε μοι πάντο μικρὴν δόκει τινὰ
τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυ-
τέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἡ-
πόρην, πᾶ εἴη τὰ τηλιμαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύ-
τη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσ-
σὸν ἐδεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον
εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ
ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανθρώπινα, καὶ ὁ
Ὠκεανὸς ἡρέει πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσίμβων, διε-
σημαίνε μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄ-
παξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας
ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,
κα-

gitatione mecum peregrinare, et uniuersam eo-
rum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram
te quandam videre, multum dico. Luna mino-
rem; adeo ut ego subito despicieus multum du-
bitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo
mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossium vi-
dissem, et illam ad Pharium turrim, plane me,
bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa ex-
celsa et eminentia, et placide resurgens ad So-
lem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi
indicaunt. Cum vero semel visum intentum fi-
xissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,
non

καὶ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
καφῶς οἱ πλέαντες, οἱ πολυαῖντες, οἱ γεωρο
γῶντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ θύναται, τὰ θηρία,
καὶ πάνθ' ἀπῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἄρχον
τα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπιδάνα Φῆς ταῦτα,
καὶ αὐτοῖς ὑπέναντία. ὅς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μενί
ππε, τὴν γῆν ἐξήτεες ὑπὸ τῇ μεταξὺ διαστή
ματος ἐς βραχὺ συνεσάλυξίνην, καὶ εἶγε μὴ ὁ
κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤθηται
ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεὺς τις ἄφωγε
νόμενος, ἅπαντ' ἀγαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δέιν, τὰς τῶν ἐμ
πιδῶν νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes; sed ipsi distincte
qui nauigarent, qui praelium committerent,
qui colerent agrum, qui causas agerent, tum
mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus
alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabili
lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas
ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et
nisi Colossus eam tibi indicasset; forte aliud vi
dere tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra
tellurem sunt cognoscis, homines; animalia, et
parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN.

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐ-
 χρῆν· εἰπεῖν, τὲντο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῆ βύθους,
 ὅτε τῆς ὀφείας μηκέτι ἐφικναμένης, πάνυ μ'
 κῆλα τὸ χρεῖμα, καὶ πολλὴν παρῆχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατὰ Φεῖ δέ ὄντι μοι, καὶ ἀλίγκ' δεῖν δε-
 δαικνυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδᾷ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρη-
 σται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σελήναϊον
 δαίμονα ὥρθην ὄραν. οἱ δὲ Φάρσες, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

ΖΗΜ

Οὔτις

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praeteriniserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem; visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus,
 et affatus. Ego vero cum viderem, dicitur
 enim, aliquantum perturbatus Lunarem quena-
 dam me genium videri putabam, equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

ΖΗΜ

Non

Οὐτὶς τοι θῶς τίμι· τί μὲν ἀθανάτων ἐστὶν
 σπείεις; ὁ Φυσικὸς ἔπος εἶμι· Ἐμπεδοκλῆς· οἱ περὶ γὰρ
 εἰς τὰς κρατῆρας ἐκκωτὸν Φέρων ἐνέβαλον (7),
 ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτης ἀνερπάσας, δούρο
 ἀνῆγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατακινῶ ἀερεβα-
 τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτῶμαι δρόσον, ἥκω τρεῖς
 νῦν σε ἀπολύσω τῆς παρεσχῆς ἀπορίας· ἀνιῶ
 γὰρ σε, οἶμαι, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
 ἐπὶ γῆς ὄραν· εὖ γε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλ-
 τιστε Ἐμπεδοκλεῖς, καὶ πείδαν τάχιστα κατα-
 πτώμαι· πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μνηστούμαι
 σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ τὰς
 νεμνη-

Non tibi Diuus ego: quid me immortalibus
 aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
 teras ipse me deiecissem; vapor me de Aetna corre-
 ptum huc appulit. Et iam in Lemna habito multum
 incedens per aera, et rore pascor. Venio igitur ex-
 soluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te,
 puto, et torquet, quod non distinge, quae in terra
 sunt vides. Bene sane fatis, inquam, optime
 Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
 deuolauero, memor ero, ut libem tibi in fumario,
 et

7. Φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hem-
 sterb. ad Dial. Morr. VI. §. 3. Reitz.

νηπιῖαις πρὸς τὴν σελήνην πρὸς ἐγγχευῶν προσ-
εὔχασθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς,
ἐχὶ τῷ μισθῷ χάριν ἀφ' ἧκα· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λαμπρήμενον. ἀτὰρ οἶσθα
εἴ, τί δράσας ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀφ' ἑλκὸς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. νῦν γὰρ δὴ
λημῶν εἰ μετρίως δοκῶ. καὶ μὲν εἰδέν γε, ἥδ'
ὅς, ἐμὲ δεῖσθαι. τὸ γὰρ ὀξυδερκὴς αὐτὸς ἦδη
γῆθεν ἦλκας ἔχων. τί ἐν τῷτό ἐσιν; εἰ γὰρ οἶδ',
εἶφην. ἐκ οἶσθα, ἥδ' ὅς, αἰετὲ τὴν πτέρυντα
φὴν δεξιᾶν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ.
τί ἐν πτέρυντι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐσιν; ὅτι
ἥδ'

et novilunius ad lunam ter hians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non huc veni mer-
cedis causa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum
visum nancisci possis?

14. Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mihi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum babeas.
Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero clae
et oculo commune est? Quod, inquit, malum vi-
sus

ἦδ' ὅς, παραπολύ τῶν ἄλλων ζώων αἰετὸς ἐσμὶ
 ὀξυωπέςατος, ὥςτε μόνος ἀντίον δέδορκα τῷ ἡ-
 λίῳ· καὶ τὐτὸ ἐστὶν ὁ βασιλεὺς, καὶ γησίος ἀφ-
 τὸς, ἣν ἀσκαρδαυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπει.
 Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ· καὶ μοι ἤδη μεταμέ-
 λει, ὅτι δαῦρο ἀνιῶν ἔχῃ τῷ ὀφθαλμῷ τῶ ἀφ-
 τῷ ἐνεδέρεν, τῆς ἐμῆς ἐξελών, ὥς νῦν γὰρ ἡμῶν
 τελεὴς ἀφίγμαι, καὶ ἔπ' ἅπαντα βασιλικῶς ἐνκα-
 σμμένος· ἀλλ' εἶμαι τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ
 ἀποκαρυντοῖς, καὶ μὴν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
 πτίνα μάλ' αὖ τὸν ἑτερόν, ὀφθαλμὸν ἔχει βασι-
 λικόν. ἦν γὰρ ἐθαλήσης, μακρόν, ἀφασαῖς, ἐπέ-
 σχων τῶ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θάτερα, μόνῃ
 πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, ταν-
 δεξιᾶν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔση· τὸν γὰρ ἑτε-
 ρον,

*fus acunine reliquis animantibus praeſtat aquila:
 adeo ut ſola contra ſolem obſtueatur: et ob id
 ipſum eſt rex et vera germanaque aquila, ſi nihil
 niſtans radios intueatur. Aiunt iſta, inquam. Ea-
 iam poenitet me, quod hic cum eſcenderem, non
 ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 poſui: qui ſic imperſectus venerim, nec regie per
 omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuris, iſtis et
 abdicatis. Quin penes te eſt, inquit, ſtatim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris ſur-
 gens paulum, retenta vulturis ala, alteram ſolam
 mouere, pro ratione alae dextro oculo acutum cer-
 nes:*

ρον, ἐδεύετο ὑπὸ χερσὶν μὴ ἀπ' ἀμεινότερον δεδορ-
κέναι, τῆς μεριδὸς ὄντα τῆς χειρὸνος. ἄλλος, ᾧ
ὁ ἐγὼν, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέπει.
ἄδεν γὰρ ἂν ἑλαττον γένοιτο ἐπεί καὶ τὰς τέ-
κτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκᾷ, θατέρω
τῶν ὑφθαλμῶν ἀμεινὰ πρὸς τὰς κανόνας ἀπει-
θούσας τὰ ζῦλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίησεν ἅμα
καὶ ὑπὸ τῆς Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ
ἵκατ' ὀλίγον ὑπαπίσθαι, ἕς καπνὸν ἤρμα διελύσας.
Καπειθὴ τὰ χεῖρα ἐπτερυζάμην, αὐτίκα με
Φῶς πάμμεγα περισλαμψας, καὶ τὰ τέως κα-
θάνοντα πάντα διεφάνετο. κατακύψας γοῦν
ἕς τὴν γῆν, εἴρων σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀν-
θρώπους, τὰ γιννόμενα, καὶ ὅσα ἐν ὑπαέθρῳ
ἔσθ' ὅτε καὶ τὰ ἐν ἑσπέρῳ μόνον,

nes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
bros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum
melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
vero sensim se subducens in fumum paulatim
dissoluitur.

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
terram, dilucide video vrbes, homines, eorum-
que facinora, neque ea solum quae sub diuo fie-
rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσα οἱ ἐπραττον, οἴομενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβελούοντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρίδι, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναίκος ἀναιρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἐτέρω-
 θι δ' αὖ Ἀρσάνην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ
 τὴν εὐνᾶχον Ἀρβάνην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάνην. Σπαρτίνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆς
 συμποσίης πρὸς τῶν δορυφορέωντων εἴλκετο ἔξω
 τῆς ποδός, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λείοις

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, infi-
 diantem Lysimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 uxore Alexandrum Thessalum, et Antigonom
 stupro socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regis videre erat.

λείους ἦν ὄραν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπι-
βηλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπισηκᾶντας, δέδισ-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδουμένας.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε
μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ
γελοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸς καμίνης ἑώρων, Ἑρμό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικέρειον, χιλίων ἕνεκα δρα-
χμῶν ἐπισηκᾶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα
περὶ μισθῷ τῷ μαθητῇ δικάζομενον, Κλενίαν
δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῆς Ἀσκληπείας Φιάλην ὑφαι-
ρᾶμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
μαλτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας
λέγοιμι, τὰς τοιχωρυχῆντας, τὰς διαζομένας,
τοὺς δανεῖζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας· ὅπως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θῆα.

ETAIP.

adulterós, homicidas, infidiatores, raptores, per-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt.
Priuatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigent? in vniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SOD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἔ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπερ γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μὲντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἑτέρον δὲ μέρος ἔθυσέ τις· ἐν γειτόνων δὲ σπενδῶν ἄλλος ἐφάνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμῶντας ἂν εἴρων τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem. ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse, in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem iugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram

ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γενο-
γῆντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύε-
το, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσειε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾷ-
το, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τέτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων
αἰρόνουν, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυ-
κλῶν ἔτας ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραση-
σάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς
χοράς, ἔπειτα προσάξει τῶν αἰδόντων ἑκάστω,
τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄλγειν μέλος. Φι-
λοτιμαμένε δὲ ἑκάσθε, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος,
καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφω-
μίᾳ προθυμημένε, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἶα γέ-
νοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-

ιππε,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam;
mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latroci-
nabatur, flagellis caedebatur, Laco, Atheniensis
litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec o-
mnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus
sit. Vult si quis saltatoribus conductis pluribus,
vel choris potius, deinde iubeat, canentium
vnumquemque, relicto concentu, suum sibi car-
men canere: studiose autem faciente vnoquo-
que, et suum peragente *canticum*, et superare vo-
cis magnitudine alios conante, numquid cogita-
tione comprehendis, per Iovem, qualis ille can-
tus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Men-

ippe,

εἶπε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
 Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιαῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἔμνον ἀπώ-
 δα Φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τάναντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἔ-
 δὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕνασον ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, καὶ ἔτι δεῖσθαι λέ-
 γων. τέντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, καὶ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ᾧδὴν ἀπαδόντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποιμῶ καὶ
 πολυειδεῖ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆκα-
 σεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλι-

ippe, *ridiculus maxime et confusus*. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exigit, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆρει μοι γελαῖν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
 νᾶσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ
 Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνέην, ἢ Ἀχαρ-
 νῆσι πλῆθρα κακτῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἀνωθεν ἐφαίνετο, δα-
 κτύλων ᾄσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμαι, ἢ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥς τε
 ἐννόον ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλασίοις τέτοις μέγα
 Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλε-
 θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικυρείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνερίαν
 γῆν

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, ut tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 vnam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία, κατ' ἑδὲν Φανῶ Αἰγυπτίᾳ πλατυτέρᾳ, τοσῶτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας, καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονῶντα, ὅτι δακτυλίδες τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τῷ ἄν ἐγέλων 8). τὸ γὰρ Πάγγαλον ὅλον, αὐτοῖς μετ' ἄλλοις, κεχρησμένον ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP.

dens, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argiurum et Lacedaemoniorum die vno ceciderint. Verum etiam auro tibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum mihi magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἄν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *rississem*: primo quia ἄν additur, tum quia optatius *εἴ τινα ἴδοιμι* praemittitur: denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui anulos cuiusquam videre potuit? Immo *εἴ τινα ἴδοιμι* est: *se quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam *rississem*, versionem non attingit. *Reitz.*

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παρε-
 δόξε θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ εἰ
 ἄνδρες αὐτοί, πηλίκοι διαφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ.
 Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐωρα-
 κέναι, τὰς μὲν εἰλημένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας,
 ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ
 ὁ μὲν τις, τὴν κόπραν ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας
 ποθὲν ἢ κυάμῳ λέπος, ἢ πυρρῷ ἡμίτομον, θεῖ
 φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον
 τῷ μυρμηκῶν βίῃ, καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δη-
 μαγωγὰς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μεσικῆς, καὶ φι-
 λосоφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι
 ταῖς μυρμηκίαις μάλιστ' ὥκισαν. εἰ δέ σοι δο-
 κεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰ-
 κάσαι

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spe-
 ciaculi nomine. Vrbes autem, per ego te Io-
 vem, et ipsi viri quanti superne videbantur?
 ΜΕΝ. Puto iam saepe te fornicarum forum vi-
 disse, discurrentes in orbem alias, alias exeun-
 tes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque
 alia stercus egerit, alia raptum vndecumque fa-
 bae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo
 currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro
 portione vitae fornicarum, et architectos quos-
 dam, et demagogos, et senatores, et musicos,
 et philosophos. Verum ipsa cum suis viris op-
 pida formicetis maxime similia sunt. Si vero
 parua tibi videatur comparatio, conferre homi-
 nes

κάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τὰς παλαιὰς
μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῦλον, ἐν
μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
τα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ καταγεγέλασθ' μοι, δια-
σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Οὐπω ζάδιον ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
ναικίαν Φωνὴν προσημένη, Μένιππε, Φησιν,
ἔτως ὄναιο, διακόνησά μοι τι πρὸς τὸν Δία.
λόγοις αὖ, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἣν μὴ τι
Φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχ' χαλεπὴν
καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπεί-
ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Theſſalorum
fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
pugnaciſſimam gentem, homines ex formicis or-
tos. Cum ergo ſatis omnia viſa mihi pariter ac
deriſa eſſent, concuſſo corpore euolaui

Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
mina Diuum.

20. Stadium nondum euolauiſeram, cum mu-
liebrẽm Luna vocem emittens, Menippe, inquit,
ita tibi bene ſuccedat! miſtra mihi apud Iouem
aliquid. Dixeriſ, inquam, nihil enim graue eſt,
niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem, in-
quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκέσσα, οἷς ἄδὲν ἕτερόν ἐστιν
 ἔργον, ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ
 πηλίκῃ, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ
 ἀμφίκερτος 9) γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖ-
 σθαι τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρε δίκην ἐπι-
 κρῆμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τὐτό μοι προσάπτειν. τὰ τελευ-
 τᾶτα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ
 νόθον εἶναι φασί μοι, ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ
 ἡλίου, καὶ ἐκ παύονται, καὶ πρὸς τὐτόν με, ἀ-
 δελφὸν ὄντα μὲ, συγκρῆσαι, καὶ σασιάσαι προαι-
 ρέμε-

*Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa
 illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
 lum aliud opus est, quam curiose de me disputare,
 quae sim? quanta? utrum, et quain ob causam di-
 midata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari
 me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
 quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant.
 Denique ipsam quoque lucem furtiuam esse mihi
 et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
 nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo commit-
 tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
 enim*

9. διχότομος, ἢ ἀμφίκερτος] Verte, diuidua,
 aut utrinque turgida, i. e. aequa portione di-
 visa; aut maior dimidia, minor plena.
 du Soul.

ρᾶμενοι. ἔ γάρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσμαι αὐτοῖς, ἃ πράττεισι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σαρκοῖ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὤρωσα, ὅμως σιωπῶ. ἔ γάρ ἡγάμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σιηνῆς ἐκείνης βίον. ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας

enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam.

21. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda, seueri interdum, et viriles obtutu, et habitu graues, et conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari illas noctium transfigendarum rationes, et illam vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam mul-

titu.

ροῦτας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχη-
 μοῦντας. οἱ δὲ ἄδὲν ἀνιᾷσι, διασπαράττον-
 τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
 ὥς, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβελουσάμην
 μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν πε-
 ρίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν
 ταῦτα γε ἀπαγγέλλαι τῷ Διῖ, καὶ προσθεῖναι
 ὅ· ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
 ἢν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς
 διαλεκτικὰς ἐπισομίῃ, καὶ τὴν σοὶν κατασκά-
 ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
 σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ
 ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέρα πρὸς αὐτῶν γεω-
 μετρούμενη.

Ἐσα

titudini viros senes, in barba proluxa, et in virtu-
 tis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
 remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
 tumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
 tavi migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
 nunciare Ioui, et adiicere, non posse me loco meo
 manere, nisi Physicos illos obterat, et os obturet
 dialecticis, et Porticum euertat, et comburat Aca-
 demiam, finemque imponat illis in Peripato commo-
 rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
 quotidie isti dimetiuntur.

22. Fiet

Ἔσαυ τάυτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

Ἐνθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνε-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κα-
θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμε-
νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδίδκε μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἰσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ὥμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμι-
σείας ὦν ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ πα-
λαιᾶ συνήθη τῷ Διί. ὕσερον δὲ ἐλαγισάμην ὥς
τάχις καταφωράσσει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ
παρα-

22. Fiez istuc, inquam, et simul ardua via
caelum verlus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve bouumve labores.
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Deinde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακῶσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τῆνομα ἔκλυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπυρδὴν Φρύσιων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πᾶν δαδῶς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, ἐδὲ αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παρὰδοξέν με τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα Φεβερῶς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδόην, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τοκῆς;

Ἐγὼ δὲ, ὡς τῆτ' ἤκησα, μικρὰ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commouerat; et exspectabant, omnes non ita multo post aduenturos homines eodem modo alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem

ὑπὸ τῆς δέξης, εἰσήκειν δὲ ὁμῶς ἀχανῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρχάμενος, ὡς ἐπεκυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τῆς Φιλοσόφου, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀνέ-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἔρανόν.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstaban tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 ferte omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad Philo-
 sophos, ut pugnantia dicentes audiuerim, ut fer-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem

Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: utrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. Cognatus.

κρὸν ἔπανθεις τῶν ὀφρύνων, Τί ἂν λόγοις, Φησὶν,
Ὡς περὶ καὶ Ἐφιάλτης, ὅπως καὶ Μένιππος
ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἄραν ἄνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλᾷμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ
ᾧ ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἄ-
μα ἐξανασας, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκοώτατον τῶ
ἄραν. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-
ζεσθαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκέῖνα, πό-
τε νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χαιμῶν κατήκετο;
καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας;
μετὰ

*Iupiter, et remittens aliquantulum supercilla,
Quid dicas, inquit, de Oto et Ephialto, cum Men-
ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras
vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum
caeli locum pergit, unde facillime exaudiri pos-
sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
darum causa assidendi.*

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti
nunc sit in Graccia triticum?* et, *An vebementer
nos superiori anno hiems perstrinxerit?* et, *Virum
pluribus imbribus indigeant cetera?* postea vero in-
terro-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
Φειδίας, καὶ δὲ ἦν αἰτίαν ἐλλείπειν Ἀθηναῖοι πρὸς
Διάσια τοσέτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσοληκότες; ἐπεὶ
δὲ περὶ τῶν ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππος,
ἔφη, περὶ δὲ ἐμῆ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
χουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεσά-
μην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίξας
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκλῆος αὐτῶν ἀκριβῶς
εἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
καὶ μάντις ἐδόκῃ αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντες
ὅλως ἦν ἐγὼ 11), μεσση δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
γυῖαι

interrogabat, Numquid adhuc reliquus esset de gene-
re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
Athenienses tot annis Iouialia? et, Vtrum Olym-
pium suum templum exaedificare cogitent, et,
Vtrum comprehensi essent, qui Dodonaicum templum
spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
hi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
Ludis tu quidem, inquit. Quam nouarum rerum
studiosi sunt, accurate noui, etsi non dicas. Fuit
enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
et medicus, et ego essem in vniuersum omnia: com-
pita

11. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exemplum huius lo-
Luc. Op. T. VI. H cutio.

ἡλιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περιβλεπτοὶ πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἧ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσχέσατο, ἐν Περγᾷ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνθρακίδειον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίδειον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέσσι, καὶ πανηγύρεσσι ἀνάγκη, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὡς περ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἐν δια πάντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τοιγαρ-

pita plena Iouis, fora tum Iouis omnia plena: ac Dodona et Pifa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo diuinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates agunt, et hecatombas statuunt: mihi uero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis inueneritis sacrificent mihi Olympiae, Quare

cutionis, quae etiam est I Corinth. XV, 28. dedit *Elfner*. Obseru. T. I. p. 126. *Reitz*,

πογαρῶν ψυχροτέραις ἂν με τὰς βωμὰς ἴδοις
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἄττα διαζιόντες, ἀφικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σομίσις
τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι, πῶματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάσῃ θρόνος ἔκειτο χρυσεῖς. καθίσας ἔν
ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτὸν. ἤρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν. ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσά μοι γένοιτο. ὦ Ζεῦ, τὰ κράμμυά μοι
Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα. ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero undique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter, cepae mihi nascuntur ex allia! Iupiter, pater mihi*

ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἶδε
 κληρονομήσαμιν τῆς γυναῖκος, εἶθε λάθομαι
 ἐπιβλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι
 τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι,
 δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει υἱτόν. ὁ δὲ
 κναφεὺς ἥλιον. ἐπαπύων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐ-
 χὴν ἐκάστην ἀκριβοῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπι-
 σcheinτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ'
 ἀνένευσε.

Τὰς

nox moriatur! - Alius quidam diceret: *Vtinam*
heres sim uxoris! vtinam lateam, dum struo fratri
insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari
Olympia. Nauigantium vero vnus boream ad-
 spirare rogabat, alter vero notum. Agricola plu-
 viam petebat, solem fallo. Audiens vero Iupi-
 ter, precibus singulis accurate examinatis, non
 pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεφθῆναι
 δια τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τῷ
 τὸ ἐς βασιλεὺς. Adde *Aristoph. Equ. 644.*
Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, tum corona-
runt me ab laetum nuntium. Reitz.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω
 διὰ τῆς σομῆς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέ-
 ρων, τὰς δὲ ἀνοσίγας, ἀπράκτους αὐθις ἀπέ-
 πεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γέ-
 νοιτο τῆς ἑρᾶς. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ
 ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθρασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
 τὰναντία εὐχόμενων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπι-
 στυμένων, ἃ ἔειχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύ-
 σαιεν αὐτῶν· ὥς δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο
 ἐπεπόνθει, καὶ ἄδεν τι ἀποφηνάσθαι δυνατός
 ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπείχεν ἔτι καὶ διε-
 σκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
 ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέ-
 ραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε
 καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fene-
 stellam reponebat ad dextra: nefarias autem in-
 festas deorsum stando remittebat, ut ne quidem
 prope caelum venirent. In vnis vero precibus
 dubium illum vidi. duobus enim viris contraria
 petentibus et hostias pollicentibus aequales, non
 habebat vtri illorum magis annueret. Itaque il-
 lud Academicum vsu ei venit, neque quidquam
 poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, susti-
 nebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset preci-
 bus, in proximam transiit sellam, ad fenestram
 alteram, admotoque capite, iuriurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τέτρες,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτείψας, μετ-
εκαδέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδόνι, καὶ
Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὰ θύοντος ἐκά-
στ' ἄννομα. ἀποσὰς δὲ τέτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δὲ ποιῶν. Τῆ-
μερον παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Λίβυσιν ἀστρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλήσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμανέτω, καὶ
τῆς χαλᾶξης ὅσον μέδιμνοι χιμῶι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἀπὸν-

et iurantibus. Vbi his quoque se praeuisset, et
Hermodorum Epicureum obtriuisset, in proxi-
mam sellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis vniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Notus quiescat; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκόμενους
 ἀπήειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δέειπε γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ μὲν ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττην, καὶ τὸν Σαβάζιον, τὰς μετοίκας τῶ-
 νδε καὶ ἀμφιβόλους θεάς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρέειχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τῷ νέκταρος παρεγυόμην·
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρω-
 πίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὴν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisci interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrium*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myria*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Möll. Reitz.

Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος περ λέγει,
 καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κῆϊ τεθεα-
 μένος, ἔτε σῖτον ἔδασιν, ἔτε πίνουσιν αἰθέρα
 οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονταί
 σιτάμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερῶν,
 ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θυόντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κόρδανα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μῦσαι ἀνα-
 ῥᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, vt ali-
 eubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendente cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἡσιόδου] Rescribi curassem cum
 Graenio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam, ἀείδω cum genitiuo vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipsi pronominis τι vel μέ-
 ρος

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τᾷ Πινδάρῳ.
καί περ δὲ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκα-
τος, ἱκανῶς ὑποβεβημένοι.

— Ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυφαί
Εὐδον πακνύχμοι, ἐμὲ δ' αὖτ' ἐχέει νηδύμος
ὑπνος.

ἀνελογιζόμενη γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκεῖνα, πῶς τοσάτω χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ
Φύει πώγωνα; ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τᾷ
ἡλίῳ παρόντος αἰεὶ, καὶ συνένωχαμένε. τότε
μὲν ἔν μικρόν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ διανα-
σας ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καί περ

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter multosque diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ος accipi. Gesneri versio ad Graevii sen-
tentiam est accommodata. Reitz.

Καί περ ἰδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν.
 Τὴν μὲν αἰτίαν τῆ ξυναγαγῆν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς
 ἄτος ξένος παρέσχηται· πάλα δὲ βουλόμενος
 ὑμῶν κενώσασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μά-
 λισ' ἄγε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγνω μὴ ἐπὶ πλείον πάρα-
 τεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων
 ἔστιν, ἃ πρὸ πολλῶ τῷ βίῳ ἐπιπολάζων, ἀργόν,
 Φιλόνηκτον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον,
 ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων,
 καὶ ἵνα κατ' Ὀμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρε-
 ρης. ἄτοι τοίνυν εἰς συστήματα διακρεθέντες,
 καὶ διαφόροις λόγων λαβυρίνθας ἐπινοήσαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
 Causam vos convocandi hesternus hic noster hospes
 praebeuit. Cum autem olim voluerim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querelis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 zentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumelio-
 sum, ut Homericis verbis utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 earunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-
 pateti-

τήτιμὰς, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα τούτων.
ἔπειτα δὲ ὄνομα σέμνον τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπιστά-
σάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάσῳ σχήματι καὶ
τάπτρῳ ἥδη περισέλλοντες, ἐοικότες μάλιστα
τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέ-
λης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπασσιν ἐκείνην
σολήν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ γελοιόν, ἀν-
θρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
σθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἅπάντων
καταφρονῶσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μερῶν
τὴν τε πολυθρύλητον ἀρετὴν τραγωδοῦσι, καὶ
τὰς

pateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
diculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis
nomine, superciliis sublati, demissis barbis, cir-
cumcunt ficto habitu despiciendos mores occultantes,
similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
personas auferas, et amictum illum auro intextum,
quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio
septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
contemnunt, de Diis autem absurda narrant, con-
ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragi-
co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
quae

τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκει· καὶ πρὸς
 μὲν τὰς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινεῖσι, καὶ πλῆττε καὶ ἡδονῆς καταπτύσσει,
 αἰῶνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενομένοι, τί ἂν λέγοι
 τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν,
 ὅπως δὲ περιεῖχεται τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον (5);
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venerem exerceant, ut sordes delingant obblo-
 rium! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanei,*
 Non

15. τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemtui,
 quem prae se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, *Eustathius* docet ad II. A. p. 102,
 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. *Gesner.*

καὶ περιττοὶ καθεσῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατ-
ηγορᾶσι, καὶ λόγῳ τινὰς πιικρὰς συμφορῆσαν-
τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπί-
τιμῶσι, καὶ λοιδορᾶσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
ἔτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς ἂν
μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus apti; ta-
men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
amaris congestis, maledicta quaedam meditati, in-
crepant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos
ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
pudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. Ar.

16. λοιδορᾶσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiua
accusatiuum; media forma datiuum adsci-
scit. Ego Kustero et Auctorum veterum
exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοι-
δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Me-
dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals.
Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορῶμενος καὶ
τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
2 Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰέδαν
λοιδορῶντες. Sed quia facillima aberratio
scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
ciano definitio. Reitz.

Καίτοι τὸν διατενόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶν-
 τα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἣν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωγεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην
 μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα 17)
 δέ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολατῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέεχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκο-
 φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσιῶν
 πολυτελεῶς, ἢ ἐταίραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si eum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quamcunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et squaleo, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circumceo, et
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose obsonavit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 si

17. κέκραγα] *Quasi sum clamans. De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.*

A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. *Reitz.*

γμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν Φίλων τις
ἢ ἐταίρων κατάνειται νοσῶν, ἐπικηρίας τε καὶ
θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τρίαῦτα μὲν ἐς
ἡμῖν, ὧ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικηρείαι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα
δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ἔμετρικῶς ἡμῶν καθά-
πτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων
λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα
ἐπισκοπεῖν, ὥς ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι
ἦν ἅπαζ ἔτοι πεῖσαι τὸν βίον 18) δυνηθῶσιν,
οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit
aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro.
Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel
maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos per-
stringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis,
neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus
est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si
semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocri-
ter

18. πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod
Nostro familiare est, ab aliis quoque sic
vocari, exemplis plurimis demonstravit Ca-
saubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit,
vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio;
nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem
auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσει
ὑμῖν, πλέον ἔδεν ἔξεν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ
ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκέσαστε τῷ ξένου
χθές διηγμένε. πρὸς ταῦτα βαλεῖσθε ἃ καὶ
παῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ
ἡμῖν ἀσφαλές αὐτά.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετέ-
θρυνθητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κραυγῶ-
σον, κατὰφλεξον, ἐπίτρεψον, ἐς τὸ βάραθρον,
ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσαί ταῦτα ὡς
βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπίτρεψονταὶ αὐτῇ
διαλεκτικῇ· πλὴν τότε νῦν εἶναι, ἃ θέμις κο-
λασθῆναι τινα, ἱερομηνία γάρ ἐσιν, ὡς ἴδε, μη-
νῶν

*ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat,
si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem
Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, au-
divistis. Ad haec iam, quae et hominibus utilissi-
ma, et securissima nobis sint, consulite.*

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
cibus personuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combure! obtere! in baratrum! in Tur-
tarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iu-
piter, Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum
ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
niri quemquam nefas. Besti enim, ut nostis, dies
sunt*

νῶν τέτων τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐκσε-
ρίαν ἐπηγγειλάμην. εἰς νέωτα ἐν ἀρχομένῃ ἡ-
ρος, κακοὶ κακῶς ἀπολῶνται τῷ σμερδαλέῳ κε-
ραυνῷ.

- Ἦ, καὶ κρανέσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μανίππᾶ ταῦτα, ἔφη, 'μοι δοκεῖ;
περιαρθεῖντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις
ἔλθῃ

*sunt per menses hosce quatuor: et iam imperavi iu-
stizium. Nouo igitur anno, ineunte vere, mali-
nale terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. De Menippo autem, ait, haec tibi placent.
*Amputatis alis, ne qua iterum buc veniat, a Mer-
curio*

19. ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quae-
siui in historia temporum Luciani *ferias*
quadrimestres. Fieri tamen potest, vt *sup-
plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
Iulio Caesari, Dione teste L. 40. *sexaginta*
dierum sit decreta. Plane fictitias putat has
ferias Dukerus in Addendis ad *Thucyd.* p.
672. Qui caeteroquin illam notionem *ie-
ρομηνίας*, quae ad omne genus feriarum
pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
56. 5, 54. Porro *ἐκσερίαν iustizium* verte-
re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
sit. *Gesner.*

ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς τὴν γῆν κατενε-
χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
λυσε τὰν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ
ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθρὲς κατέ-
θηκε Φέρων εἰς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκή-
κοας, ἅπαντα, ὧ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ὐρανό. ἄπειμι
ταῖνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν
Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

*curio hodie deferatur in terram. His dictis, con-
cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
posuit. Omnia audisti, sodalis, allata e caelo,
omnia. Abeo iam, ambulanti bus in Poecile
philosophis bonum illum nuncium allaturus.*

Δὶς Κατηγορούμενος ἢ Δικαστήρια.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ἀκαδημία, Στοά,
Ἐπίκουρος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ
Διάλογος.

ZETΣ. **Α**λλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἐνεκα πάσχομεν, ἐκ αὐτῶν ἡμᾶς τῷ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὀμήρῳ
πιστεύοντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάνα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
nienſis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IUPIT. **D**ispercant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num causa subeamus molestias; non sane necta-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco homini

ρας καλᾶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγμένῳ,
 ὃς ἔδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
 γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἔτοσί, ζευξάμενος τὸ ἄρμα,
 πανημέριος τὸν ἔρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
 κώς, καὶ πῶν ἀκτίνων ἀποσιλβῶν, ἔδὲ ὅσον
 κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
 γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάθη, ἀΦι-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδῶ παρατραπόμε-
 νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
 γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσθαι τοῖς
 κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρι ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπα-
 νιᾶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐπανελομένος, ὀλίγα δεῖν τὰ ὦτα ἐκκε-
 κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλῶντων κατὰ χρεῖαν
 τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
 enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
 poterat. Iam Sol quidem hicce curru iuncto per
 totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
 auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
 vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
 frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia,
 Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens co-
 missantibus, et intempesta nocte de coena red-
 euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
 qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
 ab his, qui divinationis indigentes negotium illi
 facit.

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κειῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομῆλος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἐνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιᾶσα τῷ ἱερῷ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄσκηον χρεὶ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τὰς χρησμῶς, ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεϊα κρέα 1) καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥς εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum quocumque illum Antistita sacro liquore potō, et commansa lauro, et commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, confluentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt

I 3

nisi

- I. ἄρνεϊα κρέα] Respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodot.* I, 47. *Graevius.*

εἰ μὴ τὴν εἶναι ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελαῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλάμενος, ὁρῇ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίοις τε συμφο-
 ραῖς ἰδίας καρπᾶται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τὰς
 ἀνέμους φυτεργάζοντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φίλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ ποιεῖσι, καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάστοις συντελεῖσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut aduolantem ad omnes sompnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, et oracula illi subiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et

2. ὁρῇ τε] Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὖ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ὅπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττεισι τῆς ἀρχῆς, ὥς
 μὴ βλακεύωσιν 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κα-
 φάλαρα ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετὲς, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὶς αὐτὸς αἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot in-
 iuncta sustineo, quot *negotia* habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse fit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I 4 atque

3. βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
 μέρες Φροντίδων 4) ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με-
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βεκίλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπιροκῆντας, τὰς θύοντας,
 εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπισημώτατον, ὑφ' ἑνὸς καιρὸν ἐν τε
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῆντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore usque quaque respicere
 ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέρες Φροντίδες] Sunt *speciales cu-
 rae*, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
Gracivus.

χαλαζάν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐαχεῖσθαι. τὸ δὲ
 μεμφίμοιρον ἐδὲ ἔτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ
 πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἵππο-
 κορυσαί, εὐδασί παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, ἐκ
 ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γὰρ πε καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυσάξομεν, ἀληθῆς εὐδύς ὁ Ἐπίκηνρος, ἀπρο-
 νοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ
 πάντα οἱ ἄνθρωποι πισεύσασιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσε-
 Φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι
 δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθρυτα καὶ ἀκαλλίσθητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρὲν, ὥσπερ οἱ κυβερ-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quietem*

*Per noctem capiant: nostros, Iouis, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil provide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac virtutis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In uni-
 versum nec mactabitur nec litabitur, et fames
 multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris

ἦται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔσηκα τὸ
πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδου-
σιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνῶ καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων
μερμηρίζω κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μό-
νῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὡς ἡδέως ἂν ἐραίμην τὰς φιλοσόφους, οἱ
μόνες τὰς θεὰς εὐδαμονίζουσι, ποτε καὶ σχολά-
ζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
σχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν
ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων
διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστή-
μας καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινας συνεστῆ-
πάνυ

instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecon-*
cordia verso, eo solo honoratus, quod dominus
videor.

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
repositos, a rubigine et araneorum telis cor-
ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
atque artes contra homines quosdam detulere,
anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνέας αὐτῶν. οἱ δὲ κεράγασιν
 αἰπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτᾷσι, καὶ τὴν δίκην
 ἐπιβοῶνται, καὶ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται,
 ἀγνοῶντες ὡς ἐκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέ-
 ρας συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμο-
 νίας, ἥ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τῷτο γὰρ
 τὴν ἀσχολίαν καλεῖσι.

ERM. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀ-
 κῶν δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σέ· ἐκ ἐπόλ-
 μων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τέτων τὰς λόγους ἐνέβα-
 λες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτᾷσιν, ὦ πα-
 τερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερόν μὲν
 οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑπετονθορεύουσι δὲ συγ-
 κευφότες, αἰτιῶμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει
 πᾶσαι

antiquos fane quosdam illorum. At illi clamant
 undique, et indignantur, et iudicium inuocant,
 et tarditatis me accusant, ignari, non negligen-
 tia contigisse, ut diu adeo differantur iudicia,
 sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbi-
 trantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in
 hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te
 non sum ausus. Quando vero tute sermonem
 de his iniecisti, dico nimirum. Omnino graui-
 ter ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte
 quidem dicere non audent, submurmurant vero
 collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαμ τὰ καθ' αὐτὰς εἰδότες, ἑξέγειν ἕναξον
 τοῖς δεδικασμένοις. - ΖΕΥΣ. Τί ἐν, ὦ Ἑρμῆ,
 δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέ-
 λεις εἰς νέωτα παραγγεῖλῃμεν; ΕΡΜ. Οὐμενεν,
 ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.
 σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δι-
 κῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γρα-
 φαῖς ἀπενηνόχασιν, ἡκεῖν τήμαρον εἰς Ἄρειον
 πάγυν, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῆν σφίσι
 τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων,
 ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἀδικον οἶοιτο
 γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι ἐπ' ἐμέ,
 δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν
 ἐδεύκασο. σὺ δέ, ὦ θυγάτερ, καθεζομέ-
 νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudi-
 catis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid
 ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, vt in proximum annum de-
 nunciemus? MERC. Non fane: sed iam pro-
 ponamus. IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic,
 forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Qui-
 cumque detulere causas vt veniant hodie in Arcum
 pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis
 iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atbe-
 niensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse
 iudicium, licere ipsi ad me prouocanti, iudicari de
 nouo, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero*
 filia

νη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρεται δίκης, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελαινομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆ βίᾱ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν ἔφέρῃσα; ΖΕΤΣ. Χρησὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπεῖκασιν αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῆ Σωφρονίσκη τὸ δίκαιον ὑπερπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὦνησαν οἱ περὶ ἐμᾶ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἔνδοκας, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος

τῆ

filia assidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rursus in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaferunt illis Philosophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praefectim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit. IVST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui vndecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit in-

felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] ἰ.ο. τὰς Εὐμενίδας. Hesiych σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημιῶν. Guittus.

τῷ κωνεῖα, μηδὲ τὸν ἀλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερσχόν οἱ κατήγοροι τάναντία περὶ τῆς ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ἐνὰ ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες, ὥς ἐικότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μελίτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἔχ' ὅραϊς ἔσοι τρίβωνες, καὶ βαντηρία, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀρισεραῖ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφεῖς; μετ' οὖν οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ ἑδεῖς ὅσις ἐ τροφίμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ
τάς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6. IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbique barba prolixa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes; turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et: nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad cum dicm

τάς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰζάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίαν ἐπιχράναντες,
αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαινῶντες. ὥς· κατα τὴν παροιμίαν, Θᾶτ-
τον ἂν τις ἐν πλοίῳ πετῶν διαμάρτοι ξύλου, ἢ
ἐνθα ἂν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπορήσει φιλόσοφος.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσ-
ποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ
λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
insufficientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumeunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Iupiter, qui contendunt inter se, et ipsi,
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plerisque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine du-
bio

λας εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφίωμά ποτε
αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν
προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ' πάντες,
ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις
τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης· ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὥς καὶ
ὀλίγον τήμερον ἐνδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ Σανίᾳ,
μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαλὴ τῆς Πάρ-
νηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοι-
κας ἐκκληῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί θα-
κρῦεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιδι. ἐκ ἔθ' ὅμοια
τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθναῖσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκεί-
ρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ
Φαλαρίδες, ἔς ἑδεδίες τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ
Ἀκα-

bio exclusuros, si quando ad fores illorum ve-
niam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab iis
receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt.
Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bo-
nos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae
hodie *caussae* iudicentur.

8. MERC. Abeamus, Iustitia, recta Sanium
versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parne-
this, vbi duo illa cacumina: videris enim olim
viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamenta-
ris? Noli metuere: non iam similis est saeculi
conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityo-
camptae, et Busrirides, et Phalarides, quos tum
metuebas. Iam vero sapientie, et Academis, et
Porti-

Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῶς σε ζητῶσι, καὶ περὶ σὲ διαλέγονται, κεκηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τὰληθές; ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττης) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡμονή. ΕΡΜ. Νῆ Δίε, ἀδικοῖην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν μὴ λέγων· ἐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ τῷ σχήματος, μᾶτριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ

Porticus tenent omnia: et vndique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus deuoles. IVST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis et in foro, (forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et vtrum fieri possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane potest: iniustus enim sum, si tibi, sorori, non dicam: non paruum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in prauos illorum quosdam incidet, nam verum, puto, dicendum.

γὰρ οἶμαι τάληθ' ἔλεγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβῶσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑπαδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῷ πάλαι ῥύπῃ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τῷ Φαρμάκῃ, τῶν ἀλλων ἀμείνεις, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μὲν ὀλεως καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροῶν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τῷ λέβητος ἔκρηψεν τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχριστάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἱκανῶς οἶονται καὶ ἔτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μὲντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἄλλα

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos nouo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis fordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς τε τὸ μὲν Σένιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πρὸς ἐπὶ τῷ πάγῃ κάθησο, τὴν πνύκα ὀρῶσα, καὶ περιμένεσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τῷ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον ἔτις ἅπαντας ἐκ τῷ ἐπηκόῳ προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Βερμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅσις ἔτος ὁ προσίων ἔσται, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύργγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσε θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔτος ὅκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δα-
τιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam defleamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post ap-
K 2 pulsum

τιδος ἐπίπλυν, καὶ τὴν Μαραθώναδε τῶν βαρ-
βάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἀκλῆτος τοῖς Ἀθηναίοις
σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκεῖνα, τὴν ὑπὸ τῇ ἀ-
κροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, εἰ-
κῆ μισθὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικι-
κὸν 6) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν
ἐν γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίμῃ. ΕΡΜ.
καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μεσηκώτα-
τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
θῆνῃσι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ
ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.

Αὕτη

pulsum vero Datidis et exscensionem barbaro-
rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
autem etiam pugnacissime! PAN. Quod vero vos,
Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
tibi

6. ἐς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in
urbem iocatur, non pleno ciuitatis iure,
sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura
Harpocr. voc. μετοίκιον. *Gesner.*

Αὐτὴ σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀποκληρώσασαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον ἐκτ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεδέσμερον τῆς ἐλπίδας· καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐν τῶν βρεβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρεῖς τᾷ ἔτις ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑναρχιν θύσσι μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeconium. IVST. Demisit me, Pan, ad sortienda iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In vniuersum non pro dignitate apud illos ago, sed multo quam speraueram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me aduocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et iocus.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνας τὰς κατηφείς, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίως ἐμοί, τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγασιν, εἰδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρεος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀσινὰ, εἰ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίης καλάμας, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτῆς, καὶ πολεμικός, ἦν δέη. πλὴν ἄλλ' ἀκέω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν,

II. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narres philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et comtula ista dicta atque urbana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἀγνώσῃ ἐμοὶ
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνέρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊέσης
δὲ τῆς συνσχίας ἐπιτείνῃσι τὸ Φθέγμα μέχρῃ
πρὸς τὸ ὄφθιον· ὥς ἐ ὑπερδιατεινομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθέλοντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ Φλέβες ἐξα-
νίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς σε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνέιν βιάζωνται. διαταράξαν-
τές γε ἂν τὰς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πῆμενον συγχέαντες, ἀπίᾳσι λοιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῆς μετώπῃς
ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν
ἦ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur *inui cem* sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἄλλ' ὅγε λεώς ὁ πολὺς τε-
 θήπασιν αὐτὰς· καὶ μάλιστ' ὁπόσας μὴδὲν τῶν
 ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ· 7) καὶ παρεστᾶσι
 πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοήν κεκλημένοι. ἐμοὶ
 μὲν ἔν' ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τέτων, καὶ
 ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῷ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
 γε δημωφελές τι ἔνῃν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι
 ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐ-
 τοῖς, ἔκ' αὖν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἄλλ' εἴγε δεῖ
 μὴδὲν.

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
 nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
 adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
ac deliniri. Mihi igitur his *indiciis* vani homines
 esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae
 similitudinem. Vtrum vero aliquid publice utile
 insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
 ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim.
 Verum

7. *περισχολεῖ*] *Περισχολεῖν* est verbum
 quod Graecia non novit, nec nosse potest.
 lege *ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀσχολεῖ*. *Grae-*
vius. Si adimere velimus Luciano, quae
 nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
 parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
 in forma, vel significatione, vel constru-
 ctione denique, quod non conveniat cum
διασχολέω, quo passim vti *Herodotum* Lexi-
 ca docent. *Gesner*.

μηδὲν ὑποσελάμενον τᾷληθές διηγῆσασθαι (οἷ-
κῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρεῖς) πολλὰς αὐτῶν
πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δέιλῃν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν, ἔχ ὁ Ἐριμῆς σοι κη-
ρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἐν, ΕΡΜ.
Ἀκέετε λεῶς, ἀγοράν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κα-
ταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφῆβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσημέρῃ. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς
Ἄρειον πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δι-
καστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ
δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώ-
βολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κα-
τὰ λόγον τῆ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθέ-
μενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τῶς

τῶς

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere
fas est, habito enim hic, ut vides, in specula,
multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercu-
rius concionari tibi visus est? PAN. Nempe.
MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod
felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii in-
euntes septimo. Quicunque causas detulerunt, ve-
niant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas ex
ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
nienfibus; merces uniuscuiusque causae triobolum.
Numerus iudicum pro portione criminis. Quicun-
que vero dato libello ante, quam in iudicium veni-
rent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si

τας ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεδικασθαι οἴηται, ἐφ' ἑστίμον ἀγωνιεῖται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαὶ τῷ Θορύβῳ, ἡλίον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
 ὡς δὲ καὶ σπευδῇ συνθέσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθὺ τῷ Ἀρείῳ πάγῃ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεσιν. ὥς ἡμεῖς μὲν ἀμφὶ ταῖς
 δίκαις ἔχετε, καὶ ἀποκληρεῖτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν,
 ᾧ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὁσημέ-
 ραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκού-
 οντι.

E P M.

*quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, pro-
 vocatione certabit; est autem ad Iovem provocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et fortimi-
 nor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit; qui quotidie
 in Areopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις, ἄθροοι γὰρ, ὡς ὄρεῖς, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβῶντες τὴν ἄκρην. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπε, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα δ' δράσομεν, ὦ Ἐρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅπου σαι τέχνας, ἢ βίοις, ἢ ἐπισήμιας, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέσθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Denū enim, vt vides, cum tumultu accedunt, vesparumque infra bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, scelleste. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius sortire. ALI. In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone,*

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἐπτά κληρώσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοά 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐρασὴν αὐτῆς Διο-
 νύσιον ἀπεβελόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περί Ἀρισιππε τρυφή πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε
 καὶ

ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 item

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesner.* pro
 Polemone. *Guietus de, super.* Verum est,
 ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim
 bene *Guietus* monet, recte hic *de, super*
 significare; nam Polemon non tam est, pro
 quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur,
 sed subiectum litis, de quo contenditur,
 quemque ambae litigantes suum vindicant,
 vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere
 propter, hic me habebit audientem. Sic
 innox περί Ἀρισιππε itidem est subiectum
 de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. *Reitz.*

9. στοά] *Haesi,* an in versione *Stoae* potius
 nomen retinerem, quod *Prosopopoeiae* ma-
 gis aptum videretur. Sed cum non inveni-
 rem auctorem Latinae appellationis, malui
 Porticum dicere, quae non minus potest fe-
 minam terminatione signare, quam *Socrus.*
Gesner.

καὶ τέτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβική δρασμὺ Διογένηι. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρε μόνους. ΕΡΜ. Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λεηποταξίᾳ. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρεῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεννηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕπερον δεδιδασκονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοιὰ γὰρ καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥς ἐν τέτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἐρμῇ, χαριζομένῳ τὴν δέξιν· ἀποκληρεῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνους, ἱκαναὶ γάρ

litem iudicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* IVST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus: hae postri-die iudicabuntur. MERC. Verum finiles illae quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis

γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμένα. δὸς τὰς γραφάς.
 EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· διάλο-
 γος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἑτὸς ἐστίν;
 ἔ γὰρ ἐγγέγραπται τὸ νομ. EPM. Οὕτως
 ἀποκλήρεται τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ
 ἑδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἴδὲ καὶ τὰς
 ὑπερβολὰς ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀπο-
 κληρώσμεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶ-
 χε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρε ἑνδεκα τὰς αὐ-
 τὰς ἑκατέρω τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δί-
 κη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικα-
 σικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδη-
 μίᾳ καὶ τῇ Μέσῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρω δὲ
 σὺ

fatis multae enim iudices fortitae sunt. Cedo li-
 bellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* di-
 cam scribit Syro; - *Dialogus eidem, contumeliae*.
 IVST. Quis vero hic est? neque enim adscri-
 ptum est nomen. MERC. Sic modo fortire,
Rhetori Syro, nihil enim impediet, etiam sine
 nomine. IVST. En transmontanas iam etiam
 Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans
 Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum for-
 tire vndecim, eosdem utrique dicae. MERC.
 Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum
 infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrie-
 tati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrie-
 tas.

σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δυνάμει,
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ τὴν
 γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ἔΦλω ἐν
 τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ὄρᾳς. ΔΙΚ.
 Οὐκ ἔν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τέ-
 των τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ
 διαῤῥαγῆναι ἔτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' εἰδεῖς ἐθε-
 λήσει ἐν γε τῷ Φανερωῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ·
 πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῖν. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 φοτέρους παρεσκεύασαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἄσκηϊ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
 τη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
 πάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καὶνὰ

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
 IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet caussam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in vtramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥᾶϊδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγος νῦν
ῥέον (10). ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμᾶ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν
εὐνῃν (11) καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὥν
προσάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὴν Πολέμι-
να ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριάν ἔχων, καὶ καταδόμε-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic
tamen, Academia, vtramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebriitate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psaltria, canenti-
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. elepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὐνῃν] Ita Epbes. VI, 7.
μετ' εὐνοίας δαλεύοντες. Vbi Elfuer. bene
monet, εὐνῃν saepe ac proprie dici de seruis
fidei ac sincero animo seruiantibus. Reitz.

νος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κραυγα-
λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφαῖνοις διηνθισμέ-
νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νῆφοντα Πολέμωνος
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς Μελίης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνώγ-
κασε, καὶ νῆφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφαῖνας
περιέσπασε, καὶ ὅσον πίνειν καταπείμενον, ῥη-
ματὰ σκολιὰ καὶ δύσηκα, καὶ πολλῆς φροντί-
δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν· ὥς ἐναντὶ τῆς τέως ἐπ-
ανθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος,
καὶ

bus aures praebens a mane inde ad vesperam;
ebrius, vincto grauis, floreo caput ferto redimitus.
Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
Cum autem ad Academiae portam commissatum
veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
se deduxit, aquam bibere coegit, sobrium esse
de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
vocalas, miserasque, et multae sollicitudinis ple-
nas edocuit. Itaque pro illa, qui tum in ipso
efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

καὶ ῥιπνὸς τὸ σῶμα γεγέννηται, καὶ τὰς ὠδὰς ἀ-
πάσας ἀπομαθὼν, ἀσιτοφένιοιτε καὶ διψαλέος
εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολ-
λὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέσῃ πρὸς ἐμᾶ
ἐπαρθεῖς, καὶ μαρτὶα κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς.
εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέσσης. ἤδη καὶ
ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τέττα ἔμοι ῥεν-
σάτω (12). ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἰεῖ;
πλὴν ἀλλ' ἐγγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

Α.Κ.Α.Δ. Οὐπωαὶ μὲν ἀκῆσαι πάνυ εὐλογα,
ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρακεν ὑπὲρ τῆς
Μέσσης· εἰ δὲ καὶ μὲν μετ' εὐνοίας ἀκῆσετε, εἰσε-
σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
usque vesperam desidet inter rugas, quas multas
ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam,
Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVS. T. Quid tan-
dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. A.C.A.D. Sic quidem omnino rationabilia
auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-
ria

12. ἐμοὶ ῥενσάτω] Rursus intelligendum ὕ-
δωρ. Bos de Elliphi.

ὁθε ὡς ἔδεν αὐτὴν ἠδίκημα. τὸν γὰρ Πολέμων
 κατέττον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πε-
 Φυκότα & Φαύλως, ἔδε κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ'
 οἰκείαν ἑμοί, καὶ τὴν Φύσιν ὁμοιον, πραερεπά-
 σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομέ-
 νης τῆς ἡδοῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνοπρε-
 γεῖ, διέφθειρεν ἀθλιὸν, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
 ἑταίραις παρσχέσα ἑκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
 αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ
 ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ὡς το, ὑπὲρ
 ἐμῆ εἰρησθαι νομίσατε. περιγίρει γὰρ ἔωθεν ὁ
 ἀθλιὸς ἐξεφανεμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
 γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἔδεπότε νήφωι,
 κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
 τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polémonem il-
 lum, quem suum ait servum, non male natum,
 neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
 genio similem, praeripuerat iuvenem adhuc et
 tenerum, adiuuvante voluptate, quae et ipsi fre-
 quenter ministrat, corrumpitque miserum, co-
 missationibus et meretricibus dediticium tradens,
 ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
 Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
 pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix
 a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
 medium forum, tibiis aures intendens, nec un-
 quam sobrius, commissatum veniens ad quosunque,
 contumelia maiorum suorum, et totius civitatis,

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τᾷ
 αὐλᾷ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾷτο τὴν
 συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ ἄδεν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτᾷ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλος ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνέστηφε
 πρὸς

rifus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, vt facere soleo, apertis ianuis ad fod-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronae adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paulatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare*
nos tentabat. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 prava distinctione. Verba erant distinguen-
 da: σ. ἡ. ε. τὴν συνουσίαν, ε. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-*
ventum, turbas dando sua vociferatione. Vi-
trina.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀΦήρει τε τὰς σεΦάνους,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσυχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὑπνῳ βαθείας
ἀνσγρόμενος, ἑαυτὸν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῷ πάλαι βίῳ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπὴνθει, καὶ ἡΦανίζετο.
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδοῦ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡυτομόλησε παρ' ἐμὲ,
ᾗτε ἐπικαλεσαμένης, ᾗτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τὴ Φησιν, ἐμᾶ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμᾶ. τῷτον, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῆσα,
γελοῖως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀΦιέναι, μήτε
ἐςά-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo
somnia expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
hæc meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepissem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mittere neque stare præ-

ἐξάναν ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ δυνάμενον, ἐπέστρεψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδῃ κόσμῳ ἐν ἄν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλὰ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα· καὶ μοι αὐτὸς τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τάτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῷ. εἴρηκα·
ὁμοῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῃ ἡμῶν ἄμεινον
ᾗν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλῃτε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσῃτε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζεν. ΔΙΚ.
Πάσαι; ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ.
Παράδοξον ἔδδεν, εἶναι τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
μενον.

Καθήσεται οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐρασοῦ δικάζεν. ἐγμέχεται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantiuis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus fortito obuenerit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ame-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἢ καπνάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ
ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες· δικασαί,
ὥς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος
ἔσαι, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν
ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐ-
τήν, εὐὲ δὲ καταφρονεῖντας, ὅτι ἐν χρεῶ κέκαρ-
μαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δα-
κνῶ· ὁμῶς δέ, ἣν ἐθέλησθε ἀλῆσά με λεγέ-
σης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης εἶναι. τῷ-
το γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά ἐστιν, ὅτι σὺ-
τῶς ἐταιρικῶς ἐσκυασμένη. τῷ ἐπαγωγῷ τῆς
ὀψεως, ἐρασὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν
Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς αὐτὴν περιέσπα-
σε.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta,
(*Poecile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices,
quam speciosam contra adversariam mihi dicen-
dum sit, quia vestrum etiam plerosque video
coniectis in istam oculis ei arridere, me autem
despicere quod in cute sum tonsa, virili vultu, et
tristis atque severa videor. Tamen si volueritis
audire me dicentem, confido multo me iustiora
prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsam etiam
praeiens crimen est, quod meretricie ita ornata,
illo vultu illice, meum amatorem virum tunc
temperantem, Dionysium, deceptum ad se tra-
duxit:

σε. καὶ ἦν γὰρ οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην εἰδίκασαν τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρού-
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πόττερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομέ-
 νης δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοῶντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγήσαμένως τὸ
 τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφῶν· μή-
 τε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρεμένως, καὶ τὴν εὐ-
 δαιμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις
 προτείνουσα, καὶ μορμολυτταμένη τῷ πόνῳ,
 προσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δαίλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo causam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuidtum quiddam, metuentes, ne-
 que suaue quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficu-
 bus? Tales enim: escas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terriculamentum quod-
 dam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas excu-
 teret,

σώοντα τηρήσασα. ἔγὰρ ἂν ὑγιάνων ποτὲ προσ-
ῆκαίτο τὰς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
ἔγωγ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπως 14) μηδὲ τῶν
θεῶν φεΐδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν
διαβάλλει; ὥς εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας
ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουσεν δὲ ἔγωγε
ὡς καὶ αὐτὴ παρεσκευάσασα ποιήσασθαι τὰς λό-
γους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συνα-
γορεύοντα· ἔτι καὶ ἐν τρυφῇ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν
ἀλλὰ ἐκείνῳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός τις ἂν οἶεται
γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον 15)

Θησέα,

teret, adduxit, cum observasset aegrotantem:
neque enim sanus unquam orationem illius ad-
missurus erat. Verum quid ego isti indignemur,
quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si sanum sequi iudi-
cium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista
sumferitis. Audiui equidem neque ipsam ad di-
cendum se comparasse, sed Epicurum adducturam
esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per
delicias conculcat. Verum illud certe istam in-
terrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ὅπως] Pro quandoquidem, vt Latinorum
ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] Gesnerus ὕμ. edi voluit, et huic
adscientior. *Thesca vestrum* enim melius,
procedit; quam *nostrum*, etsi suum quoque
Thesca Stoa dicere queat, tamen minus
com-

Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς
πόνους; ἔδεν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεσὴν ἀδικίας εἶναι
τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον,
ἔπειτα τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χάριστα. εἰ δέ
γε ἐδελήσεαι κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν
ἔσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὄρει μνημονεύ-
σαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα, μὴ πιβεύ-
σαντες Ἐπικύριον λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν
παρ' ἡμῖν γιγνομένων τῶν θεῶν. EPM. Με-
τάσθηθι. Ὁ Ἐπίκυρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει 16).

EPIK.

et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti,
fugissent labores. Nihil enim impediēbat quo
minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectan-
tibus laborem. Haec dixi non vehementer gau-
dens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respondere, celerrime, quam
nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi
memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epi-
curo credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epi-
cure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et
vulgatam retinui, et versionem ei contra-
riam. Reitz.

16. ὁ Ἐπίκυρος — λέγει] Purus eiusmodi No-
minatiuus, qualis hic in Luciano, non pot-
est negari pro vocatio valere, quia articu-
lus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δμαῖσαι, πρὸς
 ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἔδὲ πόλλ' ὧς μοι τῶν λόγων
 ἀλλ' εἰ μὲν ἐπαυαῖς τισιν, ἢ Φαρμακοῖς, ὅν Φη-
 σιν ἐρασὴν ἑαυτῆς ἢ Στοᾶ τὸν Διονύσιον κατή-
 νάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχουσαι, πρὸς ἑαυτὴν
 δὲ βλέπειν ἢ ἡδονή, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἐδόξε,
 καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τὰς ἀλλοστρίας ἐρασὰς
 μαγγανεύουσαι· εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθε-
 ρα τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων,
 τὴν παρὰ ταύτης ἀηδαν' μυσσάσθαι, καὶ ἢν Φη-
 σι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν πα-
 ραγίγει.

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar,
 Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus
 est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut
 venenis, quem amatorem suum dicit Porticus,
 Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus
 ad se respiceret; venefica videatur merito, et
 damnetur iniuriarum, via nimirum veneficiis in
 amatores alienos. Si quis vero liber in civitate
 libera, legibus non prohibentibus, exosus istius
 insuauitatem, et quam velut coronidem laborum
 venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus;
 evita-

lus additur, veluti et apud *Homer.* II. Γ. 275.

sq. Ἡέλιος θ' — καὶ ποταμοὶ — μαρ-
 τυροὶ ἐσσι. Vbi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro
 ὦ ἡέλιε positum ait. cf. infra c. 33. pr. ὁ
 Διάλογος — λέγε. *Beza*.

ἐκγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τὰς μὲν ἀγκύλους
ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε·
πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
νας, ἀνθρώπιναν καὶ ἐβλακώδη φρονήσας· καὶ
τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν
ἡδονὴν 17) οἰηθεῖς, ἀποκλείων ἐχρῆν αὐτὸν,
ὥσπερ ἐκ ναυαγέεσσι μὲν προσέοντα, καὶ γαλήνης
ἐπιθυ-

euitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
mento vitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
Videntur auctores linguarum laboris notio-
nem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc
Ebraeorum **הָרָע**, Graeca πανηρός et μο-
χθηρός, i. e. πανᾶργος, ἐαδιᾶργος, Lati-
norum *laborare morbo*, *invidia* etc. Simili-
ter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii
adhibet. *Gesuet.*

ἐπιθυμῶντα, συνωθῶντας ἐπὶ κεφαλῇ ἐς τὸν
πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἄθλιον παρέχειν
ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἐκέστη ἐπὶ τὸν
τῷ ἐλέει βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα;
ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τῷ
ὀρθίῳ ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, καὶ τα δὲ ὅ-
λα πονήσας τῷ βίῳ, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;
καί τοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ
ἐκείνῃ, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἰ
καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν
οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος
ἦν,

praecipitemque impellere ad laborem, et velut
dediticium tradere infelicem hominem despera-
tioni, idque cum velut supplex ad misericordiae
aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum
celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo
sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aeru-
mnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis
vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui
etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si
quis alius, et solum quod honestum est idem bo-
num ad eum diem arbitratus, cum deinde didi-
cisset,

18. ἔκδοτον] In *Act. Ap. c. 2, 23*. ἔκδοτον
λαβόντες. Vbi *Elfner* exponit, qui hostibus
et aduersariis expofcentibus ad supplicium, ut
que de eo pro arbitrio statuant, traditur.
Reitz.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο.
 εὐρα γάρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ
 ἀντχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν
 ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆς λόγου
 ντανευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τὰς τῆς ἡδονῆς νό-
 μους βιῶντας, ἀσχυνομένους μὲν, εἰ φανῇται
 χαλιῶντες τῆ τόνου, καὶ προαδίδοντες τὸ δόγμα,
 πεπονθόσας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταρτάλης· καὶ
 ἔνθα ἂν λήσῃ καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσῃ ἐλ-
 πίσῃσι, χανδὸν ἐμπιπταμένους τῆς ἡδονῆς. εἰ γὰρ
 τις αὐτοῖς τὸν τῆς Εὐχῆς δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς
 περιδεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆς Αἴδος κυ-
 νὴν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνουις Φρά-
 σαν-

cisset malum esse laborem, quod ex duobus me-
 lius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe,
 arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris
 multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et
 quantum ad disputationem gerere se fortiter, do-
 mi vero ad Voluptatis leges viuere: atque erube-
 scere quidem, si appareat, eos de contentione re-
 mittere, et sua prodere decreta: verum miserum
 in modum Tantali illud supplicium sustinere; et
 vbi latendi spem habeant, et secure leges violan-
 di, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis
 igitur Gygis anulum det istis, quo induti non vi-
 deantur, aut Orci galeam; bene noui futurum,
 vt longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
 tru-

πάντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθέοντο αὖ, καὶ ἐμίμνυντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσε, ἡλπιζεν ὠφελῆσαι τί αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἡλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίσταται ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἐαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μάλλον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἀνθρώπου ὄν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διέτελεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς αὖ ἄλλως λέγει, καὶ ἡδονῆς κατηγορεῖ, λόγοισι χαιρέει, τὸν δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, sequere hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλέγε μοι συνερω-
 τήσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον· ἀπο-
 κρινέμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὴν ἡγῇ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
 ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ.
 Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνίστασι οἱ δικασαὶ τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα· ὥς ἡσυχίαν
 αἰγετε. Ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπερ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differentis* et *indifferentis*,
productum et *reicctum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
 interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κομματικὰ ἐρω-
 τήματα. Breues atque abruptas, praecisas
 quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemiserat. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
 ἘΦίμει ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
 πῦ δὲ ἄλλως καλεῖται.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀρισιππα Ἀρετὴ καὶ Τρυφή
 καὶ Ἀρισιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προ-
 τέρων ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
 Ἀρισιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα
 ΤΡΥΦ. Οὐμὲν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς
 γάρ ἐστιν ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν σεφάνων, καὶ

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
 culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
 IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
 Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT.
 Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
 enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
 et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
 riam. Meus enim vir est, vt videre licet e corō-
 nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, vt demonstratione non egeant, adeo vt ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat. Gesner.

τῆς πορφυρίδας, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φιλογεικῆτε, ὑπερβαίνεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐς αὐτὸν ὃ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῆς Διονυσίας, παρὰ πλείστον γὰρ τι καὶ πᾶτο ἔοικεν εἶναι, ὥςτε αὖ μὲν καὶ Ἡδονὴν κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἔξει ἡ Τρυφὴ· νικῶσης δὲ αὖ τῆς Στραῆς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς νεκρὸς, ὥςτε ἄλλοι παρῆσαν. τὸ δεῖνα μὲντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἔστωι, τὸ δικασικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμνημένη αὐτοῖς. EPM. Μάτην ἐν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἀπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

EPM.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque caussa, vsque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam adfunt. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam. MERC. Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἢ ἀργυραμοιβὴν λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνόχλησα, ὦ Δίκη· ἐπεὶ ἔτι δρασμὴ διμάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῆτο; ἀπέφευγεν ἢ ἀργυραμοιβὴν, ὃ δὲ διώκει ἐπηρεζόμενος τὸ βάκτρον. εἰ μείριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία εἴοικε λήψασθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὃ Πύρρων δὲ εἰδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ εἰαίνει τῆτο πράξεν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι εἰδέν ἡγείται κριτήριον 21) ἀληθὲς εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molestia esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnere. Ego enim iam statim fuste illam percutiam. IVST. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera, nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam

ἔσται. ΔΙΚ. Τεταρτὸν ἐρήμην αὐτῆ καταδικα-
 σάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κἀκεῖ τὸν Σύ-
 ρον· καί τοι πρῶτῃν ἐτήνην χέθησαν κατ' αὐτῆ αἰ-
 γραφῶν, καὶ ἔθεν ἡπαύειν ἤδη κενρίσθαι· πλην
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρῶτῆραν εἰσαγε τῆς ῥητορικῆς
 τὴν δίκην. βαβαῖ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
 αἰκροάσιν. ΕΡΜ. Εἰμότως, ὦ Δίκη· τό, τε
 γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ κακὴν καὶ
 ξένην, χθές, ὥσπερ ἔΦης, ἐπηγγελμένην, καὶ
 τὸ ἐλπίζεν ἀνέσσεσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ Δια-
 λόγῳ ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀποκλογασέμε
 δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῆ Σύρε, τῆτο πολλοὺς
 ἐπὶ

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis
 condemnent. Librorum auctorem Syrum iam
 voca: quamquam nuper demum nomen ipsius
 delatum est; nec quidquam urgebat, eas causas
 nunc iudicari. Verum quando ita visum est,
 primam agi iube causam rhetorices. Vah quot
 conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec im-
 merito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est
 causa, sed noua et insolens, heri demum, ut
 dicebas, delata; et quod sperant, se audituros
 Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes,
 causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:

ca

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium
 cornisi et inoegni. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἀρεῇ πο-
τὲ, ὧ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

RHET. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ἃσιν εὖνοίαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πέλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν
τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τετονί τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλις δίκαιον, τῆτο
παραζηῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δέ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν ἔχου ποιήσασθαι.
ἔχι τ' αὐτὰ δέ μοι παρίζεται γινώσκειν, ὅταν
τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἔς ἀκῶ. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἔρεϊ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δέ
πραγμα-

ea, res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deasque precor vniuersos, ut quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, ut in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio-

πράγματα, εἰς τῆτο προήκοντα ἔψευθε, ὥς, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῶ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσιμιάζωμαι, τῶ ὕδατος πάλαι εἰηὴ ῥέοντος, ἀρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, τῶτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρόν ἐτι τὴν Φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κίνδυνον ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῆσα πλαζόμενον ἐτι, καὶ ὃ, τι χρῆσαιτο ἐαυτῷ ἐκ εἰδῶτα, παραλαβῶσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὄραν εἰς ἐμέ, ὑπέπτησέ τε γὰρ ἐτι τότε καὶ ἐθάρραπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολίπῶσα τὰς ἄλλας, ὅποσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, vt omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerabatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque
me

σευδὸν με πλάσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τέτῳ ἐμαυτὴν ἐνθ-
 γύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα ἔ-
 μικρὰν ἐπισπένταμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας
 λόγους. εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἄσιν ἀπέφη-
 να· ὥς τε τὰς δικμαρετόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνί-
 γσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περὶνρσεῖν ἐπιδειξομέ-
 νῳ τῇ γάμῃ τὴν εὐπορίαν, ἔδὲ τότε περιελεί-
 Φθην·

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruum, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo ut qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed vbicum-

M 4

que,

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβα-
 ρον τὴν Φωνήν. Deinde operam dat, ut
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz.

Φθην· ἀλλὰ πανταχῶς ἐπομένη, αἶψα καὶ κατὰ
 περιηγάμην, καὶ ἰκλινόν· αὐτὸν καὶ ἀσέδιμον ἐ-
 ποίην, κατακοσμέσα καὶ περιέβλαψα. καὶ τὰ
 μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια·
 ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδηῆσαι ἐθέλησαντι αὐ-
 τῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα,
 μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶς πάντα μοι ἐπεί-
 θετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν γύναι ἀπόκοι-
 τος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπασιτίσκατο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς Ὀφρεὺς
 ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλη-
 σε, μᾶλλον δὲ τέλειον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γε-
 νειήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta sursum deorsum circumduci me
 passa, celebrem illum et nobilem ornando et
 componendo reddidi. Mediocria sunt, quae
 per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per
 Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum
 traieci: et denique in Celticam usque cum illo
 soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem
 per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum,
 ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et
 satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis,
 et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane
 deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-

scen-

Διαλόγον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον,
 ὑπερβαλὴν μάλ᾽ ἐρωτικῶς προσβύτρευσαι
 τῷ ὄντι, τέτρω συνεσι· καὶ ἐκ αἰσχύνας, τῆς
 μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνεκὸν τῶν ἐν ἐμοὶ λό-
 γων συντεμνῶν· εἰς μικρὰ δὲ καὶ παρρησιακὰ ἐ-
 ρωτήματα κατακλίσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ
 λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, βρα-
 χεῖς τινὰς λόγους ἀκαπλέκων, καὶ συλλαβίζων
 ἀφ' ὧν ἀδρόος μὲν ἔπαυος, ἢ πρῶτος παύσις
 ἐκ ἂν ἀπαντήσῃεν αὐτῷ, μεδίαιμα δὲ παρὰ
 τῶν ἀκύντων, καὶ τὸ ἐπιείσσαι τῇ χεῖρι ἐν-
 τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἐπισενάξαι τοῖς λεγομένοις· τοιούτων ἤρα-
 σθη

*scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius,
 supra modum et amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem:
 nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis
 solutum, concidere, atque in paruas, incisorem
 instar, interrogatiunculas se ipsum concludere:
 ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet,
 magna voce, breues quosdam sermones contexere,
 et tanquam colligere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, illi non
 redierit; sed illud forte, vt leniter arrideant au-
 ditores, aut manum, intra terminos tamen, mo-
 veant, aut multum capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamauit ge-*

σθ' ὁ γεναῖος, ἔρατ' κατὰφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τέτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἐκ ἀχάρκτος ἄτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) νόμοις, δὲ τὴν μὲν νόμῳ γαμίστην, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὰς ἐστίν, ἄτως ἀτίμως ἀπέλαπτε, καὶ κακῶν ὠρῶν πρᾶγματων. καὶ ταῦτα, νῦν ὅποτε μόνῃν ἐμὲ θρυμάζουσι, καὶ ἐπ' ἡγροφοντα 24)

ἀπαν-
nērofus, me contempta. Aiunt autem illum neque cum suo isto animasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit, idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et quam videri anti-

23. ἐνοχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 3, 6. discas hoc nomine etiam comprehendere detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsam faciem. Gesner.

24. ἐπ' ἡγροφοντα] Gesnerus hic anstistam dedit pro patronam, quod non mutavi, quia presso

ἅπαντες πρὸς αὐτὴν αὐτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέ-
 χων, τοσάτων μνηστειόντων, καὶ κἀπτασιν αὐ-
 τοῖς τὴν θύραν, καὶ τῆνομα ἐπιβωμένους με-
 γάλῃ τῇ Φωνῇ, ἔτε ἀνοίγειν, ἔτε ὑπακούειν
 βέλομαι· ὁρᾷ γὰρ αὐτὸς ἄδεν πλέον τῆς βού-
 κομίζοντας. ἔτος δὲ ἄδεν ἔτως ἐπιστρέφεται πρὸς
 εἰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
 θεοί, χρῆσόν παρ' αὐτῷ λήψεσθαι προσδοκῶν
 ἐν τῷ τριβωνος ἄδεν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἰρηκαί,
 ὦ ἄνδρες δίκασαι, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς τὸν ἐμὸν
 τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῆτα
 μὲν μὴ ἐπεντρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὰ τὴν
 ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
 nitor, et fores pullantibus, nomenque meum
 magna voce inclamantibus neque aperire volo,
 ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
 clamorem illos adferre. Ille autem, ne sic qui-
 dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
 respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
 pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
 lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
 autem si mea ratione in causa dicenda vti volue-
 rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
 nit,

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
 ἐπιγραφονται liberiore stilo recesserit, ne-
 scio, nec est magni momenti, nec difficile
 ei qui rem tenet. Ἐπιγραφεσθαι Graecis
 pro adsciscere sibi vtitum. Reitz.

ἐπὶ μάχαρεν ὁκοναῖν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτῆ ἐρε-
 μνον. τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογείσθω,
 ἢ δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
 γὰρ οἶόν τε, ὥς Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολο-
 γήσθαι κατὰ σχῆμα τῷ Διάλογῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν
 καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τῆτο, ὡς ἄνδρες δικασταί, ἡ
 ἐντίδικος ἡγανάντησεν, εἰ μακροῦ χρήσομαι τῷ
 λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὰ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
 ης λαβών, πολλὰ μὲν ἐκ ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
 κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλωσάμενος τῶν κατηγο-
 ρηθέντων, ὑμῶν ἀπολείψω σκαπεῖν περὶ πάντων,
 πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
 Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
 sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
 probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
 ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
 bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
 indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
 qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
 multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
 vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
 lutis, permittam vobis videre de omnibus.

Quae-

25. ἔτος] ἔτος volebat Gesner. Ac lubens
 ita edidissim, si varietatem inuenissem.

Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμῆς, ἀληθῆ
 ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συνα-
 πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, καὶ
 κατὰ γε τῷ χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἧς
 δὲ αἰτίας ἀποληπῶν αὐτὴν ἐπὶ ταύτῃ τὸν Δια-
 λογὸν ἐτραπόμεν, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μηδὲν τῷ χρησίμῳ ἐνεκα ψεύσεσθαι ὑπο-
 λαβώτε.

Ἐγὼ γὰρ ὄρων ταύτην εἴη ἐτι σωφρονεῖσαν,
 ἥδε ἐμμένεσαν ἐπὶ τῷ κοσμίῳ σχήματος, οἷον
 ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παλαιῖος ἐκείνος
 ἠγάγετο, κοσμεμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζεσαν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκὸν ἐντρίβο-
 μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπὸ
 πτευόν

Quaecumque nimirum de me narravit, vere nar-
 ravit. Etenim instituit me, peregrinata est me-
 cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
 mine gratissimum mihi fuerit illius coniugium,
 Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
 logum conuerterim, audite, Iudices: neque
 quidquam utilitatis me meae causa mentiri co-
 gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
 temperantem esse, neque in decenti illo habitu
 permanere, quo vltam olim Paesniensis ille Rhe-
 tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio
 more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
 gere:

πετευσον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα εὖ· καὶ ἐκείνην δὲ τὴν κῆρυκα ὁ μὲν σενώπρος ἡμῶν ἐνεπύμαλατο μεδιόντων ἐρασῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ καπτόντων τὴν θυραν, ἐνίων δὲ, καὶ ἐισβιάζεσθαι σὺν ἑδνῇ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγάλα, καὶ ἤδετο τοῖς ῥεωμέσοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκλυπεν ἀπὸ τῆ τέγες, ἀδόντων ἀκχεσα τραχεῖα τῇ Φωνῇ ὥδαζ κινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παραηγίχσα τὰς θυράς, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἢ ἐλγανει, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ἔπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας ἀκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκᾷ τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιεν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῇ.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum ferret, obseruabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam commissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lasciuire, et cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστι, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλῃς
 ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοῖς το ἐπέ-
 πρακτο, καλῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ὕδῃ τετραγέ-
 κοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 νων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ πρὸς ἀνδρας
 πρὸς δικαστὰς ἀτρεμεῖν εἶναι, καὶ τυράννων κατε-
 γαρίας, καὶ ὀριζέων ἐπαινας ἐκφυγόντι 26). ἔς
 δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα,
 τῷ βελτίστῳ τῷ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν,
 ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
 ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὐαρεσκον τὴν ψῆφον
 εὐτά-

32. Haec sunt magnae illae, quibus affeci
 Rhetorice, iniuriae. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 pati iudices: civitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et laudibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere velit, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότι.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. Gesner.

ἐπὶ τῇ κρίσει. ΔΙΚ. Τίς κρατᾷ; ΕΡΜ. Πάσαις
ὁ Σύρος, πλὴν μιάς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν
εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ
παρημείνατε, διπλάσιον αἰποισόμενοι τὸν μι-
σθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐ-
γὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακρὰς μὲν ἀποτεί-
νειν τὰς λόγους ἐκ ἂν ἐβελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ'
κατὰ μικρὸν ὡς ἔπος εἶναι. ὁμῶς δὲ ὡς νό-
μος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔγωγε ποιήσομαι τὴν
κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπαστι καὶ ἄτεχνος
τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τέτοιο ἔσω πρὸς ὑμᾶς
τὸ προσίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι
πρὸς τέττα, ταῦτα ἐσὶν ὅτι με σεμνὸν τέως
ἔντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit?
MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. IVST.
Rhetor, videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus.
Vos autem manete, duplicem latari mercedem
utriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices,
longam extendere apud vos orationem nolim,
sed breviter more meo agere. Tamen ut in iu-
diciis fert consuetudo, sic accusationem in-
stituiam, ignarus licet undique sim talium et ru-
lis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. In-
iuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum
affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum
diem,

ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὅλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἄνω πα-
 τῶν νεφῶν ἀεροβατᾶντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῆ ἕραν, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαστον τοῖς πολλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 Φρονικὸν προσωπεῖον ἀφείλε με. κωμικὸν δὲ
 αἶλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρῶς δέην
 γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρε
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν Ἰαμβόν, καὶ κύνι-
 σμόν, καὶ τὸν Εὐπόλιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομήσας τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi magnus in caelo Iupiter
 volucrem currum agens fertur, detractum inde;
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem escendere, confractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum;
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-

χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δέ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τῷτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδρανε. πῶς ἔν ἐ δεινὰ ὕβρισμα μῆκέτ' ἐπὶ τῷ οἰκείῳ σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κῶσίν τινα παράδοξον κέκρημαι, καὶ ἔτε πεζός εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκῆσσι δοκῶ.

EPM.

xime feuera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, et occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim? qui non seruem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quaedam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔνπρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΤΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασαί, τὸν ἀγῶνα
 τῷτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μάλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμῆ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῶντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσι-
 μον μὲν εἶναι δοκῶντα, ἐ πάντῃ δὲ ἡδύν, ἐδὲ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνδρώπινον εἶδισα τῷ-
 τον τρέπεν. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν,
 ἀποπλύνας, καὶ μειδίαν καταναγκάσας, ἡδία
 τοῖς ὀφῶσι παρεσχεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέξευξα, καὶ κατὰ τῷτο πολ-
 λὴν

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interroga-
 tionibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque gratiosus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multo
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiores reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re-
 N 2 multam

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκ-
 έντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δε-
 διότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα
 καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμιερολογῶ-
 μαί, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ἑ-θεός, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμι-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἑσίας ἐνέχσεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐνεράννυτο, καὶ, εἰ
 Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίᾳ εἰδωλον, κολακείας
 τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, ἐκ οἷδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἡδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus beneuo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 fumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum faceret, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suiue similis
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo-
 modo, minutis id genus disputatiunculis, vt illi
 qui

ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔπαν-
 τὸς ἀνδρὸς ἐσιςυνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορ-
 κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμᾶ ἀπαιτεῖ, καὶ
 τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ
 τοῖν ποδοῖν ἔχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἔνεκα
 ἔκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον
 ἔχτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῷ, βαρβα-
 ρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς
 εἶναι δοκῶν. ἡδίκην γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς
 αὐτὸν παρενομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λω-
 ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς
 δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM.

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucun-
 da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di-
 catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse
 acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me
 etiam postular, et alas illas quaerit, ac circum-
 spicit, non videns interim, quae sunt ante pe-
 des. Nam caeterarum rerum caussa nihil puto
 mihi obiiciet, quasi hac veste Graeca detracta,
 Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in-
 duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra
 leges in ipsum designassem, et patria illum veste
 spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero
 similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι ἐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τῷτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δέλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse pa-
rasiticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἑκάστος τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἔδεν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῆτο ἐρωτᾷς,
 ὦ Τυχιάδῃ, ἔδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφές εἶπον
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἐσιν ἦν τινα τυγχάνεις ἐπι-
 ζάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσῶτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥς μὴ
 δοκεῖ τῆτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημέ
 γάρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilis; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid tibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi
 causa musicam? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. N quaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricen? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse optem*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obiicere tanquam ignorantī.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ.
 Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἔκ
 μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν
 δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
 κήν; καὶ γὰρ εἰς τὰλλα ἔτις ἔχει σοι, ὡς μὴ
 καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῇς τέχνης. ΠΑΡ. Ὅρ-
 θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· εἰ γὰρ τῶν εἰ-
 μιᾶς ἐπισήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος ἔν ἑτέρας;
 ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ
 μάθοις, καὶ σὲ ἐπανέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν ἔν
 κατορθῶν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λέγω ἔκ ἔχω
 εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὐπω
 μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐμμελεσθηκέναί τι-
 γας.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
 quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
 forte artes non didicisti propter magnitudinem
 illarum ac difficultatem: sed popularium unam,
 fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
 res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.
 PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
 rum ullius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
 alterius? PAR. Cuius? Praeclarae, ut ego pu-
 to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
 bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
 sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
 re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
 deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
 Itaque

ΥΧ. ὥς ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσαιμαί, ὑπέρχει ἤδη σοι γιγνώσκεις, καὶ μὴ διὰ τὸτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τίνα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.
ΤΤΧ. Ἀλλ' ἐκ ἀνέχομαι. ΠΑΡ. Τόγῃ τῇς τέχνης παραδοξὸν ἴσως φανέται σοι ἀκράστῃ.
ΤΤΧ. Καὶ μὴν διὰ τὸτο σπεκτάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαὐθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΤΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΤΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαινοίτε τίς, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίῃ ἂν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ σοι μαινέσθαι δοκῶ, τὲ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίσασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἰσὶ μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγλημάτων ἤδη ἀφίει.
Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero artem sciam, alias audies. TYCH. Sed moram non sustinebo. PAR. Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insanit, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα
χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν
ἁμαρτημάτων αὐτὰς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
αἰτίας. ΤΤΧ. Οὐκᾶν, ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
τικὴ τέχνη ἐστὶ; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
της δημικργός. ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΤΧ.
'Αλλ' ἐκ ἐρυθριᾶς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
λέγοιμι. ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅπόταν σε βου-
λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐκ ἐπισκευμένων τῶ, ὅτε
χρηῆσοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι Φήσο-
μεν; ΠΑΡ. Πρὸ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες
ἐμεῖ

Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cae-
teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
ergo? PAR. Egregie vero inaledixisti. TYCH.
Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
erubescerem. TYCH. Et, per Iouem, si desi-
gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
runt,isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
rasitus? PAR. Multo magis designaueritis istuc
dicen-

ἐμὲ 1), ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἧδέν τι ἦντον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ
Διί. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκείνῳ μοι σκοποῦντι
προοῖσα γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος,
ἐπιγρά-

dicentes, quam *scilicet* Phidiam voceris statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
Ioue, gaudeo. ΤΥΧΗ. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. ΠΑΡ. Quid?
ΤΥΧΗ. Si epistolis in summo, uti moris est,
incri-

1. τῷτο λέγοντες ἐμὲ] Ienſ. poſt haec ver-
ba, χαρίſαιſθε ἄν vel ſimile quid excidiſ-
ſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atti-
ciſmus ſit, (ut reuera eſt) participii pro
ſubiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorſus
Epiſtet. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, ſic
incipit nouam ſententiam: τοὺς δυſχε-
ρεῖς δὲ Φιλοſόφους εἰς μέſον ἄγοντες, οἷς
ἔδουκὲ κατὰ Φύſιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: *moleſtos autem philoſophos in
medium producamus* etc. quae legens videbis,
non ſequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aeque ac *Epi-
ſteti* reuera pro imperatiuo et ſubi. exponi
poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi
χαρίſαιſθε ἄν ſuppleas, verbum εἰμί tan-
tum intelligendo, ut λέγοντες ſit λέγοντες
ἔſε. Reitz.

ἐπιγράφομεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, εἰδέν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς ἐπειδὴν πυνθανηταί τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἱατρικὴν, παρασιτικὴν. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκθεῖν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμοι ἂν, καίπερ ἔπαντάπασις ὢν, ὡς εἴφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρυσσευσμένῳ

inscribamus, *Simoni Parasito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. TYCH. Vetum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? vt, cum interrogauerit aliquis? Qualis haec *vel illa* ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, vt modo dicebam, ad hoc *vlla* ex parte paratus.

μένος ἔδέν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διόισι. ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνει πᾶν γένει σκοπῶμεν. ἔτασι γὰρ ἐπακολοθεῖσαι μὲν αὖ καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΤΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδέν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδέν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἴπερ quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. *Gesner.*

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τῶν πάντων ἢ παρασιτική κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολοθεῖσαι μὲν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *Gesner.*

ἐν ἐστὶ τέχνη, ὡς ἐπίσασα 4); ΠΑΡ. Πάντο
 μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὀκνεῖ λέγειν αὐτήν,
 εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω,
 σοφῶ τινος ἀκέρσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5)
 ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστῶν τῶν ἐν
 τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*.
 PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli
 ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine docto
 audire, *constat ex perceptionibus consentientibus ei
 coexercitatis ad finem vitae utilem*. TYCH. Ita;
 ut

4. ὡς ἐπίσασα] Negauerat supra Parasitus
 se Philosophiae peritum esse. Itaque illud
 ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo ex-
 pectari definitionem indicat. Itaque ut iro-
 nia esset manifestior, *videlicet*, in versione
 adieci. *Gesner*.

5. ἐκ καταλήψεων] De usu vocis *κατάληψις*
 in artis definitione add. *Spanb.* et *Kuster.* ad
 Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam
 damus, est *Quintilianii*, 2, 17, 41. nisi quod
perceptiones admisi pro *praeceptionibus*, quae
 libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* ex-
 plicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt per-
 ceptiones, e quibus ars *constat*. Si vno no-
 mine utendum sit, *compages* forte commo-
 dius fuerit, quod proinde adhibebimus,
it. corpus. *Gesner.*

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος
 ἔτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχορ
 τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ
 ἔτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστων τοῖς τῇ
 τέχνῃς εἶδασιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν,
 εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρομέ-
 ναι, μὴ σαρδὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶ-
 ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύζη-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅσις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
 φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, ἐκ
 αὐτοῦ μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero o-
 mnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud
 ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enim-
 vero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age
 ergo singulatim artis formis applicantes Parasiti-
 cam, an conueniat ratio illius, videamus, nec
 vt vitio lae cum pulsantur testae, maligne respon-
 deat. Oportet ergo hanc, vt vnamquamque ar-
 tem, compagem esse rerum certo perceptarum.
 Primum quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quippe praebere
 sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet
 sententiam. Nisi forte nummularium habere ar-
 tem

ἡν τινα Φήσαμεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατο δια-
γιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῷτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνουσιν τὰς τε
κίβδηλας τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι
ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμύθευται,
λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτιον χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναί,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὴ καὶ μείζων ἢ τῷ παρασίτῃ τέχνη πέφυ-
κεν, εἶγε καὶ τὰ ἄτωρς ἀδηλα καὶ ἀφανῆ, μάλ-
λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τὸ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
terina numismata ab his, quae non sunt *ralia*;
hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
dem ea res quoque obscuras adeo, et minime
manifestas, magis quam diuination, intelligit ac-
nouit.

5. Sci-

Τὸ δὲ γε ἐπίσασθαι λόγας λέγειν ἐπιτηδεύει,
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται,
καὶ εὐνέσαστον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει,
ἃς ἂ συνέσας καὶ καταλήψεις ἐρρώμενης εἶναι
σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε
ἐν ταῖς ἐσιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντός ἀπέλ-
θη πλεόν ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τὰς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κερτημένας τέχνην, ἄνευ τινὸς λό-
γου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶσι; ΤΥΧ. Οὐ-
δαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρε-
τὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πο-
λυπραγμοσύνην ἀτέχνης κινὸς εἶναι σοι δοκεῖ;
καὶ ταῦτα τῷ γενναιοτάτῃ Πλάτωνος ἔτωσι
λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐσιάσεσθαι μὴ μα-
γειρί-

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, et benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, et iucundior convivia habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur; idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est,
Lux. Op. T. VI. O coqui-

γυμνασίου ὄντος, σκευαζομένης θείνης ἀκυροτέρῃ
ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν εἴη, ἐκ καταλήψεως μέγον, ἀλλὰ
συγγεγυμνασμένης. ἐστὶν ἡ παρασιτικῇ, μάθους
αὖ ἐνθεύδῃ ἐραδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχ-
νῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ
μῆνας, καὶ ἐνιαυτὰς πολλάκις ἀσκηγύμναστοι μέ-
νεσι, καὶ ὁμῶς ἐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς νεκτε-
μένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῇ παρασίτῃ καταλή-
ψεις, εἰ μὴ κατ' ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ,
ἀπόλλυσιν 7) ὁ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό

*coquinariae non sit peritus, paratas coenae minus
firmum iudicium.*

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed
coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile dif-
cas. Nam aliarum perceptiones artium et dies,
et noctes, et menses, et annos saepe sic durant,
vt non simul exerceantur; et tamen non per-
eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti per-
ceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, per-
dunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam
artificem.

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἴεν. *Guier.*

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολλύσιν. *Guier.* Bene, si
εἴεν semel receperis, nam tum et hoc mu-
tandum erit. Priorem difficultatem auertit

Gesn.

Τὸ γε μὴν πρὸς τὶ τέλος εὐχρησόν τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ Φαγέει καὶ τῷ πιεῖν ἄδεν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἂν ζῇν γε ἄνευ τέττα ἐσί. ΤΥΧ. Πά-
νω μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν τοιᾷτόν τι ἐστὶν ἡ παρα-
σιτική, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥσα
τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα
τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλ-
λὰ μέντοι ἂν ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία
οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεντημένῳ. Φέ-
ρε γὰρ

7. De illo vero, *ad finem vitae vtilem*, nonne
insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in
vita vtilius inuenio quam edere et bibere: ac ne
vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic
est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Para-
sitica, qualis forma et robur, ut ars non videat-
ur, sed talis facultas. TYCH. Vera dicis.
PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nun-
quam quidquam recte peragit ei, qui illam ha-
bet.

O 2

bet.

Γένη. εἴη ad Parasitum referendo, at ἀπόλ-
λυσι tamen *perdunt* conuertit. Velim, etsi
εἴη retineo, minima mutatione ἀπολλύσι lege-
re; nihil tamen mutavi; si forte et alia femin.
apud Nostrum ita constructa reperiantur.
Reitz.

ρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ νῆϊν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θεῖς αὖν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔτι. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς διηγήσασθαι
 σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ
 ἔν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἔκ αὖν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθὰς, καὶ ἡνιόχας τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
 κισ, καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πᾶμ-
 πταν διαφθαρέντας· παρασίτη δὲ ναυάγιον ἔδδ
 εἰς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus, spe-
 ralne te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH. H.
 Ars, vt videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι τοιᾶντον εἰπεῖν. ἔκῃν εἰ μήτε ἀτεχνία
ἐσὶν ἢ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δέ
τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τᾶττ εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
ὅπως καὶ ἔρον ἡμῖν τινὰ γενναῖον ἀποδῶς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγε λέγων. δο-
κεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτῳς ἂν μάλις διωρίσθαι, πα-
ρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῆ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ
πρὸς ἐνίεσ τῶν Φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆς
τέλῃς

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
rum illud *supereſt*, vt etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
poſtulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica eſt ars eſculentorum et poculentorum, at-
que propter iſta diceudorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiſſe mihi tu-
am artem videris. Sed illud diſpice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi ſit de fine.

τέλος ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρασίτῃ βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημί τέλος χαριέεσθαι εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτῃ καὶ κρείων, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ-
των

Οἶνοχόος Φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἔχῃ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῇ γνώμην ποιεῖ Φανερωτέραν, εὐλέγων·

Τῷτο

P A R. Quin sufficit, modo sit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiae populi teneor occupez omnem.*

— *Si mensa exstructa sit alie*

*Pane ac carne, merumque cavis crateribus
haustum*

*Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τέτο τί μοι κάλλισον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
 ἔχ' ἕτερόν τι ὅς ὢν Φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
 εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν εὐδὲ τῷ τυχόντι ἄν-
 δρῇ περιτέθεικε τέχης τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καὶ τοι γὰρ εἶπερ ἐβέ-
 λετο Ὀδυσσεύς τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φίλο-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξεπόρθησεν, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μασί-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἐκ εἶπε τέτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπιμαρείων βίῳ γεγνημένος αὐτῷ
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-
 τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Vlysses Stoicum illum finem lau-
 dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
 diorem finem*. Quin' etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

της θυγατέρας, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κη-
φεις, εὐδέποτε εἶπε, τῆτο τὸ τέλος, χαρίεσσαν,
ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλῆντο δὲ
δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς ἔν λέγει;
πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· εὐδὲ
γὰρ οἷον τε ἀνέειν δ) αὐτῶν, μὴ πολλὰς λε-
γομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ·

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτῃ καὶ κρεῶν.

"Οὐκ μὲν Ἐπίκρουσος Φόδρα ἀναισχύντως ὑφε-
λόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ'
αὐτὸν

Atlentis filiam subigere, et mollibus omnibus
moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem in-
cundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur
autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo
igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare
operae pretium est; neque enim satis intelligere
licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sit alte Patre et carne.

II. Atque Epicurus valde impudenter suffura-
tus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse sta-
tuit,

8. ἀνέειν] Solanus noue dictum ait, pro in-
telligere, vt in Nouo Foedere vsurpatur. At vt
intelligendi significatu non sit antiquissimum;
non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui
Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno id iam
protulit Bydaeus Comm. L. Gr. p. 565. Reitz,

αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτα κλοπὴ τὸ πρῶτον ἐστὶ, καὶ ἔδεν Ἐπικύρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγάμα τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς ἰσχυροῦς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορυβεῖν καὶ ταρραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλησθαι. τῶν τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικύρειος ἔδεν θάτερος. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποσηματίων, καὶ πρώτων χοιραίων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶν, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν τέλους αἰεὶ πολέμων, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινας, ἔ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσσειν. ὁ δὲ πα-

ράσι

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Vtrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui

ράσιτος, πάντα καλῶς ἔχεν οἰόμενος, καὶ πε-
πισευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχεν ἄμεινον, ἢ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἀδενὸς
αὐτῷ τοιαῦτα παρενοχλῆντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτιος, ἀφαικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων οἰκάδε.

Καὶ μὴν ἔχει κατὰ ταῦτα μόνον ἔξεν προση-
κει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικύρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα·
ὁ γὰρ Ἐπικύρος ἔτος, ὅσις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός,
ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἔκ ἔχει, ἔχ
ὅπως ἡδέως ἔζησεται, ἀλλ' ἔδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλῃ· εἰ μὲν
ἐν παρ' ἄλλῃ τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι,
καὶ ἔχ ὥς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, ἔχ ἡδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsam interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut suauiter vi-
uat, ut ne viuat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
situs est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ζήσεται. ΤΤΧ. Πῶς ἔχ᾽ ἡδῶς; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχαι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιαύτῳ βίῳ παρακολυθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσασθαι κατ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὁρᾶν ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΤΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τῷτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν ἔτι· ὥς πενίας ἂν ἂν σοφὸς γένοιτο, εἰς ἐφικνοῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδῶς. ἀλλ' εἰδὲ μὴν ὁ πλάσιος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθόνως τὰς ἐπιθυμίας χορηγῶν, δυνήσεται. τῷδε ἐφικέσθαι. τί δῆποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιπίπτειν ἀν-
δίαί,

se, non vivet suauiter. TYCH. Quomodo non suauiter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suauiter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque dines, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multis inci-
dere

δίας, τὸτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι
 τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοτο; Φαῦ-
 λα παρὰ τὸτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῷ
 ἡδέος ὑσερεῖν· τὸτο δὲ τῷ οἰκονομῶντι τὰ κατὰ
 τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον.
 ἢ ἔχ' ἔτω; ΤΥΧ. Νῆ Δία καί μοι δοκεῖ
 ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικέρῳ πάντα συμβάλλειν εἰ-
 κός, ὥστε ἐθέποτε τούξεται τῷ τέλῳ· τῷ δὲ
 παρσίτῳ ἔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, ἔτε
 ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀ-
 πολυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε
 καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
 ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλάμενος.

Ἄλλ'

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit
 cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
 pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
 carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
 si male dispense, pugnandum. An non ita est?
 TYCH. Per Iouem, mihi quoque videtur.
 BAR. Epicuro quidem euenire ista possunt
 omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
 Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, ne-
 que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
 de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
 ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
 sario conficiatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τὸτο] Forſan παρὰ τὸτε, adſcript.
 Geſner. n. 10. n. 11. n. 12. n. 13. n. 14. n. 15. n. 16. n. 17. n. 18. n. 19. n. 20. n. 21. n. 22. n. 23. n. 24. n. 25. n. 26. n. 27. n. 28. n. 29. n. 30. n. 31. n. 32. n. 33. n. 34. n. 35. n. 36. n. 37. n. 38. n. 39. n. 40. n. 41. n. 42. n. 43. n. 44. n. 45. n. 46. n. 47. n. 48. n. 49. n. 50. n. 51. n. 52. n. 53. n. 54. n. 55. n. 56. n. 57. n. 58. n. 59. n. 60. n. 61. n. 62. n. 63. n. 64. n. 65. n. 66. n. 67. n. 68. n. 69. n. 70. n. 71. n. 72. n. 73. n. 74. n. 75. n. 76. n. 77. n. 78. n. 79. n. 80. n. 81. n. 82. n. 83. n. 84. n. 85. n. 86. n. 87. n. 88. n. 89. n. 90. n. 91. n. 92. n. 93. n. 94. n. 95. n. 96. n. 97. n. 98. n. 99. n. 100. n. 101. n. 102. n. 103. n. 104. n. 105. n. 106. n. 107. n. 108. n. 109. n. 110. n. 111. n. 112. n. 113. n. 114. n. 115. n. 116. n. 117. n. 118. n. 119. n. 120. n. 121. n. 122. n. 123. n. 124. n. 125. n. 126. n. 127. n. 128. n. 129. n. 130. n. 131. n. 132. n. 133. n. 134. n. 135. n. 136. n. 137. n. 138. n. 139. n. 140. n. 141. n. 142. n. 143. n. 144. n. 145. n. 146. n. 147. n. 148. n. 149. n. 150. n. 151. n. 152. n. 153. n. 154. n. 155. n. 156. n. 157. n. 158. n. 159. n. 160. n. 161. n. 162. n. 163. n. 164. n. 165. n. 166. n. 167. n. 168. n. 169. n. 170. n. 171. n. 172. n. 173. n. 174. n. 175. n. 176. n. 177. n. 178. n. 179. n. 180. n. 181. n. 182. n. 183. n. 184. n. 185. n. 186. n. 187. n. 188. n. 189. n. 190. n. 191. n. 192. n. 193. n. 194. n. 195. n. 196. n. 197. n. 198. n. 199. n. 200. n. 201. n. 202. n. 203. n. 204. n. 205. n. 206. n. 207. n. 208. n. 209. n. 210. n. 211. n. 212. n. 213. n. 214. n. 215. n. 216. n. 217. n. 218. n. 219. n. 220. n. 221. n. 222. n. 223. n. 224. n. 225. n. 226. n. 227. n. 228. n. 229. n. 230. n. 231. n. 232. n. 233. n. 234. n. 235. n. 236. n. 237. n. 238. n. 239. n. 240. n. 241. n. 242. n. 243. n. 244. n. 245. n. 246. n. 247. n. 248. n. 249. n. 250. n. 251. n. 252. n. 253. n. 254. n. 255. n. 256. n. 257. n. 258. n. 259. n. 260. n. 261. n. 262. n. 263. n. 264. n. 265. n. 266. n. 267. n. 268. n. 269. n. 270. n. 271. n. 272. n. 273. n. 274. n. 275. n. 276. n. 277. n. 278. n. 279. n. 280. n. 281. n. 282. n. 283. n. 284. n. 285. n. 286. n. 287. n. 288. n. 289. n. 290. n. 291. n. 292. n. 293. n. 294. n. 295. n. 296. n. 297. n. 298. n. 299. n. 300. n. 301. n. 302. n. 303. n. 304. n. 305. n. 306. n. 307. n. 308. n. 309. n. 310. n. 311. n. 312. n. 313. n. 314. n. 315. n. 316. n. 317. n. 318. n. 319. n. 320. n. 321. n. 322. n. 323. n. 324. n. 325. n. 326. n. 327. n. 328. n. 329. n. 330. n. 331. n. 332. n. 333. n. 334. n. 335. n. 336. n. 337. n. 338. n. 339. n. 340. n. 341. n. 342. n. 343. n. 344. n. 345. n. 346. n. 347. n. 348. n. 349. n. 350. n. 351. n. 352. n. 353. n. 354. n. 355. n. 356. n. 357. n. 358. n. 359. n. 360. n. 361. n. 362. n. 363. n. 364. n. 365. n. 366. n. 367. n. 368. n. 369. n. 370. n. 371. n. 372. n. 373. n. 374. n. 375. n. 376. n. 377. n. 378. n. 379. n. 380. n. 381. n. 382. n. 383. n. 384. n. 385. n. 386. n. 387. n. 388. n. 389. n. 390. n. 391. n. 392. n. 393. n. 394. n. 395. n. 396. n. 397. n. 398. n. 399. n. 400. n. 401. n. 402. n. 403. n. 404. n. 405. n. 406. n. 407. n. 408. n. 409. n. 410. n. 411. n. 412. n. 413. n. 414. n. 415. n. 416. n. 417. n. 418. n. 419. n. 420. n. 421. n. 422. n. 423. n. 424. n. 425. n. 426. n. 427. n. 428. n. 429. n. 430. n. 431. n. 432. n. 433. n. 434. n. 435. n. 436. n. 437. n. 438. n. 439. n. 440. n. 441. n. 442. n. 443. n. 444. n. 445. n. 446. n. 447. n. 448. n. 449. n. 450. n. 451. n. 452. n. 453. n. 454. n. 455. n. 456. n. 457. n. 458. n. 459. n. 460. n. 461. n. 462. n. 463. n. 464. n. 465. n. 466. n. 467. n. 468. n. 469. n. 470. n. 471. n. 472. n. 473. n. 474. n. 475. n. 476. n. 477. n. 478. n. 479. n. 480. n. 481. n. 482. n. 483. n. 484. n. 485. n. 486. n. 487. n. 488. n. 489. n. 490. n. 491. n. 492. n. 493. n. 494. n. 495. n. 496. n. 497. n. 498. n. 499. n. 500. n. 501. n. 502. n. 503. n. 504. n. 505. n. 506. n. 507. n. 508. n. 509. n. 510. n. 511. n. 512. n. 513. n. 514. n. 515. n. 516. n. 517. n. 518. n. 519. n. 520. n. 521. n. 522. n. 523. n. 524. n. 525. n. 526. n. 527. n. 528. n. 529. n. 530. n. 531. n. 532. n. 533. n. 534. n. 535. n. 536. n. 537. n. 538. n. 539. n. 540. n. 541. n. 542. n. 543. n. 544. n. 545. n. 546. n. 547. n. 548. n. 549. n. 550. n. 551. n. 552. n. 553. n. 554. n. 555. n. 556. n. 557. n. 558. n. 559. n. 560. n. 561. n. 562. n. 563. n. 564. n. 565. n. 566. n. 567. n. 568. n. 569. n. 570. n. 571. n. 572. n. 573. n. 574. n. 575. n. 576. n. 577. n. 578. n. 579. n. 580. n. 581. n. 582. n. 583. n. 584. n. 585. n. 586. n. 587. n. 588. n. 589. n. 590. n. 591. n. 592. n. 593. n. 594. n. 595. n. 596. n. 597. n. 598. n. 599. n. 600. n. 601. n. 602. n. 603. n. 604. n. 605. n. 606. n. 607. n. 608. n. 609. n. 610. n. 611. n. 612. n. 613. n. 614. n. 615. n. 616. n. 617. n. 618. n. 619. n. 620. n. 621. n. 622. n. 623. n. 624. n. 625. n. 626. n. 627. n. 628. n. 629. n. 630. n. 631. n. 632. n. 633. n. 634. n. 635. n. 636. n. 637. n. 638. n. 639. n. 640. n. 641. n. 642. n. 643. n. 644. n. 645. n. 646. n. 647. n. 648. n. 649. n. 650. n. 651. n. 652. n. 653. n. 654. n. 655. n. 656. n. 657. n. 658. n. 659. n. 660. n. 661. n. 662. n. 663. n. 664. n. 665. n. 666. n. 667. n. 668. n. 669. n. 670. n. 671. n. 672. n. 673. n. 674. n. 675. n. 676. n. 677. n. 678. n. 679. n. 680. n. 681. n. 682. n. 683. n. 684. n. 685. n. 686. n. 687. n. 688. n. 689. n. 690. n. 691. n. 692. n. 693. n. 694. n. 695. n. 696. n. 697. n. 698. n. 699. n. 700. n. 701. n. 702. n. 703. n. 704. n. 705. n. 706. n. 707. n. 708. n. 709. n. 710. n. 711. n. 712. n. 713. n. 714. n. 715. n. 716. n. 717. n. 718. n. 719. n. 720. n. 721. n. 722. n. 723. n. 724. n. 725. n. 726. n. 727. n. 728. n. 729. n. 730. n. 731. n. 732. n. 733. n. 734. n. 735. n. 736. n. 737. n. 738. n. 739. n. 740. n. 741. n. 742. n. 743. n. 744. n. 745. n. 746. n. 747. n. 748. n. 749. n. 750. n. 751. n. 752. n. 753. n. 754. n. 755. n. 756. n. 757. n. 758. n. 759. n. 760. n. 761. n. 762. n. 763. n. 764. n. 765. n. 766. n. 767. n. 768. n. 769. n. 770. n. 771. n. 772. n. 773. n. 774. n. 775. n. 776. n. 777. n. 778. n. 779. n. 780. n. 781. n. 782. n. 783. n. 784. n. 785. n. 786. n. 787. n. 788. n. 789. n. 790. n. 791. n. 792. n. 793. n. 794. n. 795. n. 796. n. 797. n. 798. n. 799. n. 800. n. 801. n. 802. n. 803. n. 804. n. 805. n. 806. n. 807. n. 808. n. 809. n. 810. n. 811. n. 812. n. 813. n. 814. n. 815. n. 816. n. 817. n. 818. n. 819. n. 820. n. 821. n. 822. n. 823. n. 824. n. 825. n. 826. n. 827. n. 828. n. 829. n. 830. n. 831. n. 832. n. 833. n. 834. n. 835. n. 836. n. 837. n. 838. n. 839. n. 840. n. 841. n. 842. n. 843. n. 844. n. 845. n. 846. n. 847. n. 848. n. 849. n. 850. n. 851. n. 852. n. 853. n. 854. n. 855. n. 856. n. 857. n. 858. n. 859. n. 860. n. 861. n. 862. n. 863. n. 864. n. 865. n. 866. n. 867. n. 868. n. 869. n. 870. n. 871. n. 872. n. 873. n. 874. n. 875. n. 876. n. 877. n. 878. n. 879. n. 880. n. 881. n. 882. n. 883. n. 884. n. 885. n. 886. n. 887. n. 888. n. 889. n. 890. n. 891. n. 892. n. 893. n. 894. n. 895. n. 896. n. 897. n. 898. n. 899. n. 900. n. 901. n. 902. n. 903. n. 904. n. 905. n. 906. n. 907. n. 908. n. 909. n. 910. n. 911. n. 912. n. 913. n. 914. n. 915. n. 916. n. 917. n. 918. n. 919. n. 920. n. 921. n. 922. n. 923. n. 924. n. 925. n. 926. n. 927. n. 928. n. 929. n. 930. n. 931. n. 932. n. 933. n. 934. n. 935. n. 936. n. 937. n. 938. n. 939. n. 940. n. 941. n. 942. n. 943. n. 944. n. 945. n. 946. n. 947. n. 948. n. 949. n. 950. n. 951. n. 952. n. 953. n. 954. n. 955. n. 956. n. 957. n. 958. n. 959. n. 960. n. 961. n. 962. n. 963. n. 964. n. 965. n. 966. n. 967. n. 968. n. 969. n. 970. n. 971. n. 972. n. 973. n. 974. n. 975. n. 976. n. 977. n. 978. n. 979. n. 980. n. 981. n. 982. n. 983. n. 984. n. 985. n. 986. n. 987. n. 988. n. 989. n. 990. n. 991. n. 992. n. 993. n. 994. n. 995. n. 996. n. 997. n. 998. n. 999. n. 1000. n. 1001. n. 1002. n. 1003. n. 1004. n. 1005. n. 1006. n. 1007. n. 1008. n. 1009. n. 1010. n. 1011. n. 1012. n. 1013. n. 1014. n. 1015. n. 1016. n. 1017. n. 1018. n. 1019. n. 1020. n. 1021. n. 1022. n. 1023. n. 1024. n. 1025. n. 1026. n. 1027. n. 1028. n. 1029. n. 1030. n. 1031. n. 1032. n. 1033. n. 1034. n. 1035. n. 1036. n. 1037. n. 1038. n. 1039. n. 1040. n. 1041. n. 1042. n. 1043. n. 1044. n. 1045. n. 1046. n. 1047. n. 1048. n. 1049. n. 1050. n. 1051. n. 1052. n. 1053. n. 1054. n. 1055. n. 1056. n. 1057. n. 1058. n. 1059. n. 1060. n. 1061. n. 1062. n. 1063. n. 1064. n. 1065. n. 1066. n. 1067. n. 1068. n. 1069. n. 1070. n. 1071. n. 1072. n. 1073. n. 1074. n. 1075. n. 1076. n. 1077. n. 1078. n. 1079. n. 1080. n. 1081. n. 1082. n. 1083. n. 1084. n. 1085. n. 1086. n. 1087. n. 1088. n. 1089. n. 1090. n. 1091. n. 1092. n. 1093. n. 1094. n. 1095. n. 1096. n. 1097. n. 1098. n. 1099. n. 1100. n. 1101. n. 1102. n. 1103. n. 1104. n. 1105. n. 1106. n. 1107. n. 1108. n. 1109. n. 1110. n. 1111. n. 1112. n. 1113. n. 1114. n. 1115. n. 1116. n. 1117. n. 1118. n. 1119. n. 1120. n. 1121. n. 1122. n. 1123. n. 1124. n. 1125. n. 1126. n. 1127. n. 1128. n. 1129. n. 1130. n. 1131. n. 1132. n. 1133. n. 1134. n. 1135. n. 1136. n. 1137. n. 1138. n. 1139. n. 1140. n. 1141. n. 1142. n. 1143. n. 1144. n. 1145. n. 1146. n. 1147. n. 1148. n. 1149. n. 1150. n. 1151. n. 1152. n. 1153. n. 1154. n. 1155. n. 1156. n. 1157. n. 1158. n. 1159. n. 1160. n. 1161. n. 1162. n. 1163. n. 1164. n. 1165. n. 1166. n. 1167. n. 1168. n. 1169. n. 1170. n. 1171. n. 1172. n. 1173. n. 1174. n. 1175. n. 1176. n. 1177. n. 1178. n. 1179. n. 1180. n. 1181. n. 1182. n. 1183. n. 1184. n. 1185. n. 1186. n. 1187. n. 1188. n. 1189. n. 1190. n. 1191. n. 1192. n. 1193. n. 1194. n. 1195. n. 1196. n. 1197. n. 1198. n. 1199. n. 1200. n. 1201. n. 1202. n. 1203. n. 1204. n. 1205. n. 1206. n. 1207. n. 1208. n. 1209. n. 1210. n. 1211. n. 1212. n. 1213. n. 1214. n. 1215. n. 1216. n. 1217. n. 1218. n. 1219. n. 1220. n. 1221. n. 1222. n. 1223. n. 1224. n. 1225. n. 1226. n. 1227. n. 1228. n. 1229. n. 1230. n. 1231. n. 1232. n. 1233. n. 1234. n. 1235. n. 1236. n. 1237. n. 1238. n. 1239. n. 1240. n. 1241. n. 1242. n. 1243. n. 1244. n. 1245. n. 1246. n. 1247. n. 1248. n. 1249. n. 1250. n. 1251. n. 1252. n. 1253. n. 1254. n. 1255. n. 1256. n. 1257. n. 1258. n. 1259. n. 1260. n. 1261. n. 1262. n. 1263. n. 1264. n. 1265. n. 1266. n. 1267. n. 1268. n. 1269. n. 1270. n. 1271. n. 1272. n. 1273. n. 1274. n. 1275. n. 1276. n. 1277. n. 1278. n. 1279. n. 1280. n. 1281. n. 1282. n. 1283. n. 1284. n. 1285. n. 1286. n. 1287. n. 1288. n. 1289. n. 1290. n. 1291. n. 1292. n. 1293. n. 1294. n. 1295. n. 1296. n. 1297. n. 1298. n. 1299. n. 1300. n. 1301. n. 1302. n. 1303. n. 1304. n. 1305. n. 1306. n. 1307. n. 1308. n. 1309. n. 1310. n. 1311. n. 1312. n. 1313. n. 1314. n. 1315. n. 1316. n. 1317. n. 1318. n. 1319. n. 1320. n. 1321. n. 1322. n. 1323. n. 1324. n. 1325. n. 1326. n. 1327. n. 1328. n. 1329. n. 1330. n. 1331. n. 1332. n. 1333. n. 1334. n. 1335. n. 1336. n. 1337. n. 1338. n. 1339. n. 1340. n. 1341. n. 1342. n. 1343. n. 1344. n. 1345. n. 1346. n. 1347. n. 1348. n. 1349. n. 1350. n. 1351. n. 1352. n. 1353. n. 1354. n. 1355. n. 1356. n. 1357. n. 1358. n. 1359. n. 1360. n. 1361. n. 1362. n. 1363. n. 1364. n. 1365. n. 1366. n. 1367. n. 1368. n. 1369. n. 1370. n. 1371. n. 1372. n. 1373. n. 1374. n. 1375. n. 1376. n. 1377. n. 1378. n. 1379. n. 1380. n. 1381. n. 1382. n. 1383. n. 1384. n. 1385. n. 1386. n. 1387. n. 1388. n. 1389. n. 1390. n. 1391. n. 1392. n. 1393. n. 1394. n. 1395. n. 1396. n. 1397. n. 1398. n. 1399. n. 1400. n. 1401. n. 1402. n. 1403. n. 1404. n. 1405. n. 1406. n. 1407. n. 1408. n. 1409. n. 1410. n. 1411. n. 1412. n. 1413. n. 1414. n. 1415. n. 1416. n. 1417. n. 1418. n. 1419. n. 1420. n. 1421. n. 1422. n. 1423. n. 1424. n. 1425. n. 1426. n. 1427. n. 1428. n. 1429. n. 1430. n. 1431. n. 1432. n. 1433. n. 1434. n. 1435. n. 1436. n. 1437. n. 1438. n. 1439. n. 1440. n. 1441. n. 1442. n. 1443. n. 1444. n. 1445. n. 1446. n. 1447. n. 1448. n. 1449. n. 1450. n. 1451. n. 1452. n. 1453. n. 1454. n. 1455. n. 1456. n. 1457. n. 1458. n. 1459. n. 1460. n. 1461. n. 1462. n. 1463. n. 1464. n. 1465. n. 1466. n. 1467. n. 1468. n. 1469. n. 1470. n. 1471. n. 1472. n. 1473. n. 1474. n. 1475. n. 1476. n. 1477. n. 1478. n. 1479. n. 1480. n. 1481. n. 1482. n. 1483. n. 1484. n. 1485. n. 1486. n. 1487. n. 1488. n. 1489. n. 1490. n. 1491. n. 1492. n. 1493. n. 1494. n. 1495. n. 1496. n. 1497. n. 1498. n. 1499. n. 1500. n. 1501. n. 1502. n. 1503. n. 1504. n. 1505. n. 1506. n. 1507. n. 1508. n. 1509. n. 1510. n. 1511. n. 1512. n. 1513. n. 1514. n. 1515. n. 1516. n. 1517. n. 1518. n. 1519. n. 1520. n. 1521. n. 1522. n. 1523. n. 1524. n. 1525. n. 1526. n. 1527. n. 1528. n. 1529. n. 1530. n. 1531. n. 1532. n. 1533. n. 1534. n. 1535. n. 1536. n. 1537. n. 1538. n. 1539. n. 1540. n. 1541. n. 1542. n. 1543. n. 1544. n. 1545. n. 1546. n. 1547. n. 1548. n. 1549. n. 1550. n. 1551. n. 1552. n. 1553. n. 1554. n. 1555. n. 1556. n. 1557. n. 1558. n. 1559. n. 1560. n. 1561. n. 1562. n. 1563. n. 1564. n. 156

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. ἀρκούν, ὅτι καὶ ἀρίστη δείκτεον, καὶ τὰτο εἴχ' ὡπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι καὶ πᾶσιν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐμάσης· κοινῇ μὲν ἔν' ἀπασίν εἴτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγει μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ καὶ ἐστὶν, ὅς τις καὶ ἂν ἀπεύξαιτο ταύτην, δὲ τὴν τέχνην, ὡς δοίμε, μόνην ἔξεσθαι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δαίπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνῶν ὡπλίων, ὡφθη σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτος ἐκὼν αὐτὸς τὸς

13. Verum artem esse Parasiticam; tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες μισῶσιν αὐτάς, ὥς ἐνοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσιν. τί δὲ καὶ καμῖνο ἐννοῶσιν σε δεῖ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχνας προκόπτοντας οἱ πατέρες καὶ μητέρες τέτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καὶ ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον. Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ Φαγεῖν· καὶ ἔγραψεν ἄρθῶς, μὴ δότε. ἔτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχλαι τὸ ὕψιστον τᾶτο ἔχουσιν μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὰς εὐδῶς ἀπολαμβάνουσι. πολλὰ γὰρ καὶ ἔρδιος οἶμος ἐς αὐτά· ἢ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐδὺς ἀπο-

ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie. *Pulchre per Iovem*, inquit, *scripsit puer; dare illi cibum: non recte scripsit; ne dare.* Adeo ea res et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso discipli-

ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαρτυρεῖν,
καὶ ἅμα τε ἀρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ
μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτι πρὶν, ἀλλὰ πα-
σαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγανάσκειν· ὁ δὲ πα-
ράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρχα-
σθαι τῆς τέχνης. ἢ ἔτι ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωρ-
γὸς γεωργεῖ, ἔτι τῷ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων
τεκταίνεται, ἔτι τῷ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ
παράσιτος, ἔχων ἕτερον μέντοι διαίκει, ἀλλὰ πρὸ
αὐτοῦ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίγνεται;
Καὶ μὲν ἐκεῖνά γε ἁδείς ἐστιν ὅστις ἐκ ἐπίστα-
ται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι
τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ
ἢ δύο μόνας τῷ μνηστῆρι ἡμέρας ἱερὰς ἀγασσι. καὶ
αἱ

Disciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum
incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non
quaedam reliquarum artium, sed vniuersae ad
sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus au-
tem statim cum incipit artem, alimenta habet.
Annon cogitas agrum coli ab agricola non agri-
culturae causa; et struere fabrum domos non
struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur
aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud,
cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut,
qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tem-
pore aerumnabili labore fungi, vnum autem aut
duo solos in mense dies festos habere; ipsasque
cui-

αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἑτῆς, τὰς δὲ ἐμμήνης
 ἑορτὰς διατελῶσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
 τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱεράς ἀγει· πᾶσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶ-
 ναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βελόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 ορθᾶν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες. πολυποσίαις 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίαις ἔκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μαρτυράειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων
 ἀδαιμῶς τῷ κεντημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· ἔτε-
 ραὲρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἀνευ
 λύρας,

ciuitates, alios annuos, alios autem mēstruos
 dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mēsis dies festos agere. O-
 mnes enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii paucō cibo et potu paucō vtuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artificii: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίαις] Prope ad Synchyfin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραϊνό-
 μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἔκ ἔστι μαρτυράειν.
 Reitz.

λύρας, ἄτε ἵππεύειν χωρὶς ἵππων. αὕτη δὲ ἔ-
τως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἡ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
ὥς καὶ ὑπάρχει μὴδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι
αὐτῇ.

Καί, ὡς εἶπες, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἔδεις, ἀλλ' ὥς-
περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
νὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καί κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἢ δυνάμεθα διαπράτ-
τεσθαι· ταύτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
πλέοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
commoda, ita non grauis artifici, vt etiam nihil
armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
modum poetica, auctore Socrate, ita haec diuina
forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P

21. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ-μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχνηαι δοκᾷσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμιάς ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκᾷ; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐν ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλόμενον τῷτο τῆς Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes alias, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

11. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὲν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός μὲν ἐν εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. Reitz.

Φιλίχης ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὐροίς, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι
ἐδεῖς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῆτον γενέσθαι φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλὰκις
ἠκυσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἄτος ὁ Φί-
λος, ὅσις ἐ βέβρωκεν ἐδὲ πέπεικε μεθ' ἡμῶν;
ὥς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνασθίζοντα
μόνον πιστὸν ἠγαμέων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μέθοις ἂν καὶ ἐκ τῆδε ἐχ ἤκιστα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐ μόνον κακοπαθεῖν-
τες,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, vt particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, vt qui putarent videlicet solum, qui vna
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-

τες, καὶ ἰδρῆντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι
καὶ ἐσιῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δῆλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν
αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκείνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαι-
μονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὀ-
μηρον ἔτε Φυτεύει χερσὶ Φυτόν, ἔτε ἀροῖ, ἀλ-
λὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνῆροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτην, καὶ χαλ-
κέα ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι,
ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ἦ, παρεσι-
τεῖν δὲ ἔδειξιν δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρεῖμα ἀποφαίνῃ τὴν παρα-
σιτικὴν· ὥς καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι
παρασίτος εἶναι ἀντὶ τῆς ὅς εἰμι.

ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes,
nempe velut serui artium: at Parasitus suam ar-
tem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius feli-
citate, quod solus, vt docti Homeri verbis vtar,
nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine
semine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum
nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus
sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui
vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quan-
tam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse
mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδῆχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαρῶντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, αἷς διὰ γενναϊότητα καὶ ἐπισήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γέν καὶ τέτων ἀποδείξαμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δοξεῖ προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπανίδων.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiozem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaae, videbitur.

Κοινῇ μὲν ἔν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόσασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα εἶναι, ἐτέρως δὲ τοῖς

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque vnum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficiū; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis,

12. κατὰ τὴν ὑπόσασιν] Toto hoc loco, et his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Gesner.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ἔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ἔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ὥρ-
χην γὰρ Φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἐκῆσιν ὑπόστα-
σις. ἐπεὶ τί δὴ πότε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ
αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις,
τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἑλλη-
σι καὶ Βαβυλαιοῖς; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
φόρους ὀρῶμεν, καὶ ἔτε τὰς ἀρχὰς ἔτε τὰ τέλη
σύμφωνα πασῶν. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν
μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ
αὐτὰς ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ.
cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateti-
cis; simpliciterque aliam alius putat esse Philoso-
phiam: atque in hunc certe diem neque in eadem
sententia iidem manent, neque ars illorum vna esse
videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua.
Neque enim omnino artem esse dico, quam ne
esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arith-
metica vna est et eadem; et bis duo apud nos pa-
riter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit
de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philoso-
phias vero multas ac diuersas videmus; et neque
principia omnium neque fines consentire. ΤΥΧΗ.
Vera dicis. Nam vnam quidem Philosophiam di-
cunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν ἐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων 14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, vt etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipit*que videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam *diuersi generis instrumenta musica*? Iam vna quidem non est Philologia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσσαν. πολλαὶ δὲ
 ἔδύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ομοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
 τορικῆς ταῦτα φαίη τις εἶναι. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς
 προκειμένα τ' αὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
 μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξα 15), ἀπόδειξις με-
 γίστη. τῇ μὲν δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῆτο, ἡ μία κα-
 τὰλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
 non possunt esse: quandoquidem una est, *si est*
Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
 eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
 mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
 pugna est euntium in diuersa sententiarum, *ex*
illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
 rerum natura illud, cuius una non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnā nec sibi con-
 sistentem, quam tamen oporteret vel con-
 sonantiorē esse instrumentis musicis. A-
 deoque μὲν δὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλ-
 λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξα] Ad verbum, *prouentus*
s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
sentientis. De vsu simili nominis Φορὰ ple-
 nissime edoceri aliquis potest, si adire habeat
Fabric. ad S. Empir. Metab. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἐκ ἑσσι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐσσι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀνακαρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ' ἄτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἐτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. εἰ δὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίταις τινές, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρεῖοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐσσι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τᾶτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρη-
 κέναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ φιλο-
 σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
 Οὐκ ἂν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας
 μὲν ἐδέποτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
 δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται
 φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καί
 τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν
 σπεύδασαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινὰς μέντοι, ὧς τυ-
 χιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνηι ἀγνοεῖν
 καὶ μὲν, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν
 γιγνομένης, ἔχῃ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
 Δί', ὧς Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπερῶ ἔς τι-
 νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
 μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
 videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
 riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
 monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
 est: Philosophiam nemo vnquam Parasitus adama-
 vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
 tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
 Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
 studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
 Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
 simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
 honos accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
 Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
 sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
 se eos,

μοι δοκῆς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
τὰς ἐκείνων βίαις, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώ-
νομ ἔς τινος λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
πῇ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκρεῖν τίνες εἰσὶν.
ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
ὄντας ἔχι τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ 16),
τὰς ἀρίστους, καὶ ἔς ἡκίστα οἶσι.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς ἔτος, ὁ τοὺς
μακρὰς καὶ ἀσεῖκας διαλόγους γράψας, ἥνέ ποτε
εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυραννῶ·
καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνὰς, καὶ δόξας εὐδοκι-
μηκεῖναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν
Διονυ-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
PAR. Ego tibi ostendam, et recensebo, eosque
non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos,
et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
qui longos illos vrbanosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innot-
sccret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
dese-

16. ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτης διατρίβαῖς ἐρῶ-
σθαι Φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δο-
κίμων φαίνεται σοι Φιλοσόφῳ; ΤΥΧ. Καὶ
πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν
Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων
αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον
τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυΐας· ὥς τε
τὰς ὀψοποιὰς ὀσημέραι ἔπεμπε παρὰ τῆτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ἔτος
μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τῷ, καὶ ὀλί-
γας

desedit, longum valere. iussis Socratis disputatio-
nibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de
nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De
nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tem-
pore versabatur Syraculis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud il-
lum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio
ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse
artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit
et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-
ro

γας παράσιτῆσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τᾷ πα-
ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀ-
θήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ πα-
ρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ σὺλῳ ἐπέ-
πλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλί-
γας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ
συμφορὰ Πλάτῳνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ
γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων,
περὶ τῆς λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν, καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ
ὁ μεσικὸς, πολλὰ λόγῳ ἀξίος, καὶ αὐτὸς δὲ πα-
ράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρ-
χελάῳ μέχρι τᾷ θανάτῳ παρσίτει, καὶ Ἀνά-
ξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσταται.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa
parasitatione, quod satis ad eam ingenii non ha-
beret, excidit: atque Athenas regressus, ubi
multo se labore ad eam rem parauerat, altero cur-
su denuo nauigauit in Siciliam, coenatusque pau-
cos dies propter insatiam excidit: similisque vi-
detur illa, quae Platoni in Sicilia enenit calami-
tas, cladi ad eandem Niciae. ΤΥΧΗ. Et quis,
Simon, hac de re narrat?

35. PARE. Cum alii multi, tum Aristoxenus
Musaeus, vir commemorabilis, qui et ipse Para-
situs fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad
mortem usque parasitatum esse, et Anaxarchum
Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφες μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν (17), παρασιτία σπαράσσοντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ ἀδείς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθέλησαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγᾶν, ταῦτα ἀδενὶ ἄλλω ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥς Φιλοσόφες μὲν ἀντις πολλὰς καὶ ῥιγᾶντας καὶ πενῶντας εὖροι, παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυ-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum, vt reliquas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
re, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Pa-
rasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero
non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
felix

17. ὥσπερ ἦν.] i. e. ἔφην. Cui ignota illa
Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; possis etiam
interpretari, quantum licuit, quantum pore-
rant, vt indicetur, non pari successu parasi-
tatos esse Philosophos, sed pro suo quemque
ingenio et facultate. Gesner.

θυρυχῆς τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν ὧ βέλτιστε, καιροὶ τῶ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμα, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ τέτοικς πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταῦτα, ὅποιοί τινες εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκᾷ, σκοπώμεθα τὸν τῷ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἰεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. ΤΥΧ. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae utilissimi.

ΤΥΧ.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulus addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. *Reitz.*

ἢ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἐμύτρισον ἀγῶνα κατ-
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμε-
νος παρὰ σίτῳ Φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ
τὰ πρῶτά σοι δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε προ-
τυπώσωμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβλημέναι πολε-
μίκες, εἶναι δὲ ἀναγκὴν ἐπεξίστασθαι, καὶ μὴ περισ-
ρᾶν ἔξω δηϊεμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρ-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν καταλόγον τὰς ἐν
ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τέ-
τοις Φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocriter certamen virorum
denuncias! et olim intra me rideo equidem, qua-
lis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, ut contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patiamur:
imperatorem ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Opor-

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλιζέσθαι, γυμνάζεσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τὰς ἀνδρας, ὦ γυναικε, καθ' ἑκάστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἀνλεπτὰς καὶ ὠχρὰς πέφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους· ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχης αἰσχροτάτης, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κῆρυ, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι. Φέρεται ἀνθρώπος ὥσπερ ἐκείνης τινὸς δεομένης ἀναλήψεως.

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔμελλας δὲ, ἔδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλιος προσ-

tet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi iam saucios in acie relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra in alteram partem transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est incundo, neque niger neque albus, quorum alteram mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde animo-

προσέοικεν.) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων,
 ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὑφαμιον. εἰ γὰρ καλὸν
 δεδοκότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέ-
 ρειν. αἶψ' ἔχ' ὁ τοιῆτος καλὸς μὲν γέναιτ' ἂν, καὶ
 ζῆν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάναι καλῶς;
 Ἀλλὰ τί δέῃ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν
 παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέ-
 μῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, αἱ
 μὲν εὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τειχέων προελ-
 θεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατό,
 φημί τῷτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσρέφειν.
 ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ εὐδὲν ὑπὲρ
 σὺν μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁρῶς. πᾶν
 μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχ' ὅπως εἰς πό-
 λεμον

animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine
 repleto: non enim honestum est oculum timidum
 et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis
 et pulcher fuerit dum vivet miles, et pulcher, si
 pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere,
 cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim
 simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam
 fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra
 muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam
 coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus de-
 fertis refugisse. ΤΥΧΗ. Ut mira omnia, et
 mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico.
 E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut
 Q 2 in

λεμόν ἐξήλθε ποτε, ἀλλ' ἔθ' ἐπὶ δικαστήρην
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅταν δὲ σὴν Φωσὴν
 διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἐτι; ἔχι Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχροίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέξας αὐτὸς τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππῳ πόλεμον, τὴν πόλιν
 πρᾶδσαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διετέλεσαν Ἀθηήσιν αἰεὶ τὰ ἐπειρᾶ πολιτεοῦ-
 μεναι, ὥς εἴγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει, καὶ κεῖνος ἐν αὐτοῖς ᾔην φίλος. ὁ
 Ἑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκᾶργος,
 οἳ γε δοκᾶντες ἀνδρειότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλη-
 σίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ

in praelium progressus vnquam sit, vt neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, vt semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κούργος ἐδ' ἐξήλθον, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν
μικρὸν ἔξω παρακύνῃαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδοι καὶ θῆντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γνώμιδια καὶ προβλευματία συντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδό-
νων ὁλεθρὸς, ὅθεν ἐδὲ ἀνδραποδὸν πρίατο τίς
πρῶτε, τολμήσας παρελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, εἰψας τὴν ἀπὶ δαίαν ἐφευγεν. ἡ δὲ
πῶ ταῦτα πρότερον διήκασας ἐδενός, πάνυ γνό-
ριμα ὄντα, ἐχ' ὅπως Ἀθηναίαις, ἀλλὰ Θραξί-
καὶ Σκυθίαις, ὅθεν ἐκείνα τὰ καὶ διαρμα ἦν.

ΤΤΧ.

nus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post incopia delinquentes, domi fuge iam oblessi, sententiolas quasdam et consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in, carcionibus, *Philippus ille Macedonum perniciosus, a quo neque forum quis erat, neque progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit.* An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσικηκότες, ἀρετὴν δὲ
ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γάρ
δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιασθαι. ΠΑΡ.
Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρείας
ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ
τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων
Φανῶνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκό-
πει δὴ ἔτω. πρῶτον μὲν, ἐν ἔσιν ὅσις εἰπεῖν
ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα.
ἦτοι γὰρ ἐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντας ἔφυγεν. Ἀντισθένης μὲν
ἔν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
παῖ;

43. TYCH. Nisi ista. Sed hi Rhetores, et
verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane
habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine dis-
putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
multo etiam timidiore oratoribus apparebunt
mollioresque. Considera vero ita. Primo non
est, qui nominare queat Philosophum in praelio
mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes qui-
dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

πᾶς ἔτος ὁ ὄμιλος, ἔτε εἶδον παράταξιν, μένος
 δὲ τολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
 μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης. Φεύ-
 γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
 gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de
 militia Socratis in *Platonis Apol.* p. 363.
 ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἐτάττον, εἰς υμῖν
 εἰσεσθε ἀρχεῖν με, — τότε μὲν ἔκεῖνοι
 ἐτάττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκιν-
 δυνεύον ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
 minus quam *Lucianus* deridet, et mendacii
Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare
 refutatus a *Casaubono*: add. *Periz.* ad *Aelian.*
 V. H. 3, 17. *Plutarch.* in *Alcibiad.* p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad *Diog. Laërt.* 2, 22.
 Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
 bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quaenam
 fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
 affuit? Lege τὴν ἐπὶ *Δηλίῳ* μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
 que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
 Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
 Φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei *Sparta-*
ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
 necit *Lucianus*. Ad *Delium* vero non con-
 tra *Spartanos*, sed contra *Thebanos* pugna-
 tum, constat. Similis ratio poterat etiam
 impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
 spice-

ἔκκειθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυ-
 ραῖαν Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ab-
 didit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi et-
 iam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,
 cum seruari suam libris, in quantum mihi con-
 stat, omnibus lectionem cuperem, et respici
 putarem ad fortissimum vnum Socratis fa-
 ctum, relatum a *Diod. Sic.* XIV. p. 497.
 C. cum solus cum duobus familiaribus ac-
 currit, ad eripiendum triginta Tyrannis
 Theramenem. Conueniebant verba ἐν τῇ
 πόλει: res gerenda erat contra praesidium
 Spartanorum: intelligi poterat fuga in Tau-
 reae palaestram. Sed rebellis est Parnes,
 quem montem intra Athenas conspici pot-
 uisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ.* 322. et
Meurs. Rel. Att. c. 9. Sed XII. millibus pas-
 suum ab vrbe remotum fuisse medio inter
 hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass.* in
 Add. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem Parnes
 extra dubitationem collocat *Palmer.* emen-
 dationem. Nam diserte *Thucyd.* I. c. et
Plutarch. de Daemon. Socr. p. 1032. pr.
 cum illa ad Delium contra Thebanos pugna
 fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem con-
 iungunt. Sed quid faciamus Palaestrae
 Taureae? Ponamus illam in via e Parne-
 the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρ-
 τιστῇ; viderit Parasitus, h. c. Lucianus,
 qui cogitasse potuit duas alias pugnas, qui-
 bus interfuit Socrates. *Gesner.*

ἐξ παλαιστῶν κατέφυγε· πολὺ γὰρ ἐν τῷ
 ἀξιοτέρῳ εἶδκει μετὰ τῶν μεραυδίων καθε-
 ζόμενον, ὥραιζειν 21), καὶ σοφισματὰ προβαλ-
 λειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μα-
 χασθαι. ΤΥΧ. Ω γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπιδόμην, ἃ, μὰ Δία, σκώπτειν
 αὐτὸς

didit. Multo enim illi videbatur urbanius feden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere;
 et argutiolas obicere in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
 Q 5 fecto

21. ὥραιζειν] Cogitabam olim παίζειν ludere
 cum pueris, sed postea in MS.prehendi ve-
 ram scripturam, ᾠορίζειν, sed scribendum
 ὀαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὀαριστὴς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὁμιλία
 παρασκευαστική. Significat Lucianus, So-
 crate in palaestra non de virtute disputasse
 cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. Graevius. Parum
 abest quin recipiam emendationem Graevii;
 vulgata minus placet: adscripserat etiam
 Gesner. ὀαρίζειν, et in versione eo adiunxit.
 Reitz.

αὐτὰς καὶ ἐνειδίξεν βελομένων· ὥς ἐδέν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτῇ τέχνῃ καταψεύ-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἀλλ' εἰ δοκεῖς ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὁποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ἔλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης,
ἄδεις ἀνῆκας Ὀμήρῳ, ἐδ' ἂν πᾶμπαν ἰδιώτης
τύχη, ὅσις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὁ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, ἔ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτὰ τὰ βασιλῆως παράσιτος
ἦν, καὶ ἄτε τὸν Ἀχιλλεῦ, ὥσπερ ἐδόκει τε καὶ
ἦν

fecto irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello, qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?
P A R. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, ne-
mo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγε] Mallem καὶ ciicere, cum Gesue-
ro. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Reitz.

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
 ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέ-
 μνων ἔτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
 Νέστορα. ἔδε γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
 σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλεύας· πάλαι δ' αὖ
 ἐσθλὴν κέναν τὴν Τροίαν, εἰ τοιότῃς ἐποῖος ἦν ἔ-
 τος ὁ παράσιτος, καθὼς γέρων ὢν, στρατιώτας
 εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὶ ἐγγο-
 νῆν, παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταναι. ἔ-
 πω γε μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
 δρει τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
 Ἀγαμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὧν περ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
 mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
 Aiacem Agamemnon ita laudatque et admiratur,
 velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
 contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 ait futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
 qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
 habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
 situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam noui;
 nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
 duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR.
 Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse

ὥςπερ αὐτὰς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενεὺς
λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

τὸν δὲ πλέον δέπας αἶψι
ἔσπευ' ὥςπερ ἔμοι, πίεσθ' ὅτε θυμὸς ἀνώγει
ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἶψι πλέον δέπας εἴρηκεν, ἔχ
ὅτι τὰ πατήριον διὰ πάντας πληῆρες ἔσπευε τῷ
Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δὲ ὅλκ' ἔβλεψε μόνῳ συνδειπνῆν ὑπ'
ἦρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἔχ' ὥςπερ ταῖς λοι-
πῶς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλε-
μένους. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμο-
νομαχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα ὄδον
ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιαθέντα ὅψ' ἔβλεψε
παρὰ τῷ βασιλεῖ δειπνῆν· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. ΤΥΧΗ.
Quorum? ΠΑΡ.

*Tibi pocula semper
Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.*

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo po-
culum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pu-
gnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam
liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis
militibus, qui certis modo quibusdam diebus vo-
carentur. Aiacem enim solitaria contra Hectorē
pugna praeclare defunctum, *Ad diuini*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris causa coenae Regis ad-
hibendum. Idomeneus vero atque Nestor coena-
bant

Νέστωρ, ὁ σημεῖον συνέδειπνον τῷ βασιλεῖ, ὡς
αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ πρεσβύτερος μοι, δονεῖ
τῷ βασιλεῖ μάστιγα τεχνίτην, ὡς ἀγαθὸς ᾔσ-
εσθαι. ἔ γάρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξάνθαι
πέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεὶ ἐπὶ Κρονίῳ τε καὶ Ἑξαδίῳ
δοκεῖ δὲ εἰς ἀναπαύσασθαι παρὰ στροφῶν, εἰ μὴ
καὶ Ἀγαμέμνον ἀπέθανε. ΤΥΧΩ. Οὐ τοσοῦτον
γενναῖος ὁ παρασίτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τι τοῖς
οἴσθῃ, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἐστὶν, ὦ Τυχιᾷδε, καὶ καὶ Πάτρο-
κλος τῷ Ἀχιλλέει παρασίτος ἦν, καὶ ταῦτα
ἐκείνός τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, ἔτε
τὴν ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν, ἐγὼ γὰρ
εἰς αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέει σφαιριεσθαι
τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor ve-
ro Parasitus mihi videtur regum maxime artifex
et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Aga-
memnone, sed superiori tempore in Caeneo et
Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari,
nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem
praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti,
tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne et-
iam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec
illo Graecorum aliorum deterior, neque mentis
neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim
nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex ope-
ribus

τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρω εἶναι. τὸν τε γὰρ Ἑκτό-
ρα ῥήξαντα πᾶς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν
ἦσαν μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
σίλααν ναῦν ἤδη κακομένην ἐσβεσε. καίτοι, ἐπα-
βάντευσεν αὐτῆς ἔχ' οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
Τελαμῶνας Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
αἰσώδης, ὁ δὲ τρώτης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
κτενε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τέτοις καὶ Σαρ-
πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
χιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχ' τοῖς ἄλλοις εὐσείας,
ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτενε,
εἰς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πα-
ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
δὲ Φωνᾶς ἐφίπεν, ἔχ' οἷας ὁ γυναικώτατος Ἑ-
κτώρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem
enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
les interfecerit solum solus, et ipsum Achillem
Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo.
Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
tissimus,

πτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα 23), καὶ ἰκα-
τάων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκείοις ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΤΧ.
Τίνας δὲ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοῖςτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτῶν ἔλαντα, ἐμῷ ὑπὸ δαυρὶ
δαμέντες.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ Φίλος,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως,
σπειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδην, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cauit, ut cadauer suum reddatur suis; sed quales
conuenit emitte Parasitum. ΤΥCH. Quae
ergo? PΑR.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
Vnusquisque mea domitus iacisset ab hasta.*

47. ΤΥCH. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. PΑR. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. προσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ. id.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτνῶσ' ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vi. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vi. 43. πρὸς γόνυ πίπτει τὸ σὸν.
Reitz.

Πάτροκλον δὲ παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρα-
 εἶναι. ΤΥΧ. Θαυμάσα λέγεις. ΠΑΡ. "Απὸ
 τοῖνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν.

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπὸνευθε τίθῃμεν ὅς ἐ', 'Α-
 χίλλεῦ,

Ἄλλ' ὁρᾷ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δό-
 μοισι.

καὶ πάλιν ἀποβὰς,
 Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς·
 "Ετράφην ἐν δυνείῳς, καὶ σὸν θέραιποντ' ἀνέ-
 μηνε,

παιτέσι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν πρῖνυν Φίλον
 ἐβέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, καὶ ἂν αὐτῶν
 αὐθάλας θέραιποντα· ἐλευθερός γάρ ἦν ὁ Πά-
 τροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει θέραιποντας, εἰ
 μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς

παρα-
 praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse,
 TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:
 Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa re-
 conde,

Verum vna, ut vestris vna sumus aedibus alti.
 Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptam, inquit, Peleus.
 Et studiose alacra, iassique tibi esse ministrum:
 hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
 dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
 liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
 nistros, nisi hos qui neque serui essent, neque
 amici,

παρασίτας δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· ἔτιωσ οἶμαι, καλεσμένωσ τότε τῶν παρασίτων· σκῶπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, ἐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παρασίτον αὐτῆ.

Τί δὲ ἐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημότηκος ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θεκυδίδης Φησί, παρασίτος ἦν Ἀρμόδιᾱ; τί δὲ, ἐχὶ καὶ ἔρασης; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παρασίτοι καὶ ἔρασαι τῶν τρεφόντων εἰσιν. ἔτος τοίνυν παλιν ὁ παρασίτος τὴν Ἀθηναίων πτόλιν τυραννεύμενην εἰς ἐλευθερίαν ἀφῆλστο 24).

καὶ amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsam Ministrum nominat: cum sic, puto, etiam vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iouis quí filius esset, non dignetur vocare *Mixti*, aequitrandum, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus

24. ἀφῆλστο] Quum proprie abripere aliquam significes, et privationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum vi-

καὶ τῶν ἑταίρων χαλκὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετα πᾶν
 παιδικῶν. ἔτι μὲν δὴ, τοιοῦτοι ὄντες μάλιν
 ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν
 παράσιτον; ἔχι, πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριζο-
 ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθά-
 περ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοί; ἔ γάρ αὖτις ἐν ἐν πο-
 λέμῳ μάχεσθαι Φησὶν ἐξιάσει, καὶ εὐθύς 25)
 ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι. καὶ ἐν ἄλλοις στρατιώ-
 ται

neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri for-
 tissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futu-
 rum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit
 in aciem, sicut etiam Vlysses acquum esse censer?
 Etenim quem in praelio pugnare iubet, eum et-
 iam excipiet epulis, et si statim a lucis exortu pu-
 gnandum sit. Quoque tempore milites alii prae-
 metu,

deatur hic adiungi contrariis. Sed quum
 velit ereptam civitatem et feracitate, sensus
 erit minime incongruus. Sic eripere ex po-
 ticulo signif. ap. Aelian. XI, 6. ἀφελοντο
 αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. Reitz.

25. καὶ εὐθύς] Leg. καὶ εὐθύς. Guier. Id-
 que reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et
 parum absuit quin vel iis inuitis sic dedif-
 sem. Reitz.

ται χρόνον ὑπὸ δέας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀριμετρεῖ
τὸ κρᾶνος, ὁ δὲ θωρακίον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ δεινὸν ὑποπτύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος
δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἐξοδὸν εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται.
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑποτέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κῆνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν
Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκῳ καλύπτει, καὶ τῶν βε-
λῶν ἀΦιεμένων, γυμνῶσας ἑαυτὸν, τῆτον σπᾶ-
πει. βλεταί γὰρ ἐκείνου μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτοῦ.
Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἐκ
αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ δῆπερ ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
αἰσχυνθεὶς, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metuenda su-
spicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capeffit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se servare cupiat.

40. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae

Φιλοσόφῳ νεκρὸν ἰδεῖν τέτλη παρακείμενον, ξη-
ρὸν, ῥηπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενὴ ἄνθρωπον. τίς
ὅκ' ἂν καταφρονήσει ταύτης τῆς πόλεως, τῆς
ὑπασπισσας αὐτῆς ἔτω κακοδαίμονας ὄρῳν; τίς
δὲ ὅκ' ἂν εἰπάσῃ χλωρὸς καὶ κομήτας ὄρῳν, ἀν-
δρωπίσκας κεμένους, τὴν πόλιν ἀπορᾶσαν, συμ-
μάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρηκτῇ κενέρας ἐπιλῦσθαι
τῷ πολέμῳ; τοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτα-
ρας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν
παρασιτικὴ Φιλοσοφία, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πε-
λάγῃ. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς
εἰρήνης χωρία ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ τι τέτο
πως

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer
aridum, squalidum, longam habens barbulam,
iam ante pugnam demortuum, imbecillum ho-
muncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem,
propugnatores illius ita miseros si videat? Quis
vero non conficiat pallidos et comatos homuncio-
nes si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem
maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales
quidem in bello ad Philosophos et oratores com-
parati sunt Parasiti.

§1. In pace vero tantum mihi videtur Parasito-
rum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax
bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pa-
cis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi
velit

πῶς βέλτεται, σκοποῦμεν δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. Οὐκ αὖν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγος Φαίησιν ἀν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάντ' μὲν ἔνν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παρασίτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια ἔπαρεισιν, ὅτι, αἶμαί, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι ἔδδ' ἐν μέρει ἐστὶ τῶν ἐν τέτοις γενομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια δίδωκε, καὶ κοσμεῖ μόνος ἄτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος; ἢ ῥήτωρ ἀποδοῦς, ἄλλος συγκριθῆναι παρασίτου τοῦ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τέτων ὀφθαίς, ἐκ αἰσχύνῃ τῇ χωρεῖν μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἀν' ὑποσαίῃ θηρίον ὁμοσεύον.

ὁ δὲ

velit. Videmus tamen. ΠΑΡ. Nonne igitur forum, et iudicia; et palaestras, et gymnasia, et venationes, et coenationes, loca urbis dixerim? ΤΥΧ. Omnino. ΠΑΡ. Igitur Parasitus in forum quidem et ad iudicia non accedit, quod, puto, fycophantis omnia illa loca magis conueniant, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras et gymnasia, et contuitia persequitur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-

ὁ δὲ παρὰ θύρας αὐτὰ τε ἐπιδόντα μένει, καὶ δόχσταυ ῥαδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλαφός, ἔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παρασίτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήκει. τῆς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῃς τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσατο παρασίτῳ, ἥτοι παίζοντι, ἢ ἐσθιόντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφραίνει τῆς συμπότας; πότερόν ποτε ἔτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γεγεῶν, ἐν τριβωνίᾳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρέων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἐχέ συμπόσιον ἦκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίᾳ Φιλόσοφος τοιαῦτόν εἶναι, αἶον ἐν βαλανερίῳ κυνῶν.

Φέρει

rentem feram: at Parasitus insadentes manet, et facile excipit, coenerum meditatione edoctus illas contemnere: et neque ceruus illam neque horridus aper percellit: sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum abiit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, siue iocanti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuas poterit? hic ne tandem canens et dicteria iaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, εἰς αὐτὸν ἤδη βα-
δίζωμεν τὸν βίον τῆ παραίτης, ἀποπέντες ἅμα,
καὶ παραβάλλοντες ἐκεῖνῳ 26), πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης κατα-
φρονῶντα, καὶ ἄλλῃ μάλον αὐτῷ, ἢν οἱ ἄνθρω-
ποι αἰοῦνται. πρὸς ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
εὖροι τις ἂν, ἔτι καὶ, ἀλλὰ πάντα, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξης τρεβέοντας, καὶ ἔδωξεν μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὁ τάδε αἰσχρὸν ἐστίν, ὑπὲρ ἀργυρίου. καὶ ὁ
μὲν παράσιτος ἔτι πῶς ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἐπὶ
ἂν τις ἄλλος πρὸς ταῖς ἐν ταῖς ἀγαθοῖς ψευδαῖδας
ἀμα-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum
gloriae contemforem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora cal-
culos

26. ἐκεῖνῳ } ἐκεῖνων συνέκλειετο Gesn. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum it. parasitos. Verum quoniam τὸν
βίον παραίτης praemittitur, recte procedit,
se hanc vitam esse comparaturum ἐκεῖνῳ scilicet
βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Rom.

ἀμελῶς ἔχουσιν καὶ εἰδέναι αὐτῶν δακτύλῳ φέρειν τὸ χρυσίον τῷ πυρὸς. οἱ γὰρ μὴν ῥήτορες, καὶ δὲ δεινότερον ἐστὶ, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φασκόντες, πρὸς αὐτὰ ἔτι διακρίνεται κακοδαίμονως, ὥστε τῶν μάλιστα πῶν εὐδοκίμωντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τὸ δεῖκναι) ὁ μὲν δικάζων αἴτιαν δάσους ἐπὶ αὐτῇ εἰλη. ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστῶν εἰσπραττεται τὰς μαθητάδας. ὁ δὲ παρὰ τῷ βασιλεῖ ὑπὲρ τῷ συνήναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ ἐκασχύνεται. ἔτι προσβυτης ἀνὴρ δὲ τῷ ἀποδημῇ, καὶ μισθὸν φρεσὶ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀσχύνηται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὐρεῖς
 culos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius mercedem argutiarum a discentibus exigit; alius pro suo convivii mercedem a rege, et ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam loget: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

Εὐροῖς δ' ἂν κρέονεν ταῦτα περὶ πάσης, ἀλλὰ
 καὶ καὶ ἄλλας πάσας· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ
 Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παρὰ σφο-
 δὸς ἐξ ὧν πάσων ἐστὶν ἀπάντων· ἔτι γὰρ ὀργίζεται
 δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι ἐκ ἐστὶν αὐτῶν ὅτι ὀργ-
 γασθεῖν· καὶ ἐκ ἐκτανακωχέσθαι δὲ ποτε, καὶ ὀργὴν
 αὐτῷ χαλεπὸν μῆν, καὶ σκυθρωπὸν ἔδον ἀπερ-
 γάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα· καὶ εὐφραίνεται παρ-
 ἑνόντας· λυπεῖται γε μὴν ἡ κωμὴ πάντων· τὴν
 τοῦ τῆς τέχνης παρασκευασμένης αὐτῷ, καὶ χα-
 ριζομένης· μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτι λυπηθεῖν· ἔτι
 γὰρ χρημάτων ἐστὶν αὐτῷ, ἔτι οἶκος, ἔτι οἰκί-
 της, ἔτι γυνή, ἔτι παῖδες, ὧν διαφθοραμέ-
 νων πάντως ἀνάγκη εἰς λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα
 αὐτά,

53. Invenias autem non haec modo circa istos,
 sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc
 vtar, et iras, et invidias, et omnis generis cupi-
 ditates. Verum Parasitus extra haec omnia est.
 Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam,
 et quia nec efficui irascatur. Si vero etiam indi-
 gnetur aliquando, ira illius difficile aut triste ni-
 hil quidquam efficit, sed risum potius. Sic ex-
 hilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia
 minime omnium afficitur: hanc ipse commodi-
 tatem parante arte sua atque largiente, ut non
 habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt,
 neque domus, neque servus, neque vxor, neque
 liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici-

αὐτὰ, (εἰπεῖ ταῦτα ἀπολλυντά) ἐπιθυμῶ δὲ
ἔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ἰσχυροῦ
τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τρο-
φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
Τυχιάδην, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀδὲ παρασίτος ἔστω ἔτος,
ἔστι ἀπορεῖ τροφῆς. ἐδὲ γὰρ ἀνδρείος ἀπορεῖ
ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, ἐδὲ Φρόνιμος ἀπορεῖ Φρο-
νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε ἔτε παρασίτος εἴ-
η· πρόκειται δὲ ἡμῶν περὶ παρασίτου ζητῶν
ὄντος, ἔχι μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος, ἄλ-
λως ἢ παρασίτος ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
παρασίτος Φρονήσεως, καὶ ὁ παρασίτος δὲ παρα-
σίτος τοῦ παρασίτεῖν παρασίτος ἔσται. ὡς εἴγε
τῆτο

qui illa habeat; necesse est, cum tamen soleant
interire.. Sed neque gloriæ cupidus est neque
opum, neque formosi cuiusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria
angi illum probabile est. PAR. Ignoras, Ty-
chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
tuitur prudentia, est prudens. Alloquin enim
neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
iam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-
tus

τῆτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ
ἀχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΙΧ. Οὐκ ἂν εἰδέ-
ποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοί-
κην ὡς αὐτὸ ἐπὶ τῆτῳ, ἢ ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅταν
λυπηθεῖη αὐν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμᾷ φιλόσοφοι, καὶ ῥή-
τορες φοβέονται μάλα· τίς γάρ τοι πλείους
αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ζύλης προϊάνας; εἴ
ἂν δὴ παρ' εἰ μὴ ἐφοβέτο, ὑπλισμένους, καὶ
τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας;
μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβιδεύσειεν αὐτοῖς δευρί-
τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσέθησιν·
εἰκὴ καὶ τῆτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθῇ·
γενομένη δὲ ψέφα νύκτωρ, ἔδεν τι μᾶλλον θα-
λαβείται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας

tus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de
alio, nec iam de parasito, quaeramus. TYCH.
Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasi-
tus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re,
neque alia villa est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores
maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua
prodire videas, non armatos nempe, nisi metue-
rent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes
igitur, ne quis noctu sibi insidiatur. At hic ianuam
obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiat
a vento. Strepitus vero si noctu exoriat, nihil
mouetur magis, quam si non ortus esset. Et si

per

δὲ ἀπίων, ἄντι ξίφους ὀδύει, φοβῆται γὰρ ἔ-
 δὲν ἔδαμξ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ,
 ἔδενός ἐντος δεινῆ, τόξα ἐνσευασμένους. ξύκα
 μὲν γὰρ ἔχουσιν, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπίοντες, καὶ
 ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτε μόντοι ἔδει ἔχουσιν κατηγορεῖσθαι μοι-
 χρίαν, ἢ βίαν, ἢ κέρπαγην, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα
 ἀπλῶς· ὅτι ὁ γὰρ τοῦτο ἐκ αὐτοῦ εἶη παράσιτος,
 ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνου ἀδικεῖ. ὥς· εἰ μοιχεύσας
 τύχαι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ ὄνομα μετα-
 λαμβάνει τῷ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός,
 ἐπὶ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὐ-
 τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ
 μὲν τῷτο ἔπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
 δὲ

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
 enim usquam metuit. Philosophos autem saepe
 ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset
 metuendum. Clavas enim habent, etiam cum
 in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo auctoretur adulterii, aut
 de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
 sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
 terium committat, simul cum iniuria nomen et
 iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
 bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
 tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
 com-

δὲ ὁ ἀδικεῖ, ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων
καὶ φιλοσόφων ἄφθανα ἢ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς
εὐγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις
ἀποτελεσμένον ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδίκη-
σαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰ-
σχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν
πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· πα-
ραίτις δὲ ἂν ἔσιν ἀπολογία, ἥ δ' ἔχει τις εἰπεῖν
δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγενημένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῶν παρα-
σίτων καρίττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλο-
σόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πά-
νυ μὲν ἔν τ' ἐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος.
Φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους,
κακὰς

commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum
et Philosophorum plurima non nostra modo aetate
patrata ab illis nouimus, sed relicta etiam in li-
bris monumenta male ab illis factorum habemus.
Nam defensio exstat Socratis et Aeschinis, et
Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere
Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non ex-
stat defensio, neque potest quisquam memorare
litē Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Para-
siti melior forte Rhetorum et Philosophorum vi-
ta: at mors miserior? PAR. Quin contra eo
multo beatior. Philosophos enim nouimus, aut
omnes, aut plerisque certa, male malos perisse,
alios

καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκοντας, τὰς μὲν ἐν καταδύ-
κῃ ἐκωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδιήμασι,
Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα
ἀπαι· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχρείας 27) Φθνήσαν-
τας 28), τὰς δὲ Φυγόντας. παρασίτη δὲ θά-
νατον ἔδειξεν ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐ-
δαιμονέστατον, Φαγόντες καὶ πίνοντες. εἰ δέ τις
καὶ δοκεῖ βιάσθαι τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπα-
πτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημήληται σοι
τὰ πρὸς τὰς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.
λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum crimi-
num damnatos, veneno; alios toto corpore com-
bustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios
in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo
dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si
quis vero etiam violenta morte videatur finisse,
ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philoso-
phos pro Parasito certatum certamen est, Super-
est

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσ-
χρείας] Socrates, Heraclitus, Epicurus.
la Croze.

28. Φθνήσαντας]. Gesner. em. Φθνήσαντας.
Recte; nam Φθνέω ignoro. Interim ser-
vavi suspectam vulgatam, si forte et alibi
inveniat, Reiz.

λοιπόν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελεῖς ἐστὶ τὸ κτήμα
 τὸτο τῷ τρέφοντι, περὶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκᾷσιν ὥσπερ εὐεργετῆται καὶ χαρίζομε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς, οὐ πλάστοι, καὶ εἶναι τὸτο
 εὐσχήνην τῷ τρέφοντι. ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθια
 ἡ ἐσσι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασθαι
 γινώσκουσιν ὅτι πλάστια ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγῃ
 χρυσίον ὄχει, μόνος ἐσθίων, πέντης ἐσὶ, καὶ
 προίων ἀνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμώτερος, καὶ
 ἐσθὴς ἀνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἀνευ φαρμά-
 ρων, ἔτω καὶ πλάστιος ἀνευ παρασίτου ταπεινὸς
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλά-
 στιος κοσμοῖται ὑπὸ αὐτῷ· τὸν δὲ παράσιτον
 πλάστιος ἐδέετο κοσμεῖ.

"Al-
 est vt dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemptior,
 et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat nunquam.

Ἄλλως τε ἡδὲ ὄνειδος αὐτῶν ἔστω, ὥς σὺ Φῆς, πρὸ παρασιτῶν σκείνω· δηλεῖται, ὡς κρείττονι χείρωνα. ὅπως γὰρ μὴ τῷ σπλάχνῳ τῆτο λυσιτελέει ἐστὶ, τὸ πρέφειν τοῦ παρασίτου, ὥς μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τῆτο δαρυφαρίας ὑπάρχει. ἔτι γὰρ μάχη ἐκείνῳ ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλεονεξίῳ, τῆτον ὄρνῳ παρεσῶτα· ἀλλ' ἐὼ ἂν ἀποθανῇ Φαρμακῶ ἡδούς, ἔχων παρασίτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβλεῦσαι τινὶ, τῆτε προσθίουτος καὶ προπίνοντος, ὥς ὁ πλεονεξίῳ ἐκ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῆ παρασίτου σφάζεται. ἔτι μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοδαργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ

59. Alioquin nec probum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori vi-
liorem; cum diuiti hoc utile sit, nutrire para-
situm, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur,
etiam securitas multa ab huius satellitro contin-
gat. Neque enim temere pugna quis inuadat
diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque
veneno facile moriatur, parasitum qui habeat.
Quis enim infidiari alicui audeat, hoc cibum po-
tumque praegustante? Itaque diues non orna-
tur modo, sed maximis etiam ex periculis a Pa-
rasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est
periculi amore ductus subit, ac non tantum in-
eden-

τῷ πλεσίῳ φαγῆν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγῶν.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑπερήσας ἑδὲν τῆς σεαυτῆ τέχνης, ἔχων ὥσπερ αὐτὸς ἑφαπκῆς, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὲρ τῶν μεγίστων γέφυμνασμένος λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. "Ορα δὴ τὴν ἀποκρίσιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ περὶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶσι. Φέρε γὰρ, τὴν εἴτην οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσι; ΤΥΧ. Τροφὴν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἔχει τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκᾶν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν

edendo diuiti nihil concefferit, verum etiam in conuictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in te artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem an factis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

Lac. Op. T. VI.

S

TYCH.

τεῖν ὅτι καὶ ἄλλο ἐστὶ. ΤΥΧ. Τέτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπέκριναι μοι, πότε-
ρόν σοι δοκεῖ διαφέρειν; καὶ προκειμένων Ἀμ-
φοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλοιο, ἢ γὰρ τὸ πλεῖν,
ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe vide-
tur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde:
vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis
duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare*.
TYCH. Equidem *iuxta nauigare*. PAR. Quid

vero,

29. παραπλεῖν] In vniuersum non facile est
ea loca conuertere, in quibus verborum lu-
sus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio diffi-
cultatem aliquam habet, quae non *societa-
tem* modo, sed excessum etiam et *superatio-
nem*, interdum etiam *viciū occultum* in com-
positione notet; quae forte in *παράσιτον*
appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit
qui cum aliis, quibus *obrepfit*, largius cupi-
diusque caeteris, cibum capit. Sed cum
in primis tamen ad *cibi societatem* respicia-
tur, quorsum etiam illi Solonis *παράσιτοι*,
atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in
caeteris compositis quoque huius praecipue
significationis rationem habere. *Gesner.*

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἵππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ πα-
 ριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκὲν ὁμοίως ἔθ' ἔλοιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ
 σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῷθες
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνω, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δέ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *curre* ne an *iuxta curre*? TYCH.
Iuxta curre. PAR. Quid vero, *equitare* ne an
iuxta equitare? TYCH. *Iuxta equitare*. PAR.
 Quid autem, *Iaculari*, an *iuxta iaculari*? TYCH.
Iuxta iaculari. PAR. Nonne ergo similiter et-
 iam malis *iuxta edere*, cum aliis (hoc enim est
 parasitari) quam *edere simpliciter*? TYCH.
 Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum
 ego tibi, ut pueri, mane veniam et post pran-
 dium, discendae huius artis causa. Aequum
 autem est, ut eam tu me sine invidia doceas,
 quandoquidem primus ego tibi sum discipulus.
 Aiunt vero a matribus etiam magis amari primo-
 genitos.

Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίαν

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANACH. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνας ἐνεκα οἱ νέοι πρὶν ἔσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, εἰ δὲ ἀγχεσι καὶ λυγίζεσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ φαναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γάρ) λίπα τε ἠλείφαντό, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἄτερον ἐν τῷ μέρει μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθαῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συνα-
ράττε-

Anacharsis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasiis*.)

Anacharsis et Solon.

ANACH. **I**sta vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se inuicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudent se inuicem pronis capitibus, et frontibus
arie-

ἐκττασίν, ὥσπερ οἱ κριοί· καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
ἐκείνοσί τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν
ἐκ ἐξ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέ-
ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαίμῳ, ἀγχεί
ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκετεύων
οἶμα, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἐδὲ τῷ
ἐλαίᾳ ἔνεκεν φεῖδονταί, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'
ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ ἀνα-
πλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα
ἐμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχείλεις ἐκ τῶν
χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἐτε-

atietum instar concurrent. Et ubi ecce iste al-
terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non finit,
contruditque deorsum in lutum. Tandem verò
iam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces
sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa par-
cunt, quo minus inquinentur, sed deterfo vn-
guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
diffluentēs, risum mihi quidem praebent, anguil-
larum instar alterius alter elabentes manibus.

"Ετεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τᾶτο δρῶσιν· ἐκ ἐν πηλῷ ἔτοί γε, ἀλλὰ ψάμμονταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πᾶττασίν τε ἀλλήλας, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμα, τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσης, καὶ βεβαιότεραν ἐν ξηρῷ παρῆχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοσάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίξουσιν ἀλλήλας προσπесόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔτσι γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας εἰκὼν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· ἔτσι αἷματος αὐτοῦ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα, πῦξ ὡς ὀρεῖς παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἔδὲ ὁ ἀρχων ἔτσι διή-

διή-

2. Alii in subduali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cauea, conspergunt se invicem, et sponte sua pulvere se, gallorum galinaceorum instar, accumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi possint, lubricitatem illam auferente arena, et firmiorem praestante in sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipso videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus

διΐτησιν αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονᾷσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἄερα.

Ταῦτα ἔν ἐθέλω εἰδέναι τίνος ἀγαθὸν ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον δοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔν ἐσιν ὅσις ἂν ῥαδίως μεταπείσεις με ὡς ἔ παραπαίχουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ἔντα, καὶ
πάμ-

etus illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insani-
re qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi
S 4 sint,

πάνπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀποφδοντα, κα-
 θάπερ καὶ ὑμῶν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
 ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλήσιν ἡμῶν ἀλλόκοτα εἶ-
 ναι δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
 φαῖν αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θαρρεί, ὦ γὰρ ἐ· οὐ
 γὰρ μανία τὰ γυγνόμενά ἐσιν, ἐδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
 τοι παῖεσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίσων ἐν τῷ πηλῶ.
 ἢ ἐπιπάττεσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
 ἐν ἀτερπῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἐ μικρὰν ἐπ-
 ἄγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδοκρεΐψης, ὥσπερ
 οἶμά σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν
 εἰς καὶ αὐτὸς ἔση τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονι-
 μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ
 λυσίτε-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorren-
 tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
 sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
 videantur Graecis vobis, si quis nostrum, ut tu
 iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
 optime, non sunt furor, quae fiunt, neque ini-
 iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
 to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
 utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
 bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
 inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
 quam diu in Graecia, non ita multo post vnus
 et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
 tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.
 ANACH.

λυσιτελέει εἶναι δοῦναι. ΑΝΑΧ. Ἀπαγε, ὦ
Σόλων. ὑμῶν ταῦτα γένοιτο τὰ ἀφελήματα, καὶ
τρεπνὰ· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιαῦτό τι διαθῇ,
εἴσεται ὡς ἔμεπτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυγνόμε-
νοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτὰς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶ-
ρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ἐνο-
μάζεται, καὶ ἑσπέριον Ἀπόλλωνος τῷ Λυκίᾳ· καὶ
τὸ ἀγάλμα δὲ αὐτῷ ἑρῶς, τὸν ἐπὶ τῇ σήλῃ κεκλι-
μένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τέξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ
δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτης μακρῷ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.
Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ
πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει
παλαίει-

ANACH. Apage, Solon, vobis cueniant vtilia
ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum ali-
quis tale quid faciat, sentiet non frustra nos ac-
cinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his
quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?
SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a no-
bis appellatur, et est illud Apollini Lycio sa-
crum. Vides signum illius, illum ad columel-
lam se acclinantem, sinistra habentem arcum:
dextra vero supra caput reflexa velut e longo la-
bore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit
in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, lu-

παλαῖοι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοσάδην παγκρατιάξεν λεγόμεν. καὶ ἄθλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσιον τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου καὶ τῷ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀρις εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστι;
 ΣΟΛ. Ὀλυμπίασι μὲν σέφανος ἐκ κοτίνου, Ἴσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθαῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ θεῷ.

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se inuicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, et disci, et saltus: quorum omnium certamina proponimus, et qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, et reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis,

1. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius societatis causa suspicionem moueant, ramosum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum prae-

θεῶ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
 τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐθέλασας, ὦ Ἀναχαρσί;
 ἢ δίδοτι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANACH.
 Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθείσῃ αὐτὰ Φι-
 λοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγώ-
 νισαῖς αὐτοῖς ὑπερσπεκνέμεν περὶ τὴν ἀναίρε-
 σιν τῶν τηλικύτων, ὥς ἐ μήλων ἕνεκα, καὶ σε-
 λίνων, τοσαῦτα προπνεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
 χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
 οὐκ

naicis, oleum ex Mineruae olea. Quid rides,
 Anacharsi, an quod parua tibi videntur ista?
 ANACH. Non; sed magna dixisti praemia,
 et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
 constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
 pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
 adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
 boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
 alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
 non

praemium commemoratur, *oleum e sacra
 Mineruae olea.* Deinde quoties praemio-
 rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
 logo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μήλα*
 semper a coronis distinguit: praesertim c.
 15. *πρὸκειται σέφανος ἔ πίτυος, ἔδὲ κο-
 τίνου ἢ σελίνων.* quidni *μηλέας* aut *μήλων*
 adiiceret, si par erat ratio? Gesner.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορήσας μῆλων ὅτιω ἐπι-
θυμία, ἢ σελίνῳ ἐσθρανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε
πυλῶ καταχρίομενον τὸ πρόσωπον, μήτε λα-
κτιζομένον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄρισε, καὶ ἐς ψιλὰ τὰ διδόν-
μενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ
σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ
κρητήσαντες; ἡ δὲ παρακολαθῆσα τέτοις δόξαι,
τῆς παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ
λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
κλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσγέ-
νοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρ-
χῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ
τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τέτο Φῆς,
ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui
volupe fit, consequi, aut coronari apio, vel pi-
nu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque
calcibus venter ab aduersariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista
munera respicimus. Haec enim victoriae signa
sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae con-
sequitur gloria, ea vero quantiuis pretii est victo-
ribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum
videtur his, qui bonam ex laboribus famam venan-
tur: nec enim ea sine labore contigerit; sed opor-
tet, qui illam appetat, multa ab initio subire
difficilia, ac tum demum utilem illum honestum-
que finem e laboribus expectare. ΑΝΑΧ. Hunc

Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ εὐσιτελές, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ὄψονται ἐξεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νικῇ ἐπαινεσονται, πολὺ πρότερον οἰκτιρέοντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσασιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ.
Ἄπειρος εἰ, Φημι, τῶν ἡμετέρων ἐστὶ μετὰ μὲν
κρὸν δὲ ἄλλα σοὶ δοῖται περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐξ-
τάς πανηγύρεις ἀπίων, ὅρας προσέειπον πλῆθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν
ποιστών, καὶ θέατρα μνηστῆρα συμπληρούμενα,
καὶ τὰς ἀγωνίας ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νικῆ-
σαντα αὐτῶν ἰσχύθειν νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὴν εὐ-
κτισίαν ἔσιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχεσθαι.

Hunc nempe ais finem iucundum atque vtilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriæ
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. ΣΟΛ.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc
paullo post aliter de iis senties: cum delatus im-
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serissimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕ-
βρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτὰς, αἵμα-
τι βαννομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν
ἀντιπάλων. ταῦτά γάρ τ' αὖ εὐδαιμονέστατα
πρόσσει τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
θαις, ἦν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν
πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ πρεσβυτῶν, ἢ θοιμά-
τιον περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζη-
μίας ἐπάγχοσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων
τέτοιο πάθῃ τις ἔτιγε ἐν τηλικούτῃ θεάτροις,
οἷα εὖ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ.
ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιζάσας, οἰκτεῖρεν μοι
ἐπεισὼν, ὧν πάσχουσιν τῶν δὲ θεατῶν, ἔς Φῆς
ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστες παραγίγνεσθαι ἐς τὰς
παθηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰν ἀνὰ γὰρ
παρὲν.

sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui
nempe beatos illos praedicabunt; videntes ut san-
guine fluant; aut angantur ab aduersariis. Haec
enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud
nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ciuium
quemquam, aut impetu facto euertat, aut vestem
deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt,
etiam si cui paucis testibus hoc eueniat, nec
in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque
Olympiae. Verum certatorum quidem misereri
subit ob ea, quae patiuntur: Spectatores autem,
quos ais vndique conuenire praestantissimos ad
istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
riis

παρόντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιαύτοις. εἰδὲ
γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τὰ το
τερπνὸν αὐτοῖς, ὅρᾳ παιομένους γε, καὶ διαπλη-
κτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράτ-
τομένους, καὶ συντρεφόμενους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀναχάρσι, Ὀλυμ-
πίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἀν-
σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς ἔμαθην ἐσπ-
δάναμεν ἐπὶ ταύτοις. ἔγὰρ ἔγω λέγων ἄν τις
προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων,
ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς,
βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματῶν,
καὶ εὐεξίας θαυμασὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχύον

his relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum
enim illud possum intelligere, quae sit illis iu-
cunditas, videre ferientes se et confictantes homi-
nes, et terrae allisos, et alterum ab altero con-
tritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympi-
piorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum,
ipsa te res doceret, quam non temere studium in
his rebus ponamus. Neque enim dicendo quis-
quam ita te admouere quali possit voluptati eorum,
quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudi-
nes corporum, et habitus ad valetudinem admi-
rabiles, et horribiles peritias, et robur inuictum,
et

ἔσχυν ἄμαρτον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀντιθέτους, καὶ συνεθὴν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὐ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαίνων, καὶ ἐπιβρωῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα
κατήριθμῆσώ' ἐκείνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐ-
εξίας, καὶ τὰ καλὰ, καὶ τόλμην, ὁρῶ ἄδενός
μεγάλῃ ἐνεκὰ παραπολλυμένῃς ὑμῖν, ἅτε πα-
τρίδος κινδυνεύσεως, ἅτε χώρας πορθεμένης,
ἅτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς τε τοσάτω γελοιότεροι ἂν εἴεν, ἄριστοι μὲν,
ὥς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πασχόντες,
καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ καλὰ
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis conficientur, ac pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπείαις 3) ὡς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιντο νικῆσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνήσθαι τῶν ἀθλῶν τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁκρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ
τῆς

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac liuoribus, vt pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suaue enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper ingens quid signif. sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re minima praedicari potest. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, sed ad dimensionem i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus. Magnitudinem similiter Latinis de re parua dici, notaui in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπωπείαις] Bos Obseru. Philol. p. 142. probat ὑπόπια esse vestigia plagarum, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες,
ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕξαι πάντως, οἱ δὲ ἡττώ-
μενοι πᾶμπολλοὶ μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ
καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννε-
μοκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· εἰ γὰρ ἂν
τὰ κάλλιστα τῶν ἐθνῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσθαι. ἦν δὲ
σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναί ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα
οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένωντο οἱ
πολιταὶ αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμέμε-
θα πρὸς αὐτάς, καὶ εἰσὴ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον
ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ
νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum
sciant, victorem vnum omnino futurum, victos
autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quid-
quam de recta reipublicae gerendae ratione cogi-
tasse: nec enim instituta pulcherrima reprehen-
denda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquan-
do scire, quomodo pulcherrime condi possit
ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues,
laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et hono-
ris studium, quo in illis versamur, et scies, mul-
tam habere admixtam laboribus vtilitatem, et-
iam si frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' ἑδὲν ἄλλο ἄπο τῆς
 Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διο-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνου, καὶ δυσχαίμερον,
 περαιοθεὶς, ἣ ὅπως νόμους τε τῶς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ ποδι-
 πείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλό-
 μην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκον νόμων ἰετινῶν ξυγ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως
 πολιτείας τινὸς συναρμολογῆν· ὥς ἐκ ἂν Φθάνοις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιεῖμενος, ὡς ἐγώ-
 γε ἠδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθ-
 εζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκoίης λέγων
 καὶ χη-

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in vniuersum rempublicam quandam
 constituisse. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare
 T 2 dicen-

κεχρηνὼς ἐπακρόομι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων
διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔ ράϊδιον, ὦ ἐταῖρε,
διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν,
εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γο-
νέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν.
ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γυγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐ-
τοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάντων συν-
ιέναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζε-
σθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πόνους· ταῦτα ἤδη
σοι διεξείμι, ὡς μάθοις ἔ τινος χάριν τὰς ἀσκή-
σεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπο-
ρεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔ μόνον ἕνεκα
τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἅθλα δύναντο ἀνακρεῖ-
σθαι.

dicendo possis, hiansque audiam te de republica
et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vnuerſa quidem, Sodalis, breuiter
enarrare non facile est: sed si per partes obire ea
mecum velis, singula intelliges, quae de Diis,
quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque
rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus
decernamus, et quomodo illos tractemus vbi pri-
mum intelligere quid sit melius incipiunt, et vi-
rile robur accipere, et pares esse laboribus: haec
iam tibi enarro, vti discas, cuius rei gratia hasce
illis exercitationes proposuerimus, et labore subi-
gere corpus illos cogamus: nempe non propter
certamina solum, vt auferre possint praemia; ad
illa

εἶναι· ἐπ' ἐκείνῃ μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάν-
 των χωρῶσιν, ἀλλὰ μεῖζεν τι ἀπάσῃ τῇ πόλει
 ἀγαθὸν ἐκ τούτων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσητώ-
 μενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς
 ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σεφάνος οὐ
 πίτυος, καὶ κωτίνας, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐ-
 τῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν,
 οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῶν τε ἐκάστω ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ
 φορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτη-
 ρίαν· καὶ συνόλως τὰ κέλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαι-
 το γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάν-
 τα τῷ σεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται,
 καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed
 maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, at-
 que ipsis adeo, conciliamus. Commune enim
 quoddam certamen aliud bonis omnibus ciuibus
 propositum est: et corona non ex pinu, neque
 olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem
 complectatur, velut libertatem priuatim
 vniuscuiusque, et communiter patriae, et diuitias,
 et gloriam, et feriarum patriarum fructum,
 et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum
 pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi
 aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua lo-
 quor, implexa sunt omnia, et certamine illo pa-
 rantur,

καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐκείνῳ περιγίγνεται· ἔφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ᾠγασιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μήλα καὶ σέλινά διηγῶ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἔδ' ἐκείνῃ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅπότεν ἂ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τῷ μέζονος ἐκείνου ἀγῶνι, καὶ τῷ σεφάνῳ, ὃν κατέλεξα τῷ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθῃ, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέῃ. πλὴν ἄλλα νῶ,

(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et filuestris oliuae ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos iam,

iam,

(σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθύ-
μῃ ἀκῆεν) ἀναδραμέμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα
• ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἀμεινον, ὦ
Σόλων, οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωροῖ, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τῶ-
ν πεποθεῖν, μὴδ' ἀκείνων ἔτι καταχελῶν,
εἴ τινα ἴδοιμι σέμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ
ἐστεινωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, εἰς τὸ σύσκιον
ἐκῆσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων,
ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπιμετραγότες τοῖς πα-
λαίσαιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη
ἐμπύπτοντα χυμῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πε-
λὸν μοι ἀφελεῖν αἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim sumus, et tu, ut ais, audien-
di cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio stu-
diose omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis fer-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicero non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur,
in umbrosum illum locum progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le fero, qui acutus et feruidus incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῶν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ αἶρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέσατόν ἐστι τῆ ἀέρος
 (ὃν ὑμεῖς κῦνα Φαίτη) πάντα καταφλέγοντας,
 καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντας, ὅ, τε
 ἄλιος, κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 κείμενος, φλογμὸν τῆτον· ἔ· Φορητὸν ἐπάγει
 τοῖς σώμασιν. ὥς· καὶ σὲ θαυμάζω ὅπως γη-
 ραῖς ἤδη ἄνθρωπος, ἔτε ἰδίαις πρὸς τὸ θαλάπρος,
 ὥςπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλημένῳ ἔοικας, ἔδὲ
 περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑπαδύσῃ, ἀλλὰ
 δέχῃ τὸν ἄλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
 γὰρ ἔσσι πόνοι, ὦ Ἀναχάρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
 ἐν τῷ πύλῳ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαιθριοὶ ἐν τῇ
 ψάμμῃ τελευτωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
 ριον

inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quae feruidissima pars est astri, quod
 caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
 aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
 diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
 rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo senex iam homo, neque fudes ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
 quam sentire videaris, nec umbrifum locum
 circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
 solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
 charsi, et perpetuae in luto volutationes, et sub-
 diuales in arena aerumnæ, hoc nobis contra solis
 iacula

ριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῆ ἡλικίας βολάς. καὶ ἐκ
ἐτι πάλιν δεόμεθα, ἕς τὴν αἰσθῆσιν καλύσει καθε-
κνέσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπώμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
ἐν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πείθεσθαι αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δύο γὰρ θατέρω πάντως ἐκ ἂν ἀμάρ-
τομεν, ἢ καὶ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέοντα ἐπό-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδραχθῆναι
ὡς ἐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τῷ
τῷ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, ἐκ ἂν
φθάνοι χάριν ὁμολογεῖσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ πον-
δεύσης,

iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.

17. Et fac ut non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas:
sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicere statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad

δεύσης, καὶ μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. ἐδὲν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω Φέρων, καὶ κατασὰς ἐν τῇ πνυκί,
ἔρῳ πρὸς πάντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖαι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τὰς νόμους, οἷας ἂν ὤμην ὠφελιμω-
τάτους ἔσσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἀποσι(δεύ-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἔσι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥσε
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κῶν αὐτὸν ἀναξήσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖαν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἐκ αἰ-
σχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celare: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te osten-
tiam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliorem di-
scendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam.*
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
nienſium civitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

18. ANACH.

ANAX. Τῷτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκαον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βεβιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας πῶποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακῶς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκειμι αὐτέχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσέτοις ἡδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατακηκῶτας; καὶ μάλιστα σὲ, ὦ Σόλων, ὦ τῷτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἀριστα πόλις οἰκοῖται, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ, εὐδαιμονήσῃ. πλὴν ἀλλὰ καὶ τῷτο ὡς νομοθέτῃ

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituatur, et quibus vsa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re paren-

θέτη πρὸς σὸν καὶ ἀντιπρῶ, ἥν τι μοι δοκῇ
 μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι.
 καὶ ἰδὼ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῇ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μαλακὴ καὶ
 εὐκαιρὸς, ἐπὶ ψυχρῇ τῇ λίθῃ. λέγε ἄν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἀρι-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆς πηλῆς, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τέτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῷτο
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπέθεν ἀκῆσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με μετὰ καιρὸν ἔσας
 εἶναι ἐν τῷ μέρει. ἐκείνους μὲντοι, ὧ Σόλων, μέ-
 μνησέ μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam;
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co fumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigatis, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρυν ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μη-
δὲ ἀπομηκύνῃς τὰς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπι-
λανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τᾶτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ
ἄμεινον, ἐνθα ἂν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λό-
γος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ
ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ
διακόψῃς αὐτᾶ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώ-
νια, μηδὲ πόρρω τᾶ σκοπᾶ τὰ λεγόμενα ἢ, κω-
λύσει ἐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοντο. ὅπει
καὶ τῇ βαλῇ ἐξ Ἀρείε πάγῃ, ἥπερ τὰς Φονικίς
ἡμῶν δίκας δικάζει, πατριον ἔτω ποιεῖν. ὁπό-
ταν γὰρ ἀνελθῇς εἰς τὸν πάγον συγκαθέσῃται
Φόνε,

neris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico,
ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
melius, vbicumque tibi vísá fuerit non nimis
plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere
fusa aberrare. Interpellabis enim vt volueris, et
longitudinem interfcides. Si vero non aliena sint
á disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*,
quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiá si
dicantur longiuscula: quandoquidem etiá Areo-
pagitarum consilio, quod caedis apud nos causas
iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum
enim ascendens in collém confedit ad iudicandum
causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς
δικάσοντες, ἀποδίδονται λόγος ἐκτέρῳ τῶν κρι-
νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορες ἀνα-
βιβάζονται τὰς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
τ' ἂν μὲν περὶ τῆς πράγματος λέγωσιν, ἀνέχου-
ται ἡ βεβλή, καὶ ἡ συχίαν ἀπέκτα· ἣν δὲ τις
ἢ Φροίμιον εἶπῃ πρὸ τῆς λόγῃ, ὡς εὐνεγέρες
ἀπεργάσασιν αὐτάς, ἢ οἴκτον, ἢ δεινῶσιν ἔξω-
θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ἐπὶ τὰς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελ-
θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ ἐῶν λη-
ρεῖν

*causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium utrique,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
oemium dicat ante orationem, ut benevolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,
neque*

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi sa-
tis notum, et actorem notare, eique opponi
τὸν Φεύγοντα reum; vid. tamen exempla
plurcula adferentem *Elfner*. Obseru. ad
Matth. V. 44. Reitz.

ρεῖν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγ-
μα ἐν ταῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥς τε καὶ σὲ, ὦ Ἀνα-
χαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιᾶμαι
ἐγώ γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς μὲ νόμον ἄκβε,
καὶ αἰωπᾶν κέλευε, ἣν αἰσθη καταρξήτορευόμε-
νος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεία τῷ πράγματι λέγηται,
ἐξέσω ἀπομηκύνειν. εἰ δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἐτι ποιη-
σόμεθα τὴν συνασίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἀποστεί-
νοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σιμὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς
σχολὴν ἄγομεν. ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦ-
τα, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν εἰ μίμραν
οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τῷ λόγῳ
καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με,
θαυ-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut
oblinere quasi et inuoluere causam verbis, ut nu-
da quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam
te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi
constituo equidem: et ex mei Colle lege audi,
et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi infidias
strui: quam diu domestica causae dicentur, pro-
ducere orationem liceat. Neque enim sub sole
iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi
sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et
gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem
ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle
Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et
bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν
ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον.
ἐπὶ τέτοις ἔν ἤδη κέεγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης
ἐγὼ, (τέτο γὰρ ἔθε με) κατὰ σχῆμα τῆς βε-
λῆς ἀκέσομαι σε.

- ΣΟΛ. Οὐκ ἔν δια βραχέων προακῆσαι χρεῖ
σε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πό-
λιν γὰρ ἡμεῖς ἐ τὰ αἰκοδομήματα ἡγέμεθα εἰ-
ναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκες, ἀλλὰ
ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνη-
τον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν
πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολί-
ταις τιθέμεθα. τέτρες γὰρ εἶναι τὰς ἀναπλη-
ρῆντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελῆντας
ἐκαστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum
laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et
ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad
formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audien-
dum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciui-
bus. Ciuitatein enim non in aedificationibus
inesse iudicamus, vt sunt moenia, et templa, et
naualia: sed ista quidem vti corpus quoddam
firmum, et immobile esse, ad receptionem et
securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus
in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et
gubernent, et perficiant omnia, et custodiant,
quale

ἔκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἐκεί-
 σω ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τῷτο δὴ τοίνυν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελέμεθα μὲν, ὡς ὁρεῖς, καὶ τῷ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατακοσμεῖντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλισον ἡμῖν εἶη, ἔνδοθεν τε οἰκοδομήμασι
 κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέςατον περιπεφραγ-
 μένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τῷτο προ-
 νοῶμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τὰς
 γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐταῖς καλῶς χρῆσασθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-
 σαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est, anima.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem ut vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornamusque uti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud prouidemus, uti ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitus-
 ros re publice in pace gerenda, et in bello serua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-
 mus,

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε
καὶ τρέφειν αὐτάς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη
γίγνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ
ἐρυθρήμα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιδυμία τῶν ἀρί-
στων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώ-
ματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παγιώτε-
ρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συν-
τάμενα, τήνμαυτὰ ἤδη παραλαμβάντες αὐτάς
διδάσκουμεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα
καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς
πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. ἔ γὰρ ἱκανὸν
ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναί ὡς ἔφυ ἑαυτοῖς, ἥτοι
κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ
παιδείσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτάς δεόμε-
θα,

mus, vt liberali eos disciplina educeant atque nu-
triant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
quae bene se habent; ac pudor, et robur, et
metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur
in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus
videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur
maius consistentia; tum iam assumptos docemus,
aliis animae disciplinis atque exercitationibus pro-
positis, alia vero ratione labori corporibus adfue-
faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse vnumquemque vt natus est,
siue quantum ad corpus, siue quod ad animum;
verum institutione apud illos indigenitus ac disci-
plina,

θα, ὑφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω
 παραπολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-
 τα μετακωμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ πα-
 ράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ,
 μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐσι, σιέπσι, καὶ
 περιφράττεσιν, ὥς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν
 πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρ-
 νος, τήν τε αὐτὰ περιτέμνουσιν τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ δια-
 σαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μεσικῇ τὸ πρῶτον καὶ
 ἀριθμητικῇ ἀναρρίπτισιν, καὶ γράμματα γρά-
 ψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκου-
 μεν· προϊᾶσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
 καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt,
 meliora multo fiant, tum quae male habent,
 transformantur in melius. Exemplum nobis est
 ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt
 ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ven-
 tis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua putatione refecant, et
 ventis eos quatiendos agitandosque dum permit-
 tunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, et
 literas pingere, et clara voce legere docemus.
 Progredientibus iam virorum sapientium senten-
 tias,

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ἢ
ψωδᾶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόντες ἀριστείας
τινάς, καὶ πράξεις αἰοδίμους, ὀρέγονται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεχειροῦνται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ἄδοντο, καὶ θαυμάζοντο· ὑπὸ τῶν ὕπε-
ρον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δέῃ αὐτὰς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινὰ. καίτοι ἔξω τῆ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἡ
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκηῖμεν, ἐξ ἀρχῆς
πρᾶκτετο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πέ-
νοις καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξιῶμεν· ὥστε αὐτοὺς
ἐμαυτῷ σιωπᾶν προσάπτω, ἔπειμείνας τὸν κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones vtilis, ver-
sibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praeconimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paullatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pagi-

φυκα, εἰδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὅς ὑπ' αἰδέει,
οἶμαι, ἀνέχῃ ληραῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
πραΰματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντα
ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, εἰδὲν
τῇ βελῇ πρόσμον ἐπινενέηται; ΣΟΛ. Τί τῶ-
το ἔρχε με; εἰδὲ πῶ γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι
τὰ καλλίστα, καὶ ἐμοὶ ἀκῆσαι ἡδιστα παρεῖς τὰ
περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν
διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμά-
των. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν
ἀπ' ἀρχῆς περὶ ῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν εἰ βέλο-
μαι τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιρρέων. πλην ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχείων,
ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tan-
tum extra caussam blaterare. ANACH. Dic
mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
termiſſis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iucundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
corporum. SOL. Nempe minor sum, vir opti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde sermonem abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri pot-
est:

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τὰς πολίτας, ἅς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνων γὰρ ἄτω γίνονται ὀνειδίζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίαις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἅς Φῆς, τοὺς τραγωδῆς, καὶ κωμῶδῆς, εἶγε ἐκείνοί εἰσιν· ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτά πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, ἡ κεχηνότα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum et vitia: ab his vt auertantur, ad illa vero contendunt. Comoedis vero etiam ridicula iacere in ciues, et male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum caussa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, vt fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graues et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,
V 4 imma-

παυμένους, αὐτοὶ δὲ ἐνδοθεν μεγάλη τε ἐκ-
 κράγασκιν, καὶ διέβαινον ἐκ οἴδ' ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμα, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμῶδοι, βραχυτέροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνδρωπινώτεροι, καὶ
 ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ
 τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐξέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκον,
 οἰκτεῖροντες, οἶμα, αὐτὰς, πέδας τηλικαύτας
 ἐπισυρομένας. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνης, ὦ γὰρ δέ,
 ὠκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἰσως ἀρχαίαν τινὰ συμ-
 φαρὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραχώδεις πρὸς τὸ θέατρον, ὅφ' ὧν ἐς
 δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calcēis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breui-
 res illi quidē istis, et pedestres, et humaniores,
 et minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poëta forte antiquam spectatōribus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλᾶντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλας
 συνάδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. εἰδ' αὐτὰ,
 ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα.
 τέτοις δ' εἶν' ἅπασιν, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθη-
 γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπρόθεις ἀ-
 κῆσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς εἶπεν, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμ-
 παγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς
 τὸν ἀέρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
 ραις, ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς
 κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρῖσθαι ἐλαίῳ,
 καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοι-
 το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
 tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
 circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt
 cantica, et moduli tiliarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum mentes illorum
 acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
 me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
 amplius tenera et minime compacta sunt, primo
 adsuafacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
 bus familiaria quasi reddere, ut neque aestum
 ægre ferant, neque frigori non possint pares esse.
 Deinde oleo ungimus et subigimus, ut contem-
 tionem sustinere maiorem possint. Absur-

το. αὐτοπορ γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέζερα καὶ
 πολλὰ διαρκετέρα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἐτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθήσεσθαι. τὰν-
 τεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλους ἐκάσων ἐπισήσαντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζεν διδάσκωμεν,
 ὡς τὰς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέπαιντο δέει
 τῶν τραυματίων. τῆτο δὲ ἡμῖν ὄμο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε
 παρὰ σκευάζον ἐς τὰς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 τῶν ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρ-
 τερούς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκό-
 τες

dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilior et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, ut labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnere metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res vtilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti
 ac patientes sint. Quorquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίσοι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
θάνεσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὤθισμας,
καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμάς, καὶ ἀγχεσθαι
δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
λον, ἐκ ἀχρεΐα δὲ ἔτοι ἐμμετελῶντες, ἀλλὰ
ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως
κτώμενοι. δυσκαθέζερα γάρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπνεύμενα. ἑτε-
ρον δὲ ἔδδ' αὐτὸ μακρὸν. ἔμπειροι γάρ δὴ ἐκ πύ-
τχ καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκαιντο εἰς χρεΐαν
τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. ὅλλον γάρ
ὅτι καὶ πολέμιον ἀνδρὶ ὁ τοιῆτος συμπλακείς,
καταρρέψει τε θάπτον ὑποσκελίσας, καὶ κατα-
πесῶν εἰσεταῖ ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα
γάρ

vergentes luctantur, ii cadere discunt sine peri-
culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
plexus, et inflexiones, et vt angi se pati queant,
et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
vero nec ipsum paruum est. Vtu enim inde edo-
centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
stem etiam talis vir complexus supplantatum dei-
ciat, et, ipse si ceciderit, surgere facilius possit.
Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγέμε-
θα πολὺ ἀμείνουςι χρήσασθαι τοῖς ἔτιωσ ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
κἄφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀντ-
αγωνισαῖς.

Ἐννοεῖς γάρ, οἴμαι, τὸ μετὰ τῆτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἔσσεσθαι τὰς καὶ γυμνὰς ἀν Φό-
βον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυταρ-
κίαν ἀργόν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὀχρέ-
τητος ἐπιδεικνυμένας, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τι
εὐθύς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauia
aduersariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam maciem prae-
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, trementia, sudore statim multo
fluen-

εὐθύς πολλὰ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ
 κρᾶνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν,
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγη. οἷς τέ ἂν τις χρή-
 σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν ἀκάνεχαμένοις,
 καὶ εἰ αἶμα ἴδοιεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ
 προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
 ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ
 κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον,
 καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τρυφῆς
 εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥιμνοὶ, καὶ κατ-
 εσκληρότερες, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρους, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σὺμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλω-
 κότες·

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahenti-
 tia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
 duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 adspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti; qui si quid inutile est carni
 et superfluum, sudoribus absumserint, quod au-
 tem

νότες· ὁ δὲ ἰσχύον καὶ τόνον παρέιχεν, ἀμυγῆς
τῆ Φαύλῃ περιλειμμένον, ἐρρωμένως φυλάτ-
τοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν,
τῆτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς
σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυ-
σῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα,
καὶ προσωρεῦντα.

Καὶ διὰ τῆτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
μήριον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψ τε ἂν
ιδίεν ὁ τοιῆτος ἀρχαίτο, καὶ ὀλιγάκις ἀνὰ σθενῶν
Φανείῃ· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις Φέρων, αἶμα ἐμ-
βάλοι ἐς πυρὸν αὐτόν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐθις
γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θάττον αἶ-
σμαι, παραπολὺ ἢ καλὰ μὴ ἀναφλεγείῃ. ὁ δὲ
πυρὸς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis
vitii relictum valide seruent. Quod enim venti-
lantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu
abigunt, fructum autem purum separant, et acet-
vant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam lon-
gissime durare in laboribus: seroque sudare talis
incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quem-
admodum si quis ignem simul iniiciat in triti-
cum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo
enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius
stipula conflagret, triticum vero paullatim, ne-
que

πυρὸς κατ' ὀλίγον, ἔτε φλογὸς μεγάλης ἀνίστα-
μένης, ἔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μα-
κρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕψερρον καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖη. ἔ τρέινυν ἔδὲ νόσος, ἔδὲ κάμα-
τος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
ξειεν ἂν, ἔδ' ἐπικρατῆσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδο-
θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω
μάλλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχασθαι μήτε
ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμη τῆ σώματος.
πρὸς τε τὸ ἐνδιδᾶν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
μὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέειν, ἄτε ἐκ πολλῶ προπαρ-
εσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν
ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθύς ἐπάρδον τῇ ἀ-
κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλεῖσον παρέχεται.
τὸ

que flamma surgente magna, neque vno impetu,
sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
et exteriora valide contra ea munita, vt non ad-
mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
cessarios vsus repositum, supplet statim, et vigo-
rem recreat, et labori propemodum inuictos prae-
stat.

πὲ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, ἐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκήμεν αὐτὰς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικαθίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα ἔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, ἔτε ἐπισηρίξαι ῥαδίον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ πεδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δύοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τῷτο ἀσκήνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἶτα
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in breui leuitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, vbi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentis mani-

περὶ ἀκοντίε βολῆς ἐς μῦθος ἀναλλοῦνται. εἶδες
 δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῶν, περι-
 φερεῖς, ἀσπίδι μικρᾷ εὐκλῆς ὄργανον ἐκ ἐχάυσης
 καὶ τολαμῶνας, καὶ ἐπειράθης γε αὐτῶν, και-
 μένη ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺν, καὶ δύσ-
 ληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκείνο ποῖον ἄνω τε
 ἐναερίπτῃσιν εἰς τὸν αἶθρα καὶ ἐς τὰ πόρρω, Φι-
 λατιμύμενοι, ὅσις ἐπιμήκιστον ἐξέλθαι, καὶ τὰς
 ἄλλας ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔτος ὥμους τοῦ
 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθησιν.
 Ὁ πελὸς δὲ καὶ ἡ κόνις; ἀπερ' σοι γελοϊότε-
 ρα ἐξ ἀρχῆς ἐδόξεν, ἀκασον, καὶ θαυμάσῃς, ὅτι
 ἔνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὥς μή
 ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiciendis in lon-
 gum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud
 quid in Gymnasio aeneum, refundum, paruo
 clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ad
 tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque
 tibi graue, et difficile ob laeuitatem comprehen-
 su. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et
 in longinquum, certamine quodam, quis lon-
 gissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendæ
 facultatem conciliat artubus.

28. Latum vero et pulvis, quæ aliquantulum
 tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sunt. Primo quidem ne

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωῖσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρῆντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχεύουσιν εἰκαζες, ἐκ ἀχρεῖον, εἰ δὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τὲτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόπον ἐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔ- τως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνον- τας. αἶρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίᾳ ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρύησαι τῶν χειρῶν σπεδάζον- ται, μὴ μικρὸν εἶναι γομίζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέρι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀρά- μενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαν-

τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alterosprehendere, et continere elabentes: tollere sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-

prehen-

τα ἤκειν μετέωρον κελύζοντα. καὶ διὰ τὸτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκηόμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέμεντες, ὡς τὰ μικρότερα μακροῦ εὐκολώτερον φέροισιν.

Τὴν μέντοι κόνιν τέναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθανοῖεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχουν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ἀφύκτοντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρώτα συνέχουν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιᾷ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνωγύοσι

prehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit ut diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui latatis tum atque apertis corpori-

γόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
 τὸν ῥύπον ἀποσμάξ, καὶ σιληπνότερον ποιεῖ τὸν
 ἄνδρα. καὶ ἐγὼ γε ἡδέως ἂν παρασησάμενος
 πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιά
 θεδιητημένων, καὶ ἐν αὐτῇ τῶν ἐν τῷ Λυκεῖῳ
 γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πη-
 λὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι ο γε-
 νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλθῃς ἂν ἐν πρώ-
 τῃ προσόψει, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πει-
 ραθείης ἐκατέρω, συνεστηκώς καὶ συγκεκροτημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
 κὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τῷ αἵματος.
 Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τὰς νέας ἡμεῖς
 ἀσκηόμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῶν τῆς πόλεως
 ἀγχι-

bus incidunt. Caeterum fordes etiam detergit,
 ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
 ter in proxime collocatis cum alborum istorum
 vno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque
 delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
 sunt, ut puluerem et lutum abluat; interrogaue-
 rim te, utri similis fieri praeoptes? Noui enim,
 te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
 neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
 pactum esse potius, quam esse delicatum, et
 diffluere, et album esse defectu, et fuga interio-
 ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes
 nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis ho-
 nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ-
 ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιστοιχείοις ὄντες, ὥς
 ἀποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς
 πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμεί-
 νουσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰ-
 σχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς
 ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα
 διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς.
 καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν
 αἰκρὰν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐς ἡμεῖς λέγομεν,
 ὅπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄ-
 ριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, πε-
 ρὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore ut in libertate ipsorum opera
 viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terri-
 biles autem vicinis, uti nos metuant plerique, et
 tributa pendant. Pace vero multo illis utimur
 melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,
 neque ex otio vertantur in contumeliosam libidi-
 nem; sed in talibus rebus agant, et otium omne
 consumant. Et quod dixi commune bonum et
 summam ciuitatis felicitatem, hoc significat,
 quando ad pacem pariter ac bellum optime para-
 ta videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima no-
 bis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκ᾽ ἐν, ὦ Σόλων, ἣν ποτε ὑμῶν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χριστάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονιστάμενοι, πρῶτε καὶ αὐτοί, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσασιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγασιν δεδιότες, μὴ σφίσι κεχρήνοσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ γόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὥς κατὰ νότον γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύεσσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἔκαθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἶμα πεπορισμένων. ἔ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐσθε, ὥς

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, vincti oleo et pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: et, per Iouem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo fitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui

ὥς τάχιστα ἐνδιδάναί. πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ὄψέ ποτε ἂν, καὶ μάλις καταταμιχόμενοι βαθε-
αι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκυσσα τοῦ
παραδείγματος.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε,
τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγικῶν. καὶ ἦν
προτεθῆ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθή-
σατε τὰ πενηντότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μαρμαρυκτόμενοι αὐτῆς, καὶ ὑποδή-
σεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· φεύγασί τε
γὰρ, ἦν δέη, κῆφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφυκτα
τοῖς παλαιμοῖς ἔσση, ὑμῶν ἔτι μεγάλα διαβαι-
νόντων ἐπ' αὐτῆς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
dicitis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas imponentis hiantes vt formidabi-
lioressitis hostibus, quos sic larvati perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-

καὶ κομψὰ λῆρος ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διὰ
 τριβαὶ ἀργεῖσι καὶ ῥαθυμοῖν ἐθέλῃσι τοῖς νεα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βάλῃσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν ταῖς ὅπλοις. καὶ
 ἡ ἀμιλλα ἔστι πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ μινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥςτε ἀφέντας τὴν κόπιν καὶ
 τὸ ἔλαιον, διδάσκειτέ αὐτὰς τοξεύειν καὶ ἀκον-
 τίζειν, μὴ μᾶφα διδόντες τὰ ἀκοντῖα, καὶ οἷα
 διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῷ ἐλαττομένη, καὶ λίθος
 χειρὸς πληθὺς, καὶ σάγαρις, καὶ γάρρυν ἐν τῇ ἀ-
 ριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ως

his videntur, nugae sint et ludus temere susce-
 ptus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec date leuia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 fetatur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. VI

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τῶς εὐμενείας σῶζεσθαι μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολωλάτε ἀπὸ τινῶν ἐλάγων ψιλῶν ἐπιπασόντων. Ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος πρὸ μικρὸν τὸ τοῦ ξιφιδίου τὸ σταλρὰ τὴν ζώνην, μόνον ἐπεισπύσας τοῖς νέοις ὑμῶν ἔκασιν, αὐτοβοῇ ἂν ἔλοιμι τὸ θυμωκσίον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ ἔδενός ἀντιβλέπων τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν παρῆϊσάμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατὰ κρυπτόμενοι, γέλῳτα ἂν μοι παράσχουσιν, δακρυόντες οἱ πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ εἰχροὶ ἅπαντες αὐτῖνα γένοιντ' ἴαν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mihi videamini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus perieritis. Certe si stricto isto paruo ad Zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, et nemine contra intueri ferrum auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos

εἰρήνη διατέθηκε βαθεῖα ἔσα, ὥς μὴ ἂν ἐσθλῶς
 ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα ἡρώεας πολέμικ' ἰδόντας.
 10 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι,
 Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλῳ ἐφ' ἡμᾶς ἐσθλῶς
 τίσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππο-
 λύτης ἐλάσασα ἐπὶ τὴν πόλιν, εἰς ἄλλοι ὅσαι
 ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μα-
 κάριε, ἐκ ἐπειθήπαρ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα
 ἐκπονῶμεν τῶν νέων, διὰ τὸ καὶ ἀνοπλὰ ἐξ-
 ἀγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καὶ εὐ-
 τὰς ἀρίστοι γένωνται, ἀσπῶνται τοῖς μετὰ τὸ
 ζῆν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολλὰ ἀμειψαν χρησάντ' ἂν
 αὐτοῖς, ἔτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ
 τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις;
 ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, vt non facile cri-
 stam vnā hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsi,
 Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
 nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
 mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram
 inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
 stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
 quoniam nuda sic iuuenum corpora labore subi-
 gimus, propterea etiam inermis educimus ad pe-
 ricula: sed vbi pro se sunt optimi, postea exer-
 centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
 vtantur melius. ANACH. Et vbi est illud vo-
 bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
 in

ἄλλοι δὲ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιούτων οὐδέν,
 ὅπως αὐτὴν ἐν κύνῳ περιεφθών. ΣΟΛ.
 Ἄλλοι ἴδοις ἂν, ὦ Ἀναχάρσι, ἐκίπλεον ἡμῖν
 συνδιατρέφας, καὶ ὅπλα ἐκάστη μάλα πολλὰ,
 οἷς χρώμεθα ὅποτεν ἀναγκάσθον ἢ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τοῖν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλο φο-
 ρεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεσῶσθαι, περιττὸν
 ἐν εἰρήνῃ εἶναι. καὶ πρόσμον γ' ἔστι,
 ὅστις ἐκ ἄσει σιδηροφοροῖη μηδὲν δέον, ἢ ἄλλας
 ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστέον
 ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιβντας. τὸ, τε γὰρ ἐν ἀφρακτῷ
 οἰκεῖν, ῥαδίον ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιστάς, κοι-
 μώμε-

in vrbe vidi, quam vndique totam lustrauerim.
 SOL. Sed videre poteris, Anacharfi, si diutius
 apud nos moreris, et arma vnicuique nostrum
 multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem ciuium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
 ferro sit, vbi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper viuitis. Quum enim habiteris sine
 munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis subito
 adstans

μῶμενον κατασπῶσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φονεύ-
σειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαρέτως 5),
καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰ-
τὸν σπῆρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνέντα
εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σαφροφρεσὶν ἔδε-
νός ἀναγκαίς ἔνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν
ἄλλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα φθεί-
ροίτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκαίμενα, ὡς χρη-
σόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώ-
ματα τῶν νέων, ἔδενός δεινῆ ἐπείγοντος, κατα-
πονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατα-
ανα-

adstans detractum de plaustris dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et
quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in
communione ciuili uiuitis, necessarium semper
ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si
quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum
quidem sine necessitate gestare superfluum videtur,
et armis parcendum, ne si in manibus sint, per-
dantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus
fuerit, utamini: corpora autem iuuenum, nullo
urgente incommodo, labore subigitis, feriendo
et

5. αὐθαρέτως] Ante hoc verbum deesse ali-
quid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ,
vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum.
Gefner.

αναλίσκοντες, & ταμειούμενοι πρὸς τὸ ἀναγ-
 χῆλον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πη-
 λῷ καὶ τῇ κῆρῃ ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ
 Ἀναχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν,
 ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῃ τῶν ὑγρῶν ἐμρίαν αὐ-
 τὴν ἔσαν· δέδιας ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείας κεραι-
 μεῖ λαθρὴ διαρρέυεισα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ ταῦτα ἡμῶν
 κενόν καὶ ξηρὸν οἶχεται τὸ σῶμα καταλιπέσα,
 ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέμενον. τὸ δὲ ἔχ-
 ῶτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις 7) ἂν αὐτὴν ἐξαν-
 τλή

et exhauriendo fuderibus, non reponentes ad ne-
 cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
 que pulvere effundentes. SOL. Videris, Ana-
 charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
 aut aquae, aut alii liquorum eae sint fimiles:
 metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
 labores effluent, ac deinde inane nobis et aridum
 corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
 intus suppleatur. At illud non ita se habet: ve-
 rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
 tanto

6. ταμειούμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem mo-
 do utitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessel. No. 17. pluribus docet, usurpari de
 militibus non omnes vires primo impetu ef-
 fundentibus, sed *dispensantibus*. Reitz.

7. ὅσω τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite
 repetendum. Reitz.

τῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπὶ ῥεῖ, κατὰ
τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἰ τινα ἦκεσας, ὡς ἀντι-
μιᾶς κεφαλῆς τηρηθείσης, δὴ αἰεὶ ἄλλα ἀνε-
φύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτο-
νος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἐχὼ ὑποβεβλημέ-
νην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιο ἀν,
καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύ-
χνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι
τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἀν, καὶ μείζον ποιή-
σειας ἐν βραχεί, παραθήγων τῷ πνεύματι·
καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἐκ ἔχον
ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χειρῆαν, ὡς διαρ-
κῆ εἶναι πρὸς τὰ ἀντιπνέον. εὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυ-
ρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae
fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso ca-
pite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab
initio non exerceantur neque contendantur, nec
fatis ipsis suppeditetur materiae, tum demum lae-
datur a laboribus et consumatur: quale quid in
igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel
accendas ignem, et maiorem breui tempore fa-
cias, quippe quem spiritu quasi atuas, vel extin-
guas flammam lucernae, si non satis materiae illi
suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit:
nec enim flammia eiusmodi satis firma de radice
existit.

36. ANACH.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ
 συνήμι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὰ εἴρηκας,
 ἀκρεβῆς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δε-
 δορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἶπεθ,
 τίνος ἕνεκα ἔχῃ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμ-
 πιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις,
 ἐπότε πολλοί, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀφόμενοι τὰς
 νέας ἀγωνιζομένους, ἔδε ποτε ἐν ἔπλοις ποιεῖ-
 σθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παρ-
 αγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπι-
 δέκνυντε, καὶ νικήσας μῆλα καὶ κάπνιον δίδοτε;
 ἄξιον γὰρ εἶδέναι τῷτό γε, ἔτινος ἕνεκα τῷτο
 ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἠγάμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτιως ἂν πλείω
 ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non
 plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo
 captu dixisti, accurata quadam cogitatione et
 mente acutum cernente indigentia. Illud vero
 mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis
 certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reli-
 quis, cum multi, ut ais, conueniunt visuri iu-
 ueris certantes, interdum in armis institutis pu-
 gnam, sed nudos in medium producit, calci-
 busque petendos et feriendos ostenditis; victori-
 busque mala datis atque oleam? Dignum enim
 scita est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim,
 Anacharxi, maiorem ita exercitationum amorem
 in

ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τὰς ἀριστεύοντας ἐν τού-
τοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνὰ κρηντομένους ἐν
μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τῶτο εἰς ἐπαι-
νος δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται,
ὥς μὴ ἀσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιοτιμότη-
τον ἑκάστος αὐτῶν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα,
ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔμμεν, ὃ ἔπαινος ὁ
παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπιστημώτατον γενέ-
σθαι, καὶ δεικνύσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀριστερὸν εἶ-
ναι τῶν κατ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολ-
λοὶ τῶν θεατῶν, οἷς κατ' ἑλκεῖν ἐτι ἡ ἀσκη-
σις

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemiis vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestius adhuc propter

8. ἐς τὰς τέτας] τὰς τέτας Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam, τέτας, composita nihil incommodi habet. Reitz...

πικ, ἀπίασιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὥς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνα-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβαλοὶ ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποια
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιεντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ
κοτίνε πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιτο καὶ ἑρτί-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hūce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid dicerēs, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo affectus fueris, i. e. nonne mirareris?
Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior

γων καὶ ἀλεκτρύνων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ
 σπερδὴν ἐπὶ τέτοις ἔ' μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλισα ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ
 δρῶμεν, καὶ προσέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρῆναι, καὶ ἐρεῖν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέ-
 χει τῆς ἐσχάτης ἀπαγρευσέως; ἀλλ' εἰδὲ τῶτο
 γελοῖον. ὑπαδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς
 ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνοντο τῶν ἀλεκτρύνων, μηδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnās videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius *quam illi defi-*
 ciant

versio, *quid diceret*, ad sensum adcommoda
 non displicet. *Reitz.*

10. ἀλεκτρύνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam.*
Petrus ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet *Ae-*
lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themisto-
 cle'm, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum Lucianus, ut neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον Soloni facere vi-
 detur Lycurgum, ducentis forte annis ma-
 iorem. *Gesner.*

προαπαγορεύοισιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων,
ἢ τε ἄλλῃ δυσχερεῖς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄρᾶν τιτρωσκομένους, ἀπαγε-
θρηϊῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι
γε ἀλυσιτελές ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαστο κατὰ τῶν δυσμενῶν.
Ἐπὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαιμόνα ἐλθῆς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκεί-
νων, μηδὲ οἶεσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ἐπὶ οὐρανῷ
ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπέσόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαζάντες,
τὰ πολέμιων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοῖς

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et
plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis utatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-

ταί, ἄχρῃς ἂν ἐκβάλλωσι τῷ περιγράμματος τὸ
ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκῆργον
οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθῶντες ἐς
τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λοιπὸν) καὶ
ἐδεῖς ἂν ἔτι παῖσι. μάλιστα δὲ ἦν ὄρεας μασι-
γυμένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεο-
μένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσώσας, ἔχ-
ουπὼς ἀνισομένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ
ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοισιν πρὸς πληγὰς,
καὶ ἰκτενέσας ἐπιμήκισον διαρκέσαι πρὸς τὸν
πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολ-
λοὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιῶσαν-
τες ἀπαγορευοῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν
οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν· ὧν καὶ τὰς
ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

scripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant,
nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra,
detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caete-
rum, neque quisquam alterum percusserit: maxi-
me vero si videas, cum flagris caeduntur ad alta-
re, et sanguine fluunt; patres vero aut matres
adstantes adeo indigne, quae aguntur, non fe-
runt, ut etiam minentur, si non durent ad pla-
gas, atque illis supplicent, ut quam longissime
ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo
huic certamini immortui sunt, cum nollent se
victos fateri, dum vita superesset, in oculis suo-
rum, neque cedere corpore: quorum etiam sta-
tuas videbis honorari publice, a Spartanorum
repu-

Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς καὶ
 κῆνα, μὴτε μαινέσθαι ὑπολάβῃς αὐτὸς, μὴτε
 εἴπῃς, ὡς ἔδεμιάς ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαίας τα-
 λαίπωρῶσι, μὴτε τυράννῃ βιαζομένῃ, μὴτε πο-
 λεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
 ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
 εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτὰς, ἐκ ἐχθρὸς
 ὦν, ἔδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, ἔδὲ τὴν νεολαίαν
 τῆς πόλεως εἰκὴ παρκαλίσκων, ἀλλὰ καρτερι-
 κωτάτας, καὶ παντὸς δεινῆ κρείττονας ἀξίων
 εἶναι τὰς σῶξεν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
 καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ
 αὐτὸς, ὡς ἐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιῶτος ἐν
 πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης,
 αἰκίζο-

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
 bis, noli putare illos furere, neque dicito, illos
 nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque
 tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
 tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
 Lycurgus illorum legislator multa rationabilia,
 quidque spectans illos ita castiget, qui non ut ho-
 stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
 civitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
 stulet, ut patientissimi, et malo omni superiores
 sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam,
 etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis
 quam non unquam captus in bello talis arcanum
 quoddam Spartaee enunciaturus sit, hostibus

αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐ-
τῶν, μασιγοῖτο αὖν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμασιγᾶτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρέσβυτος
ὢν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφελῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεα-
νιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἐγραψε
τὰς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφιόμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκεσεν εὐ-
νομωτάτῃ· εἶναι, Μίνωος, τῷ Διὸς, νομοθε-
τήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί ἐν τῷ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μασιγοῖς τὰς
νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν εἰναι.

ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisus illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, ut ad certamen prouocet
ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pullatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
priam, secure talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem peregri-
natum abierat ad Cretenses, quod optimis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλᾷν δὲ τὰ ξενικὰ
καὶ πάνυ ἀξιάμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης,
οἶμαι, οἷόν τι ἐς ἡμασι γυμνὸν, ἄνω ταῖς
χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἐννεκα ὠφελίμῃ, ἢ
αὐτῷ ἐκάσω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἦν
ποτε ἐπιδιημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ἐν καιρὸν
ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις,
ὅποτε πανόρῳ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λο-
ποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιᾶν ἐργασαμένους. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐλεγχόμενοι δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐ-
τῶν, ἔτω καταγέλασα ὑφ' ἐαυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem aemulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad unumquemque singulatim, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregri-
ner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pullari illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατεῖν. ἔσαι γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ ἐκτότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ ἔπαυον ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, ἐκ ἀδίκῃ αἰτήσῃ ἔοικα παρὰ σὲ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τις γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιότατα μὲν ἔν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἔσμεν δὲ ἴσως, ἔδὲ καθ' ὑμᾶς, εἴγε ἔδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαι

μην

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, vt tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque asparum

mala

μεν ἂν μίαν πληγὴν δεικὸν γὰρ εἶμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. εἰς αὐτὸν μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλόμεθα τὴν συνασίαν, ὡς αὐτὸς εἶφης, ἔτι μᾶλλον ἐκποήσασθαι κατ' ἡσυχίαν, ἢ τε χρεὶ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθὼν. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τέτοις, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

mala vnam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in craftinum, si videtur, differamus disputationem, ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio perperidam, et quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim est vespere.

Περὶ πένθους.

Αξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθεμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λεγόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo sunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαί-
νοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις ἔς ὀδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλάτωνα, καὶ
Περσεφόνην, κατ' ἑδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ἔτ'
εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τὲναν-
τίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμῳ δὲ καὶ
συνήθειᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοί-
νυν ἀποθάνῃ τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρό-
τερον εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινὰς περὶ αὐτῶν τῶν
θανάτων δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσῃ φανερόν,
ἔ τινας ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἔς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ
καλῶσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μυθοποιοῖς περὶ τέτων πειθόμενοι, καὶ
νόμον

et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae
sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
cem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpi-
nam: vlla ex parte scientes dilucide, nec, sint-
ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt;
sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.
2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
legem

κόμεν θέμενοι πῆν ποιήσιν αὐτῶν, τόπον τινὰ
 ὑπὸ τῇ γῇ βαθεύν, Ἄδην ὑπειληφασί, μέγαν
 δὲ καὶ πολύχωρον τᾶτον εἶναι, καὶ ζοφερόν
 καὶ ἀνήλιον, ἀκ οἷο ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι
 δοκᾶντι, πρὸς τὸ καὶ καθεσθῆναι τῶν ἐνόντων ἕκα-
 στον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματος ἀδελφὸν τῷ
 Διὶ, Πλάτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ
 τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλατεῖν τοῖς
 νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τᾶτον δὲ
 τὸν Πλάτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
 κάτω βίον κατασχέσασθαι τὸν τοιαῦτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεξάμενον δὲ αὐτῆς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἔδενι τὸ
 παρὰ-

legem sibi statuant illorum fictionem; locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebri-
 cosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatu fratrem louis, Platonem *s. Di-*
tem nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus
 est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem
 suae ciuitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque as-
 sumptos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίστασθαι, πλὴν δὲ ἅπαν-
τες τῷ αἰῶνι πάνυ ἐλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιρρέουσαι δὲ τὴν χώραν αὐτῇ ποταμοῖς
μεγάλαις τε καὶ φοβεραῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομά-
των· Κωκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ
τοιαῦτα κέκληνται· τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία
λίμνη περικέεται, πρώτη δεχομένη τὰς ἀπαντῶν-
τας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλευσάῃ, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῆς
πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς πρὸς,
καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, ἐκ αὐτὴν
διαπταίῃ ἔδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔσῃ ἀ-
δαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ
τὴν

possit, nec vlli omnino redeundi facultatem tri-
buat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
seuo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis
magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
bus; Cocyti enim (*ploratus*) et Pyriphlegethontes
(*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero
maximum, Acherusia palus obiacet, quae pri-
mum venientes excipit, quam traicere non licet,
nec praeterire sine portitore; cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
ut natatu traicias; adeo ut nequa volucres mortui
eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus,
cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
κύνων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
ἀφικνωμένους Φιλίον τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν,
καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἶσω, λειμῶν
ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφαδέλω κατὰ φύτος,
καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῆ-
ς ὀνόμασαι. ταῦτα γὰρ ἀμέλεις διηγῆσαντο ταῖς
πάλαμ ἐκείθεν ἀφικνέμενοι Ἄλκις τε, καὶ Πρω-
τεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῷ Αἰγέως,
καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμὲ δοκεῖν, οὐ πτόντες
τῆς πηγῆς, ἔ γάρ αὖν ἐμέμνητο αὐτῶν.

Ὁ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperrimus, qui aduenientes quidem ami-
co vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque ricu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
rum suscipit magnum, consitum asphodelo; et
potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*)
enim potus propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redier-
runt, Alcestis atque Protefilaus, Thessali, et Ae-
gei Theseus filius, et Homericus Vlysses, graues
et digni fide testes, vt mihi videtur, qui de son-
te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
eorum retinissent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἔν Πλάτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυνάστεύσει, καὶ τὴν τῶν ὅλων θεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετᾷσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττεσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποινὰ, καὶ Φίβοι; καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἔτος μὲν γε ἐκ αἰεὶ συμπαρών.

Ἵπάρχου δέ, καὶ σατραπείᾳ, καὶ δικαστῇ καθίστηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρητὲς ὄντες, καὶ υἱοὶ τῷ Διός. ἔτι δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δίκαιας, καὶ κατ' ὀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποιμίαν τινα, πέρμπουσιν εἰς τὸ Ἥλυσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

Ἄν δέ τινες τῶν πανηγρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκ-
πείμπουσι.

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vixere, ubi plures conuenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furis in impiorum locum detrudunt, pro portione
suae

πέμπεσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
 μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν ἔ' πάσχεσι,
 εἰςβλάμενοι τε καὶ καίόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν
 ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφερόμενοι, καὶ λίθους
 ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
 τῇ λίμνῃ αὖτος ἔζηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῷ δόψας
 ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῷ μέσῃ βίῃ πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ
 λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιά
 γειόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀ-
 φανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων·
 ὥς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς Φί-
 λος, ἢ συγγενὴς, ἄσπετος ἔτος νεκρὸς, καὶ λι-
 μώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non
 malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a
 vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum
 voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans la-
 cum ficcus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, ma-
 gnus sane numerus, per pratum oberrant sine
 corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu
 funi instar evanescant. Nutriuntur ergo libami-
 nibus nostris, et inferiis quas tumultis illorum
 mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus,
 et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτις ἰσχυρῶς περιελήλυθε τὲς πολ-
 λές, ὥς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
 πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
 θηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθητῇ τῆς ναυτι-
 λίας γεννησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
 ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ 1)
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐπείκου
 Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιῶς ὀβολός·
 ἔδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθητὰ
 καταβαλεῖν. ἔτω γὰρ ἂν, ἃ παραδεξαμένε τῷ
 πορθητῷ, ἀποκόμιστοι πάλιν εἰς τὸν βίον
 ἀφικνῶντο.

Μετὰ

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut
 si quis moriatur familiarium, primo quidem ob-
 olum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
 meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
 cus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitans*,
 multo esse melius, si qui pro vestura solvere non
 possint, sic enim portitore non admittente reieci
 in vitam rursus redeant.

11. Postea

1. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
 verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose
 vindicat *Salmas.* ad Solip. p. 769, b. B. quae-
 que convenit cum eo quem vulgo *cursum*
 vocamus? *Cicero.*

Μετὰ ταῦτα δὲ, λήσαντες αὐτὰς, ὡς ἔχ
 ἰκανῆς τῆς κάτω λίμνης λητρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς
 ἐκφύσσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶν δηλονότι παρὰ τὴν
 ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινι-
 σόμενα παρειαί. καὶ πᾶ καὶ ἐσθῆς καταρρή-
 γνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῇ νεκρῇ. οἱ μὲν γὰρ
 χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κε-
 φαλας ἀράττεσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐ-
 σχή-

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi
 non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his,
 qui ibi sunt) et vnguento optimo vnixerunt pro-
 cliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud
 tempestiuus coronarunt, splendide vestitum pro-
 ponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudī
 conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum,
 et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi
 vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti,
 et inferiores viui mortuo. Nam illi quidem hu-
 mi saepe voluntur, et capita allidunt solo: at

σχήμων καὶ καλός, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς κομπήν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείμενον γάρ τις νέος, καὶ καλός, ἵνα καὶ αἰμαλιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾗ) Φωνάς ἀλλοκότες, καὶ ματαιίας ἀφίησι, πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν. Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκασον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδισον, οἶχ' ἡ μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνήρ.

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est coronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iouem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus iuuenem, et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem* abre-

2. οἶχ' ἡ μοι]. Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat Bergler ad Alciphr. p. 172. Gesner.

ἀνηρεπτόθης, μένον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, ἔ γαμήσας, ἔ παιδοποιήσάμενος, ἔ
στρατευσάμενος, ἔ γεωργήσας, ἔκ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, ἔ κωμάσῃ πάλιν, ἔδ' ἐρασθήσῃ, τέκνει,
ἔδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσῃ, οἴομενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, ἔ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καί τοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γάρ
καὶ ἵππας, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἶνοχόους
ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον
κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατέρωρυξαν, ὥς
χρησαμένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν
κάτω;

Ὁ δὲ

*abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore du-
cta, non susceptis liberis, non attigisti militiam,
agrum non coluisti, non peruenisti ad senectutem!
Non comissaberis iterum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et alium mundum una combusserunt, defoderunt-
que, quasi usus ibi et fructus apud inferos?

Ὁ δ' ἔν̄ν πρεσβύτης ὁ πενθῶν ἔτωσ' πάντα
 ταῦτα ὅποσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τέτων πλείονα,
 ἔτε τῷ παιδὸς εἵνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ
 ἔκ̄ ακουσόμενον, ἄδ', ἂν μῆζον ἐμβοήσῃ τοῦ
 Στέντορος· ἔτε μὲν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω,
 καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδει
 γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἔν̄ν ἐσιν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρῆν, ἔθ'
 ὅ, τι πέπανθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι
 κενώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξετά-
 σαντα ὁποῖός ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετά-
 σασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέρανεν.

Εἶποι δ' ἂν ἔν̄ν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτη-
 σάμενος τὸν Αἰαντὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλί-
 γον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque di-
 xit, et his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; nouit enim non audi-
 turum, et si plusquam Stentorea voce inclamet;
 neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari et-
 iam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se
 ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, al-
 lum praesentium causa sic delirare, qui neque
 quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit;
 quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, ex-
 ploraret; alioquin enim ipsius inde transitum non
 tanquam malum quiddam grauiter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Di-
 te, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio
 sibi

γον τᾷ σομίᾳ ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι
 ματαιάζοντα, ὦ κακόδαμον ἄνθρωπε, τί νέ-
 κρεχθας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι
 τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρᾶσωπον ἐξ ἐπι-
 πολλῆς ἀμύσσω· τί μοι λαιδορῇ, καὶ ἄθλιον
 ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σα βελτίῳ καὶ
 μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
 σχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ ταιατοσὶ γέρων ἐγενό-
 μην οἷος εἶ σύ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
 δὲ ὄψιν ἐρῥυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
 νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τᾷ χρόνῳ σαθρὸς, πολ-
 λὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
 καὶ τὰ τελευτᾶ δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ το-
 σέτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶ-
 ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἔ μηκέτι μεθεξομεν;
 ἢ τὰς

sibi liceat, et a vanis querelis patrem reuocare,
Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
tare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
et fato malo usum, qui multum te melior factus sim
ac beator? Aut quid mali pati tibi videor? illudne
quod non talis, qualis tu es, senex factus sum,
caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
genibus, atque in uniuersum a tempore ipso veter-
nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
tas, denique sic delirans sub tot testibus? Stolidè,
quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius
 Z 3 *futu-*

ἢ τὰς πότας ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δεδίας μὴ τέτων ἐνδεὲς γενόμενος; ἀπόλωμαι; ἐν ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν 3), τῷ Φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγᾶν, τῷ ἀμπεχόνῃς εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἴχη μοι, κακό-

futurus sim particeps? Potationes dices nimirum ex coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν et πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene moneant Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.* 440. παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. 18. πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τὸ ᾧ. *Reitz.*

κακάδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δεδιώς, ἃ πολέμιον, ἃ τύραννον· ἂν ἔρω
 σε ἀνιάσει, ἃδὲ συνουσία παρατρέψει, ἃδὲ σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τᾷ τῷ δις ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας, ὡ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non bo-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 gotium, non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex*
Z 4 factus

4. παρατρέψει, ἃδὲ σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέψει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθᾶω intelli-
 gam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam iustaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δείπνῃ, ac δορ-
 πῃ satis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθᾶω notio non tam ad *dissipationem* et
dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid *densandum*, *infenciendum*, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθαῶν vel σπα-
 θᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
Spanhem. ad Aristoph. NeΦ. 55. Ἐπὶ τᾷ τῷ
verti eodem sensu atque ἐπὶ τῷ τῷ insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρον
γενόμενος ἢ δ' ἀχλὺς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, ἐκ οἷς πολὺ ἀ-
ληθέστερα, καὶ γελοιώτερα εἰρήνῃς εἶναι; ἀλλὰ
ὄρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν
ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέδικας μὴ σοι
ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ
δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασαπέντων, ἢ καὶ, νῆ Δίᾳ, καέντων μετ'
ὀλίγον, εἶγε καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκό-
τος, οὔτε Φῶς ὄρᾳ δυνήσόμεθα. καὶ ταῦτα
μὲν ἴσως μέτρια.

Τί

*factus contemneris, neque molestus eris ipso con-
spectu iuuenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo
veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum vi-
de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae
apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
metnas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? O-
porteret autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Iovem, combustis paullo post, si qui-
dem cremare me decreuistis, neque tenebras neque lu-
cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
bilis.*

19. *Quid*

*non quo vehementer probem, sed quod nihil
nouī rectius. Gesner.*

Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ἀνένησι, καὶ ἡ πρὸς
 τὸν αὐλὸν αὕτη σενοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναι-
 κῶν περὶ τὸν Φρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
 τάφου λίθος ἐξεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δυνατόν
 τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κατασάξειν
 αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἀδᾶ διΐξασθαι;
 τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρῶν καὶ αὐτοὶ ὀρᾶ-
 τε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρε-
 σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἀνω εἰς τὸν
 ἔρανὸν οἶχεται, μηδέν τι ἡμῶς ὀνήσας τὰς κα-
 τῶ· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόνις, ἀχρεῖται,
 ἔκτος εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπι-
 σεύκατε. ἔχ' ἔτως ἄσπορος, ἔδὲ ἄκαρπος ἡ τῆς
 Πλάτωνος ἀρχή, ἔδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφό-
 δελος,

19. *Quid vero me fletus ille vester iuvat, et ille
 ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
 derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
 cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
 illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos,
 penetratumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
 ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
 cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
 superiora in caelum abire, neque quidquam nobis
 prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem
 inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
 Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis im-
 perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis*

δελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασσελλώμεθα.
 ὥς μοι, νῆ τὴν Τισιφώνην, πάλαι δὲ, ἐφ' οἷς
 ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆρι ἀνα-
 καγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὁδόν, καὶ τὰ ἔρια,
 οἷς μὲ τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
 πρὸς Διὸς δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
 Φεῖς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἔκ' ἂν οἴω-
 μεθα δικαιοῦτατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως
 οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μετασειλάμενοί τινά
 θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς
 συμφορὰς, τέτῳ συναγωνισῇ, καὶ χορηγῶ τῆς
 ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκείνος ἐξάραται
 πρὸς τὸ μέλος ἐπαϊάζοντες.

Καὶ

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
 propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cacbin-
 nari subiit: ac impediit linteam ac lanae, quibus
 mihi deinxistis maxillas.*

20. Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.
 At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
 uersus mortuus, et nixus cubito; nonne aequis-
 sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
 mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
 mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
 tates collegerit, hoc adiutore et praecentore quasi
 suae amentiae vtuntur, et ubi ille incipit, suas
 querelas illius cantui subiiciunt.

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
 τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τέτων, διελόμενοι
 κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκαυσεν,
 ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατὰσθίει, ταριχεύει
 δὲ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
 si per gentes quantum ad sepulturae rationem;
 Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro
 quodam oblinat, Scythia vero edit, *succis velut*
muria

5. ὑάλῳ περιχρίει] Περιχύει vel περιχέει
 malim ex *Diod.* Sic. Nam de mortuis hoc
 modo condendis et condiendis loquens saepe
 et constanter verbo περιχέεισθαι utitur ut II,
 15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
 tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
 priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
 tificialis, quod *Gesner*. existimat, compo-
 sitionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
 περιχρίει aequae satisfaciat. *Reitz*. Non vi-
 trum proprium hic intelligi posse, manife-
 stum est ex verbi περιχρίει notionem. *He-*
sych. non tantum ὑάλεν et ὑαλόεν λαμπρὸν
 interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
 ὑάλον. Et quid similis vitro, quam illa
 accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta,
 quas *Laccas* vocamus? et variae gumma-
 tum solutiones ac praeparationes ad condi-
 turam corporum idoneae? *Gesner*.

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν)
 ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην
 ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
 ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
 ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
 καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκῆντα, πῶς
 ἔ περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους
 ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγρεύοντες, ἢ μαρτυρῆντες παρὰ τοῖς κάτω
 δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
 narro, siccatum cadauer conuiuium suum et com-
 potorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-
 digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
 tus in tempore frater paterue.

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
 cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
 quae non superflua, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
 instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
 nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
 aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
 rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τέτοις τὸ περιδεπνον, καὶ πάρεστιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονέας παραμύθωνται τῷ τετελευτηκότῳ, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἐδ' αὐτὰς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῷ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδαίνετο. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῷ μακαρίτῃ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτῷ τε τῷτῃ ἕνεκα χρηὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διακρέσῃς πρὸς τῷ πένθει τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ῥαψώδωνται δύο τῷ Ὀμήρῳ σίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτη. καὶ, Γαστέρι δ' ἔπως ἐςὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιῆς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per Iouem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre inedia diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficiat. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

III

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, ἀσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶ-
τα, καὶ δεδιότες, εἰ φανένται μετὰ τὴν τελευ-
τὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν
ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τέτων γελοιό-
τερα εὗροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γι-
γνόμενα, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν
κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio,
et veriti, si videantur post carissimorum mortem
humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et
multo his magis ridicula, inueniat aliquis si ob-
seruet, quae in luctu fiunt propterea, quod vul-
gus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ἐρωτᾷς, ὦ μετράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο,
καὶ τὸ σεμνέτατον τέτο καὶ πάνδημον ἔνο-
μα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ
εἶναι σοὶ φησ, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhe-
tor; atque honestissimum illud et omnium
ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris.
Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem
quan-

περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι,
καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάν-
των, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπένδασον ἄκν-
σμα τοῖς Ἕλλησι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ
το ἀγῶσας ὁδὰς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις
ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ εἰδὲς Φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μά-
λιστα ἐπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν
ἀρίστων, ἐκ εἰδῶς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσκητο,
ἑρὸν τι χρεῖμα τὴν συμβαλὴν εἶσαν, καθάπερ
νῦν σὺ, τῷτο αἰτοίῃ προσελθών. ὥς ἄκχε τό
γε ἐπ' ἐμοὶ 1), καὶ πάνυ θαρρύν, ὡς τάχιστα
δεινὸς ἀνὴρ εἶη γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρ-
μηνεύ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut in-
uictus sis, neque quisquam consistere te contra
audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspi-
cuius, et quem audire Graeci omnes vehementer
studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quae-
cumque tandem sint, studes ediscere. Verum
nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis
aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus
autem vnde haec petat, illud *tanquam* consilium,
rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Au-
di ergo quod in mea potestate est, et cum fidu-
cia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-
gno-

I. τό γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte Gesner. iungit, pro
κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. Reitz.

μνηεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τᾷτο ἐθέλησεις αὐ-
τὸς ἐμμένειν εἰς ἂν ἀνάσης παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδὸν, ἕς' ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα.

Τὸ μὲν ἔν' θήραμα ἔσμικρόν, ἔδὲ ὀλίγης τῆς
σπουδῆς δεόμετον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι
πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὅτι ἐν ὑπομέ-
ναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὅποιοι τέως μηδὲν ὄντες,
ἔνδοξοι, καὶ πλάσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέσονται
ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
τὰς πόνους προπονήσῃν οἴηθεῖς. ἔ γάρ σε τρα-

χείαν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infini-
tos tibi, ante subeundos labores. Neque enim aspe-

χειάν τινα, ἐδὲ ὀρθιον, καὶ ἰδρωτός μεσὴν ἡμῶς.
γε ἄζομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν αὖν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
ἔσοι τὴν συνήθη σκείνην ἡγῶνται, μακράν, καὶ
ἐνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπει-
γνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον
τῆς συμβαλῆς, τὐτό ἐστιν, ὅτι ἠδίστην τε ἅμα
καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον 2) καὶ κατ-
άντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, δια-
λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβῆς, σχολῇ
καὶ βλάβῃ ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισήσῃ τῇ ἀκρᾷ,
καὶ ἀγρεύσεις ἔ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσῃ
κατα-

asperam te neque arduam et plenam sudoris viam
ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas:
alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod
per iucundissimam simul et maxime compendia-
riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
per prata florida et vmbra solidam, otiose ince-
dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
epula-

2. ἱππήλατον] Hemsterb. equitabilem superscri-
pserat, quod Gesner. per circuitiōnem de-
dit. Reitz.

Luc. Op. T. VI.

Aa

κατακείμενος, ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπὸ ὑψείᾳ τῆς ἀνόδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐσὶν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tempore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam *Flor.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris ἔκπνους. *du Soul.*

4. ἔκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus, tentatus vt videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Vt ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic ἔκπνους, qui labore, cursu, multam spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνους et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. *Gesner.*

ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονοναχὶ κα-
θεύδων λαβῶν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς
Φιλίῳ Διὸς, μὴ ἀπίσῃς, εἰ ῥᾷδ' αὖτε ἄμ' αὖ καὶ
ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡ-
σίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶνος λαβὼν,
αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένου κατέστη, καὶ
ἡδὲ θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν
γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνεργε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι
ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βέλομαι Σι-
δωνίῃ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοϊαν, δι' ἀπιστίαν ἀτε-
λῇ

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum
non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego
te amicitiae praesidem Iouem *rogo*, ne fidem no-
bis deneges, si facillima simul et suauissima haec
tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta sta-
tim de pastore factus est, et Deorum genera at-
que hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetor-
emne, quod multum infra poeticam magnilo-
quentiam est, breui tempore fieri posse negabi-
mus; si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sido-
nii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀνέσσαντι ἀνόνητον. ἤρ-
χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει
δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ νομί-
ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν.
εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀΦινέσθαι
ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίσεως ἀνδρὶ
εὐζώνῳ σαθμὰς τέτρες διανύσαντας. ἤχθετο
ἐν Ἀλεξάνδρῳ ἐπὶ τῷ, διότι Αἰγυπτίους τι πα-
ρακι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
gione multa superata, peruenire denique in Ae-
gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
siones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander,
quis, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro vagari, pera-
grare regionem, etiam supra Alex. c. 46.
γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Reitz.

ρακινεῖν ἀκῶν, ἃν εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν
 τοῖς σατραπῆαις τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ὑπισχνῆμαι δεῖξαι ὁδόν, ἢ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ
 ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα
 μάλα β) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐστὶ· καὶ εἶχεν ἄνω·
 πλὴν

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
 Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim montes istos superet, superaverit vero triduo,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit,
 Aa 3 Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam
 Lucianus, merito fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mensores sui. In-
 ter fines occidentales Persidis et Orientales
 Aegypti interfunt gradus non minus xv,
 id est milliaria Germanica minimum cc, ex-
 pedito etiam homini xx mansiones, deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
 ἄνω, ducunt. Gesner.

πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος ἐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόη-
 πα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. ἔτω τὸ παράδοξον
 τῆς ὑποσχέσεως ἅπισον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἰσηγὰρ πει-
 ρώμενος ὡς ἔδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
 ἔδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
 ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
 λόγῳ, ἐκτέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
 ἔσον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾶν οὐ
 μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λῇ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος,
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
 παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι
 δόκει

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter
 spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi verò ne tale quid in mentem veniat.
 Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhe-
 tor videaris, intra vnum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
 autem tibi prius, vt ille Cebes, imagine verbis
 depicta vtramque viam ostendere. Duac enim
 sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
 mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
 iam in alto sedeat, pulchra vndique, Amaltheae
 cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
 genis:

δοκεῖ τὸν πλάτων παρεξῶτα ὁρᾶν, χρυσὲν ὅλον
 ὄντα, καὶ ἐπέρασον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς
 παρέξωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρῳσι μικροῖς ὁικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν
 περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴπερ τὸν Νεῖ-
 λον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινός ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτὰς 7) οἱ
 Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstan-
 tem Plutū, aureum totum atque amabilem: ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plausus circa
 illam vndique, paruis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerū-
 que in eo *repraesentando* pingunt: paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-

A a 4

cant

7. πῆχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Phi-*
lostrati Icona 1, 5. et quae ibi dedit *Olea-*
rius, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum Πῆχεις in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῶσι) τοιαῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὲ σὺ ὁ ἑραστής, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἡμέρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ
πάντα ἐκεῖνα ἔχων, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τὰς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ
γεγαμηκότος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογινώσκεις τὴν ἀνοδὸν καὶ τὸ πρᾶ-
γμα ὁμοίόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
um quam celerrime in summo esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi ascenderis, et omnia illa habeas,
Plutum, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeuptam undique cernerent, neque auibz ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam
aut

Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ζύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gefner.

Διονύσῃ τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθα-
ρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ
πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς·
μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ γενὴ, καὶ ἀκανθώ-
δης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δάψος ἐμφαίνουσα,
καὶ ἰδρωῖτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσιόδος, εὖ
μᾶλα ὑποδείξας αὐτήν, ὥς ἐδὲν ἐμὲ δεήσει· ἢ
ἐτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρὸς,
τοιαύτη, οἷαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ
τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ρήτο-
ρα εἶναι δυνάμεον.

Πλὴν τό γε τοσῷτο προσθήσειν μοι δοκῶ,
ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, ἔπο-
λὰ ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ
παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec
tibi primum videntur. Tum post paullo vides
duas quasdam vias: quin altera semita modo est
angusta et spinis obsita, et aspera, sitim multam
ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam
pulchre ostendere Hesiodus; itaque nihil mea ope-
ra indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua,
talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam ea-
dem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhe-
tor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendum puto, aspe-
ram illam atque arduam, non multa habuisse
viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλῖος ἀνῆλ-
 θον, τοσαῦτα καμὼν, ἔδεν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ
 ἄτε ὁμαλὴ ἔσα, καὶ ἀγκύλον ἔδεν ἔχεσα, πόρ-
 ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, ἔχ' ὁδεύσαντι αὐ-
 τῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
 ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λέ-
 γοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
 δ' ἔκ εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γὰρ ὁρῶ τὰς πολ-
 λὰς μερζόνων ἀξιαμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως
 τῆς τῶν λόγων καὶ ἐδῶν. ἐπεὶ δ' ἔν 8) εἰς τὴν
 ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
 tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero,
 utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
 longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
 qui ipse ea iuerim, nec enim, iuuenis cum es-
 sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
 poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
 dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
 sine labore plerosque maiora consequutos quadam
 eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
 initium

8. ἐπεὶ δ' ἔν] Ἐπεὶ non habet, quo satis
 commode referatur: sequitur enim ὡς ἔν.
 Equidem aut ἔπειτ' ἔν legendum putem,
 aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ,
 proinde omittendam. Atque hoc interpre-
 tando expressi. *Gesner.*

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμασὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ αὐτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἀσπορα καὶ ἀνήροτα φρέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς οὖν πρῶσεσί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσιληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματος δεικνὺς, ἀρρένωπός τὸ βλέμμα, ἐγρηγορώς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδῷ ἡγεμὼν, λήρας τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἔχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-
λων

initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, et iam dubitas in *utram* te *veritas*? Quid igitur iam faciendo facillime *ascendas* in *summum*, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus *videare*, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse *deceptus* laboravi. At tibi *sine semine* et *aratro* nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequareis adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάλη μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀ-
 μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
 χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νό-
 μῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
 ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες.
 εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβιάης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
 θείας, ἢ ἐπὶ θάττερι μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει,
 ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδῆς, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
 τὸν γάμον. εἴτα σε κλεῦσει ζηλῶν ἐκείνους τὰς
 ἀρχαίους ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρὰ τι-
 θεῖς τῶν λόγων, ἔρᾳ δια μιμῆσθαι, οἷα τὰ
 τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐσὶν, Ἡγησίε, καὶ τῶν
 ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην 9), ἀπεσφιγμέ-
 να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
 quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
 raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
 futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
 haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
 vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
 lineam, aut in alterutram partem magis inclines
 vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
 tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
 propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
 sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
 et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
 et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην]
 In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές (10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Graevius*. Vide omnino
Φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. *du Soul*.

10. τὸ λιπαρές] *Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ*
τῷ πυρετῷ, febrī continua, s. magna. Ab-
dic. c. 4. προθυμία λιπαρεῖ. Gesn. reddi-
dit, multo studio. At quum hic dedit, cul-
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placuif-
se. Iam vero verterem, adfuitatem, imo
indi-

ἀναγκάζει ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τέτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀναρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολλυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τέτοις καὶ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν ποιήτων κακῶν· ἀλλὰ ἐκ αὐτῆς ἡγήσασθαι σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciat labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere aufert aliorum malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

IC. II-

indigentiam, cum *Hesychio*, qui λιπαρές, τὸ δαόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λίσαν παρῆναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam auxiliumue rogandi necessitatem. *Reitz.*

Ὁ μὲν ταῦτα Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μίμησιν παλαιὰς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαιροποιῶν ἕν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτη τινὸς γραμματιστῶν, ζηλῶν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· ἐκ εἰδῶς ὁποῖα νῦν κεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προηγήσασαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ

τάχι-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammatae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo inuadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tui videbatur; nesciens quae nunc recens inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut denique ante tempus ut consenes laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et

quam

τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμαῖζων ἔτι, ὡς καὶ σπαρδάριοι πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τέτῳ, καὶ πέραν τῆ μετρίε ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλας, ὅποσας ἂν ἐξαπατᾷν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῷ ἰδρῶτι συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέττοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum et ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, escendere ipsum, et alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos inuenies, tum in his omniscium quendam et usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta ceruice, vultu femineo, mellita voce, vnguenta spirantem, summo digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita constiuo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc. Reitz.

λὴν κινώμενον. ἔλεγας μὲν ἔτι, ἄλλας δὲ καὶ ὑα-
κινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάνταβρόντι-
να Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέρασον ἐκείνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τῶν γνωρίζοις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
Φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί Φη-
μι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι,
τὸ Ὑμήττιον ἐκείνο ἀνέξας ζόμα, καὶ τὴν συν-
ῆδη Φωνὴν ἀΦή, μάθοις ἂν ὡς ἀχὶ τῶν κατ'
ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ
τι ξένον φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τῶν τοίνυν προσελθόντων καὶ παραδίδασκευ-
τόν,

elgito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rare pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e
Luc. Op. T. VI. Bb vesti-

τὸν, αὐτίκα μάλ' αἰήτωρ ἔσῃ, καὶ περιβλεπτός,
καὶ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς κό-
ργοις ἀπονητὶ καταθήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύ-
νων τῷ λόγῳ. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ
πρῶτα μὲν ἐκείνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον
γάρ ὑπὲρ τοιέτε· ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τὰς λέ-
γας, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιέτων καὶ
τηλικέτων, μὴ καὶ συντρίψω πε πεσὼν τὸν ἥ-
ρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὲν πρὸς
σέ ὥδ' ὥς, ἐπισπασάμενος ὅπόσον ἔτι λοιπὸν
τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεί-
νο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τῆν
κωμικὴν, ἢ Μαλθακὴν, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ φθέγματος. ἄγροι-
κον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus; et, vt ipse
appellat, rex in dicendo sine labore constitueris,
quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te
prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum
enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, ma-
lum forte talium tantorumque actorem, vt *merius*
sit ne lapsus alicubi *personam* Herois quam ego,
conteram. Dicat ergo ad te ita fere, vbi prius
quantum adhuc superest comae demulserit, ac
venustulum illud atque molle, vt solet, subriferit,
Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Gly-
ceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus
enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἔπρὸς ἀβρεῖ καὶ ἐρα-
σμία ῥήτορος.

Φήσιν δ' οὖν πάντῃ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ
μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὃ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ-
ῃτόρων τὸν ἄριστον προσηπὼν, ὥσπερ ὅτε Χα-
ρεφῶν ἤρετο αὐτόν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσις ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν ταῖς τάτῃ; εἰ δὲ μὴ τέτο, ἀλλὰ
κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκέων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ
τεθνηότων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἰση πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἤκεις.
προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιῷτον ὄψασθαι, οἷον
τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυος,
ἢ Ὠτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνης πάντῃ Φα-
νεῖται

enim est virilis illè vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicet igitur modeste admodum de se,
Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimam, ut Cbaerephonci
se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum
viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria inuitatus sponte venis, cum omnes audias su-
pra modum ad nostra percelli, et decantare eadem,
atque stupere, et fascēs nobis submittere: statim
sane scies, ad quam diuinum virum veneris. Ex-
pectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel
illī queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi

νεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφῶες, καὶ τεράσιον.
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωνῶντα εὐρή-
σεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ πέτ-
τιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδι-
δόντας 12).

Ἔπει

*nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoqui-
dem ita superari meis clamoribus iuuenies alios,
quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos acciunt.*

14. *Quan-*

12. τὰς ἐνδιδόντας] Versum est, qui remisse
cantiunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sumta
ab his qui poculum, ut hoc utar, ministrant
et praebeant bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. *Xenoph. Cyrop.* 1, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν oppo-
nuntur apud *Plur.* de discr. adul. p. 95. fin.
Steph. Verum haud paullo melius convenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδόσιμον, late a *Budaeo* explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim utendum sit. Etiam nostri
vocant, *den ton angeben*, cum praecentor
tenui voce, ut nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c,
e, g, c, vel similem accinit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc demum
vis illa comparationis apparet. *Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέσθαι,
καὶ τὐτο ἐκ ἂν παρ' ἄλλων ῥᾶον μάθοις, ἔπου-
μόνον, ὡς Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζή-
λα πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆ-
σθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ
ἤδη προχωρεῖ, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς,
εἰ μὴ προστελεσθῇς ἐκείνῃ τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς,
ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
ταίοις μετὰ πολλὰ καμάντα ὁδοποιεῖ· ἔδν γάρ
αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἢ παρ-
οικίᾳ Φησίην) ἐμβάνα, καὶ μείον ἔξων διὰ τῶ-
το, ἔδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ
γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα
ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rbetor vis fieri,
et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan-
tam, o cura Clytii, ea quae dicam, et aemulare
omnia. Et leges quibus te uti iussero, accurate mihi
observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis,
quae ante Rbetoricen altera illa praevia disciplina
dementibus et vanis hominibus multo cum labore tan-
quam viam substernit. Nihil enim tuis opus erit.
Sed illoris pedibus, ait proverbiū, ingredi, ni-
bilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam
si neque communissimum illud scias scribere literas.
Aliud enim quid Rbetor, supra ista omnia.

Bb 3

15. Di-

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅσα μὲν χρὴ αὐτὸν σε δι-
 κοθεν ἔχοντα ἡμεῖς ἐφάδια πρὸς τὴν παρεΐαν,
 καὶ ὅπως ἐπιστῆσαι, ὡς αὖ τάχιστα διακί-
 σαι δυνηθεῖς. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προῖόν-
 τι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ἔδ' αὖ καὶ παρα-
 νῶν, πρὶν ἢ λαόν δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τῶν πάν-
 τας ἀποφανῶ, οἷος αὐτὸς εἶμαι, ἀναμφιβόλως
 τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λε-
 γέν. ἐπιχειρῶντων ἔχει. κόμισα τοίνυν τὸ μέ-
 γιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἶτα δράσας ἐπὶ τὰ
 τοῖς καὶ ἄλλως δὲ τόλμην καὶ ἀνασχυντίαν.
 αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριοτήτα, ἢ εὐρύτη-
 μα, αἰκία ἀπόλοιτο. ἀχρεΐα γάρ, καὶ ὑπεναν-
 τία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοῶν ὅτι μεγί-
 σην,

15 *Dicoam vero prius, quae oporteat ipsum re
 viatici instar ad hoc iter domo. afferre, et quomodo
 commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud
 possit. Tum ipse quoque partim progrediens in via
 ascendens, partim admonens ante solem occasum Rhe-
 torem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui
 extra controuersam primas et medias et ultimas fe-
 ram eorum qui audent dicere. Affer igitur maxi-
 mum quidem infanciam, deinde confidentiam post
 haec, et praesertim audaciam, atque impudentiam:
 pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut
 ruborem domi relinque: inuisilia enim et contraria
 negotio. Verum enimvero clamorem quam maxi-
 mum*

σην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, αἶον
τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα
εἰσὶν ὅτε ἱκανά. ἡ εἰσθῆς δὲ ἔστω εὐανδρῆς, καὶ
λευκῇ, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς δια-
φραίνεσθαι τὸ αἶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεία, τὰ πολυσχιδῆς 13). ἡ ἐμβὰς Σικυω-
νία,

num affer, et modulationem imprudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarentino textrino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebris, illa scis-
B b 4 filis:

13. πολυσχιδῆς] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελεῖς ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυ-
σχιδῆς· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβὰς legendum puto ἦ. Denique πῖλῆς
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἔτιωσ ἐκαλεῖ-
το, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλῆς. Gesner.

νίμ, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπασα, καὶ αἰδο-
λαθοὶ πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεί· ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρή συντελεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προΐων, ὄρα καὶ
ἤκουε. καὶ δὴ σοὶ τὰς νόμους δίδωμι, οἷς χρῶμαι
νόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίζῃ καὶ προσήσεται, εἰ δὲ
ἀποσραφήσεται καὶ σκορακισί (14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινι καὶ κατὰσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφῃ τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ εἰ πλείω γε τῶν εἰκοσίων
Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*filis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Et haec ipsum te conferre oportet.*

16. *Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
utentem agnoscat te Rhetorice atque admittet, neque
auersabitur et iubebit facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
ctus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-*

14. σκορακισί] Quasi tu dicas *incornabte*, h. e.
in coruorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiiciet, a vulgari illo ες κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciphr. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἀκρᾶς τῆς
γλωττῆς ἔχει, τὸ αἶττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶνι
καὶ ἀμνηγέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
ἐν ᾧ παντὶ λόγῳ, καθάπερ τι ἡδύσμα ἐπίπαττε
αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ μὴ ἀνό-
μοια τέτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπώδᾶ. ἡ
πορφύρα (5) μόνον ἔσω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
σισύρα τῶν παχυῶν τὸ ἱμάτιον ἦ.

Νιστά

*diligenti meditatione comprehensa, in promptu et ex-
trema lingua habeto, illud αἶττα et κᾶτα et μῶν,
et ἀμνηγέπη, et λῶσε, et similia, et in unaquaque
oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, et
ex alia quasi tribu sint, et absonga. Purpura modo
pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post-

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad elatum illum
purpureum tunicae respicit, et ad prae-
textam togae purpuram, s. ἐσθῆτα περι-
πόρφυρον. Absurdam nempe huius Prae-
ceptoris orationem sic declarat, ut dicat si-
milem centoni misero, de leuidensi panno,
filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας
nomen non satis definitam habet notionem,
et ista complecti potest omnis; quod appa-
ret, si quis conferre velit, quae ad Aristoph.
Nub. 10. attulit Spanhem. et antiquus Schol.
ad Eiusd. Ran. 1507. Gesner.

Μετὰ δὲ ἀπὸ ῥήτων καὶ ἑνὸς ῥήματος, καὶ σὺν
 νίκῃς ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένῳ, καὶ ταῦτα συμ-
 φέρησας ἀποτάξουσ προχειρίζομενος ἐς τὰς πρῶ-
 ταιμύτας. ἅτιν' γὰρ σε ἔδειξεν ὁ πολὺς ἀπο-
 βλήσονται, καὶ θάμνωσιν ὑπολήψονται, καὶ
 τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοῦς. εἰ ἀποσλεγγίσαι
 σθαι (16). μὲν τὸ ἀποξέσθαι λέγουσι, τὸ δὲ
 ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀρχαβῶνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὀρθρον δὲ ἀροκνεφές· ἐνίστε
 δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ κανὼν καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstracta sumio ex peregrina verba, et
 rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in
 promptu habeo, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra captum
 suum sit eruditio, si ἀποσλεγγίσαισθαι dicas pro
 destringi ex pro sole uri εἰληθερεῖσθαι, et arrha-
 bonem, nomine προτίμιον, et dileculum ἀροκνε-
 φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,*
 νομα

16. ἀποσλεγγίσαισθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσαισθαι esset de-
 strigilari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτί-
 μιον proprium, ἀροκνεφές summitatepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedictum, σοφόνην doctanimum,
 χειρόσοφον manu ductum. Gesner.

καὶ ὀνομακροῦται τὸν μὲν ἐρμηνεύσαν δεινὸν, εὐ-
 λεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόναν, τὸν κόρ-
 χησὴν δὲ χειρόσοφον. ἀντολακίσης δὲ, ἡ βάρ-
 βαρίσης, ἐν ἔσω φάρμακον, ἡ ἀναίσχυντία·
 καὶ πρᾶχειρον εὐθὺς ὄνομα, ὅτε ὄντος τινός,
 ἅτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
 ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
 φωνὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
 καὶ ἀναγνώσκεις τὰ παλαιῶν μὴ σύ γε, μη-
 δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἴσokράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἀμει-
 ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
 τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγας, καὶ ἄς Φασίπρυ-
 τας μελέτας, ὡς ἔχης ἀπ' ἐκείνων ἐπιστιγιά-
 μενος

nomina et absurda nomina, vocans eum, qui eloquen-
do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόναν, salta-
torem vero χειρόσοφον. Si vero vel in iungendis
verbis peccaueris, vel bárbara singula protuleris;
unum sit remedium, impudentia, ac in promptu sta-
zim nomen; alicuius, qui neque sit, neque fuerit
unquam, ποιῆς, vel salutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probauerit; vir doctus, et linguae
ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
Isocrates, aut expertus Gratiarum Demosthenes, aut
frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
cant, ut comiteat. ab iis instructus habens, quo in
tempo-

μενος ἐν καιρῷ καταχρησθῆναι, καθάπερ ἐκ ταμίης προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ 17); λεγέ-

tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu depromas.

18. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praeferentes subiiciunt, atque dicendi materiem; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et con-

17. ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ] Editi misere hic corrupti omnes. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio indicat, nempe hunc in modum: Ἄπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μετλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλώτταν ῥῆμα εἴδῃ. Videamus de mutationis ratione singulatim: Post δυσχερῇ ab similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῇ. Parum nouit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖαν κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc supplementum sequens ἐκφαυλιζέσθω. Quam imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel praua interpretatione,

λεγέσθω, καὶ ἐκφαλιστέσθω, ὡς ἂν ὅλως
 ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας,
 λέγε ὁ, τιμὴν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἐλθῇ, μη-
 δὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσπερ
 ἔν καὶ ἐστὶ πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοιτι,
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λε-
 γέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετω-
 πῳ μὲν ἡ κνήμῃς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
 πλὴν

conueniatur, quasi uisile omnino nihil ipse elegerint:
tu uero nihil cunctatus dicito, quodcumque eandem
verbum in linguam uenerit, nihil curans ista, ut pri-
umum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
et secundum post hoc, et post illud tertium: sed
quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
usu ueniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.

Vtrum

ctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας ἀν
 vilo modo huc conueniat, valde dubito;
 μελλήσας aptum esse apparet. Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse mauult dicere. Cui κε in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, uti me
 doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae
 voci adiectum, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominatiuum casum, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut
 ἐπὶ ad γλῶτταν admoueatur. *Gesner.*

πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σὺνείρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον.
καὶ περὶ ὕβρις ἔτινος; ἢ μοιχῶ λέγης Ἀθηήσι;
τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λέγεσθω. ἐπὶ
ἑξοσι δέ ἐ Μαράθων, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν ἂν
τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθως πλείεσθω, καὶ ὁ
Ἐλλήσποντος πεξεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
Πέρσιων βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμάζεσθω, καὶ τὰ Ὀδρυδαί
γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
καὶ πυκνὰ, καὶ ἐπίσασα τὰ ἐλίγα ἐκείνη ὀνόματα
ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχές τὸ
ἄττα καὶ τὸ δὴ περθεῖν, καὶ μηδαμῶς αὐτῶν δέη.
καλὰ γὰρ ἐσι καὶ εἰκὴ λεγόμενα.

Ἦν

Verum insta, et verba continua, et modo ne tace.
Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Asbenis,
quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur:
praeier omnia vero Marathon et Cynaeirus, siue
quibus nihil fiat; et semper navigetur Aibos; et pe-
dibus transeat Hellepontus, regaturque sol a sa-
gittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
miracione sit, et legantur sanguineae Oibryadis liti-
rae, et audiantur Salamis, et Artemisium, ac Pla-
taeae. Multa haec sunt et crebra: cum adspersa
pauca illa nomina in summo quasi natent, et florum
instat praeireant: perpetuumque sit illud ἄττα,
atque δὴ περθεῖν; licet nusquam illis sit opus: pulchra
enim sunt; etiam eam dicuntur temere.

19. Si

Ἦν δέ ποτε καὶ ᾄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάν-
τα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀ-
πορήσης πρᾶγματός ὧδικ᾽, τὰς ἀνδρας τὰς δι-
καστὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἴου
τὴν ἁρμονίαν. τὰ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν, πολλὰ
κίς· καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρυγγίσει (18),
καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε
μεταφέρων τὴν πύγην. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαι-
νῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς· ἦν δὲ
ἐρδοὶ ἐσθῆκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν
ἐξοδον

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse
videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si
quando non habeas, quod cantari aptum sit, appel-
landis, flexa in cantum voce, iudicibus impleam ti-
bi harmoniam existima. Atque illud bei malorum!
frequens esto, et percutiatur femur, tum modulanti
guttur pronuncia, et sreatu verba distingue, et
inter agendum fluctuante podice ingredi. Et si te
non laudent, indignator illis, et maledictio: sin pu-
dore quodam stent suspensi, ad abeundum parati,
affide

18. λαρυγγίσει] Quod Aeschini obicit Demo-
sthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist.
4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίσειν, qui
imum patulumque guttur, quantum potest,
ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam
ex ἡχείω quodam augere modulationemque
reddere sonum studet. Gesner.

ἔξοδον ἔτοιμοι, καθέζεσθαι κέλεις, καὶ ὅλως, τυραίνης τὸ πρᾶγμα ἔσω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρχάμενος, ἢ καὶ, καὶ Δίχ, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πυρρῆας γάμων, ἐν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ σμυιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσανται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢ δὲ καὶ λέγουσιν τι, ὑπὸ Φθόνης καὶ τῷ δόξῃσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βράδι-
σμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπισήσῃσι μὴ ἔχ' ἰπάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λό-

γαῖς

affidere illos iubeo, atque in uniuersum, regnum quoddam exerceto.

20. *Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis iude temporibus facto initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et canillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum se in dicenda, ceteriore esse. In primis*

γοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχύ
τῷτο, ἔσμικράν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαυ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς ὥσπερ ὅρα μήποτε γρά-
ψης, ἢ σθεψάμενος παρβλθῇ. ἔλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδατώσαν ἀεὶ, καὶ μισθόν τῶν
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε ἀσθοιντό σε
καταπεσέμενον, χεῖρα ἐρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὐ καὶ τῷδε
μὲν

*primis vero etiam illa extemporatitas excusationem
non parvam praestat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperte deprehendaris.*

21. Amici autem semper plaudant pedibus, et
precedent solvant coenarium, si quando labare te sen-
tiant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes.

Nam

19. τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι] Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto felicius procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster resistere subiro, et laudem
silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121.
Hoc ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδατώσαν explicari potest, cum re-

μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκείαν, καὶ συναί-
δοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δευφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφη μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σαυτῆ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς
γίγνη αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιακιδεύς πρὸς ἐμέ; καὶ
πρὸς ἕνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγὼν; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

“Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀνχα-
ναϊότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἢν μὲν τις καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἄχ' ἑαυτῆ δεικνύειν δοκῇτω”

ἢν δὲ

*Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum
viri habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero procedentem
te deducant, suo tectum saelkitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obuiam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut grauis ei sis: Quid enim ad me ille Paea-
niensis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

tur

*prehendit 2, 2, 9. assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἦν δὲ μυστήριος ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρή,
ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ἔσ-
νον τινὰ ἔπαυον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσαντα, ὡς ναυ-
τιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ἐνομάτων,
καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μὴδ' ἀνα-
σχῆς, πλὴν ἀπαξ γὰρ ἢ δις τὸ πλεῖστον· ὑπομει-
δία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνεται μὴ ἀρβυλά-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
ἀφορ-

*zur mediocriter, reprehensione digna sint omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrini-
nam quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduertat et offendant, ut nauseent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Auscipi-*

C c 2

20. ἀμφιλαφεῖς] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praeclare explicat Epict. Ench.
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφορητὴν. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
ansam ubique accipiunt. *Gesner.*

ἀφορμαὶ τῶν μέψεσθαι τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ
 ὧτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρηθάρρειν· ἡ τόλμα γὰρ,
 καὶ ἡ ἀνασχυρτία, καὶ τὸ ψεῦστα προχειρον,
 καὶ ὄρκος ἐπ' ἀμφοῖς αἰ τοῖς χεῖλεσι, καὶ Φθό-
 νος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
 καὶ διαβολαὶ πιθαναί· ταῦτά σε αἰοιδίμον ἐν
 βραχεῖ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ· τοιαῦτα
 μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθαι,
 κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν,
 αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας
 λέγειν, καὶ γραμματικὰ ὑποδεικνύου ὑπὸ γυναι-
 κῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλεις,
 καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαδάζεσθαι
 δοκεῖν.

res autem sunt reprehendendi occasionēs apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Cae-
 terum confidendum est: audacia enim, et impuden-
 tia, et mendacium in promptu, et iustiarandum in
 extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et
 odium, et maledicentia, et calumniae probabiles.
 Haec celebrem te brevis et conspicuum facient. At-
 que talia sunt quae extra sunt et apparent.

27. In privato autem factiora omnia committere
 tibi decretum sit, aleasorem esse, inebriari, libidi-
 nari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque
 apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a
 mulieribus. Etenim pulcher esse velle debēs, et hoc
 agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.

Nam

δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τῷτο ἀνοίσκ-
 σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τῷτό τε καὶ ἄχρι τῆς
 γυναικωνίτιδος εὐδοκίμῆντος· καὶ τὸ δῶνα δὲ
 μὴ αἰδεσθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ
 ἐρᾶσθαι δοκοῖς· καὶ ταῦτα γενειήτης, ἢ καὶ
 νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἐβωσαν οἱ καὶ
 ἐπὶ τῷτο συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται
 ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ πρὸς τὴν
 ῥητορικὴν χρήσιμα παρὰ γίνεταί, πλεον ἢ
 ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὅπως ὡς λαλίζουσαι
 αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ
 ὑπὲρ τὰς ἀνδρας· εἰ δὲ τὰ ὅμοια πάσχοις, διώ-
 σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρή
 μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα.
 καὶ

Nam haec quoque ad Rhetoricen vulgo referunt,
 quasi ea coussa in ipsa quoque gynaeconitide gratia
 sus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
 pudori sit, etsi a uiris alterius rei causa amari vi-
 deare, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me
 Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
 sa semper rectum sint. Si vero non sint, serui certe
 sufficient. Multa enim ex hac etiam re commodaq
 facultati dicendi uilia accedunt: maior certe impu-
 dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
 mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
 ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis.
 Verum etiam pice velli oportet maxime sane per-
 omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
 κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετέτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ ἔσολοικίζειν μένον, ἔδδ βαρ-
 βαρίζειν, ἔδδ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἔτῳ πολλὰς τὰς ἑρωτάς μὴ διακριβώσης, πάντα
 αὐτῇ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρᾳ 21) γυγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφείσθω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐχμαίθη (δύνα-
 σαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρεῖ) θαρρόν ἐκ-
 αγγε-

*vero ut tibi ad omnia bies facite, te miniftrce lin-
 gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque por-
 erit. Potes autem non soloecismos tantum commit-
 tere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menti-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos aded amores si non sufficias. Omnia
 quidem illa noris, et natiaa magis fiat, neque quid-
 quam auerferar.*

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρᾳ] Illud monemus, etiam apud
 Longinum s. 31. γόνιμόν esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Pearcitis, cum nativam reddidit, secundam
 sublimitatis alii, alii puram, geminam. Gefner.

αγγέλλομαι ἔκ εἰς μακρὰν σε ἀρχὴν εἰρησίου, καὶ
 ἡμῖν ὁμοίον ἀποτελεσθῆσθαι. τὸ μετὰ ταῦτα
 τοῦ δὲ ἔκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχὺ παρῆσαι
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ἑρῶς γὰρ
 εὐεῖ, ὃς πατὴρ μὲν Ἀφάνης, καὶ εἰς καθαρῶς
 ἀλευθέρῃ ἐγενόμην, ὑπὲρ Εἰόν καὶ Θυμῶν δεδα-
 λευκός, μητὴρ δὲ Ἀκασία, ἐκ ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἐ παντάπασιν ἀδούμι-
 ρος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφεσθαι συνῆν τῇ κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῃ
 ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ἑδὸν ταύτην ἐραστὴν οὖσαν
 κατήκον, καὶ διεικτεράσας, ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ Φῶνι Ἀδράστεια,
 πάντα ἐκεῖνα, ἃ προέκπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

confidentier tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est vix ego dicam;
 quot breui bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sim, et ne
 patre quidem libero, ut qui ultra Xoin et Thmum
 servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse
 vero qui forma videretur esse non omnino contemnenda,
 primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore
 misero atque auro. Cum autem viderem, hanc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 tam esse, (Aderant mihi enim, parcecara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,

κος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀνασχυρτία) πρῶτον μὲν
 ἐκ' ἐτι Ποσειδῶνος ἐνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὶ
 καὶ Λήδᾳ πασὶν ὁμώνυμος γεγέννημαι· ἔπειτα
 δὲ γραῖ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζό-
 μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἔρην προσποιώμενος γυναι-
 κὸς ἐβδωμημοντέτιδος, τέτταρας ἐτι λοιπὰς
 εἰδόντας ἐχάσθης, χρυσίῳ καὶ τῆτες ἐνδεδεμένους,
 πλὴν ἀλλὰ γὰρ διὰ τὴν πενίαν ὑφίσταμην τὸν ἄθλον,
 καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σορῆς Φιδήμα-
 τα, ὑπερβόης ἄλλα ἐποίει ὁ δαίμων· εἶπα ὀλίγη
 δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν πάντων κατέστην,
 εἰ μὴ

*destitia, inscicia, impudentia) primo quidem non
 amplius Porphyrius nominat, sed iam Iovis et Ladae
 pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
 ad anum mulierem, a qua primum laute alebar,
 amare dum simul mulierem septuagenariam, dentes
 adhuc quatuor habentem reliquos, quo reinētos et
 ipsos. Veruntamen paupertatis causa laborem susti-
 nui, cum frigida illa de capulo oscula suavissima
 mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin
 heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi
 serpens*

22. ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Phrynichus, Tho-
 mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
 aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
 τρέφασθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορένυσθαι,
 χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφασθαι. Sic car-
 te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
 licentiam reprehendit. Gesner.

εἰ μὴ κατὰράτος τις οἰκέτης ἐμάνυσεν, ὡς Φάσμα
μακρον εἶην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος.

Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὁμοῦς εἰδὲ τότε
ἠπόρησα τῶν ἀναγκαιῶν, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ,
καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδίδας τὰ πολ-
λά, καὶ τὰς δικαστὰς τοῖς ἀνόητοις καθυπισχρέ-
μενος. καὶ ἡττώμαι μὲν τὰ πλείστα· οἱ Φοῖνι-
κες 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐξεφανωμένοι·
τάτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρωμαί τοῖς δε-
λέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων,
καὶ ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τὰ τρέ-
πε,

*feruus execrabilis indicasset, venenum a me, quod
illi darem, esse entum.*

25. Praeceptus igitur eiectus, necessariis tamen ne
sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iu-
diciis probandum me praebeo, praeuaricans saepe,
et iudicium corruptionem imprudentibus pollicens.
Et plerumque caussa equidem cado; sed palmae ta-
men in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim
ad infelices esca vxor. Sed id ipsum quoque, quod
odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum
Cc 5 peruer-

23. οἱ Φοῖνικες] De palmis ad ianuas Rheto-
rum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Do-
mit. 23. Caeterum cogitabam, an forte me-
lius legatur ἐξεφανωμένη, vt ad θύρα refe-
ratur: sed necesse non est. Gesner.

πα, καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ
 δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ τὸτον ἐκείνον τὸν ἀκρό-
 τатον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔμικρὰν ἔμοι
 γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παρανῶ, νῆ τὴν πάνδη-
 μον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραμέσας,
 καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔμικρὰν ἐπισπασάμενος.

Εἰεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσε-
 ται· αὐτὸς δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ
 παρῆναι νόμιζε αἵπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

*peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque
 digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia
 dicor, non paruum mihi quidem videtur. Haec ti-
 bi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo
 prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam
 mihi non paruum concilians.*

26. Sint ista satis! Generosus ille post haec
 dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare,
 etiam adesse te puta, quorum venire initio de-
 fide-

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆς κοινῆς
 verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui non-
 dum vitium hominis norunt, odio tantum
 illum habent ob orationis peruersitatem,
 cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem* Deam quidem
 intelligi notum est; at respicitur simul ad
 eam orationis venustatem, qua celebritatem
 per totum orbem, vel saltem vniuersam suam
 nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἄδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔντε
 τοῖς διακρητοῖς κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πληθε-
 σιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραςεν εἶναι, καὶ χαμεῖν
 ἂ γράων πῖνα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
 της καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλῶς γυνάικα τὴν
 Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτωνος ἐκείνο πτηνὸν
 ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν
 περὶ σκαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐμνήσομαι
 ὑμῖν τῆς ὁδῆς, καὶ παύσομαι τῇ Ῥητορικῇ ἐπι-
 πολάζων, ἀσύμβολος 26) ὧν πρὸς αὐτὴν τὰ
 ὑμέτε-

viderabas; neque quidquam te prohibebit, quo-
 minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas,
 tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
 lis sis, ducasque non anum quandam comicam,
 ut tuus ille legislator et magister, sed mulierem
 pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
 lutum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuis.
 Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
 vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari,
 qui consiliis ad eam obtinendam vestris uti non
 possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
 gatam ἀσύμβολος esse factum, quilibet vi-
 det; sed alterum potius esse credens, iam
 verterem: qui vestra ad illam spectata, (i. e.
 cum illa) conciliare nequeam. ἀσύμβολος enim
 ἀ συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui conie-

ὕμῃς. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥς ἀνα-
νιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
τῆτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὡκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥά-
βην καὶ πρανῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pul-
uere praedicandos vos atque admirandos praebe-
te, illud solum recordati, non celeritate vos ve-
stra vicisse, qui velociores iudicati sitis, verum
quod facillimam et declivem viam elegistis.

Etura adsequi nequit; et licet ἀσύμβελος
quoque bonum esset, si solum poneretur;
tamen haud adsequor, quo modo cum πρὸς
αὐτὴν et ὑμῖν construi possit; Ideo id
adipui quod intelligo. Rejice.

Φιλο-

Φιλοψεύδης, ἡ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλοκλῆς, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τῷτό ἐσίν, ὃ τῶς πολλὰς εἰς ἐπιθυμίαν τῷ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτὰς τε χαίρειν μηδὲν ὑγίης λέγοντας, καὶ τοῖς καὶ τοιαῦτα διζηῖσσι μάλιστα προσέχεν τὸν νῦν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐσίν, ὧ τῶς ἀνδρῶν πους ἐνίοις ἀναγκάζει πᾶ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἑαὸς ταῦτα, φασίν, ἀδὲ περὶ τέτων ἡρόμην ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρὲν ἔστω γε μᾶλλον καὶ ἑπᾶντι πινὲς αὐτῶν.

Philopseudes, sine incredulus.

Tychiades, ac Philocles.

TYCH. Potestne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quoniamque vltius alicuius causa mentiantur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel

τῶν ἀξιοί, ὅποσοι ἢ πολέμους ἐληπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τὴν τε αὐτῆ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ πρὸν νόσον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ σκείνων, ὃ ἄρισε, Φημί, αἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χροίας τὸ ψεῦδος περὶ πολλὰ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πρῶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἡδεμιᾶ πρῶφασεν ἀναγκαίᾳ. τέτρες ἔν' ἐθελῶ εἰδέναι, τί νὸς ἀγαθὰ σέττε ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ κατενανόημας ἡδὴ τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως ἑτάς ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος, ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιούτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς Φάναί τῃ μὴ ἀληθῇ λέγειν, εἴ γε
τὸ

hostes decerpunt, vel ad salutem tali remedio in malis vti sunt, qualia etiam Vlysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vit optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praepontunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causare illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicant, quando quod possi-

τὸ χεῖρισαν ἀντὶ τῆ βελτίστου προαφροῦνται;
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τῆτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοὶ
 δείξαιμι, συνετὰς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυ-
 μασιὰς, καὶ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας 1) τῆτω τῷ
 κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με,
 εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες· ἐκείνους μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε· χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τῆτων, τὰς ποιητάς, καὶ τὸν
 Ὀμηρεν αὐτὸν, αἰοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφω
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

passimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioquin, et admirabili sapientia;
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent sequi et
 illos, in quos ineidunt, decipere. IHos enim
 antiquos prius quam ego, ut noueris, oportet,
 Herodotum, et Ctesium Cnidium, et ante hos,
 poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberr-
 mos, scripto vsos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. [ἐαλωκότας] Hoc exemplum *Iensius* ad Ty-
 risti. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip.
 actiuum, aequè ac ἄλλας valere passivè. Re-
 ctè; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. *Bud. Comment. L. Gr. et Stobadii Ind.*
Herodiani. Reitz.

πάντες τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ
 ἡμῶν διακνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐν διαδοχῇς ἐν
 παλλήσους ἔπεισι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ
 γὰρ πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπου
 τὰν ἔραν ἔτομην, καὶ Προμηθεὺς δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδῃ
 πᾶσαν τεργωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος
 ἢ κύνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνειον ἢ
 εἰς ἄριτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσας, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
 τα, πάντ' ἀλλόκοτα, καὶ τεράσια μυθῖδια, παί-
 δων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ 2),
 καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Kai-

do, qui tum erant, auditores suos deceperint,
 sed ad nos etiam mendacium successione quadam
 verbis, verbisque pulcherrimis commendatum,
 pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem
 pudere, cum Caeli castrationem et vincula Pro-
 methei enarrant, et seditionem Gigantum, et
 totam inferorum tragoediam, et ut propter amo-
 rem Iupiter sit taurus vel cygnus factus, et ut ex mu-
 liere in avem aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegafos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cy-
 clopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omni-
 no et portentosae fabellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Larvam Lamiamque metuunt.

3. Quam-

2. τὴν Μορμῶ] Μορμῶ, ἕς [μορμῶν, ὄνος
 laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔγελοιον; εἰ Κρήτες
 μὲν τῷ Διὸς τάφον δεικνύοντες ἢ αἰσχύνονται.
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδο-
 θῆναι Φασι, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λήχανα· πο-
 λὺ σεμνότερον ἔσται τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφews
 ὑδόντων, Σπαρτιάς τινὰς ἀναβεβλασθηκέναι διη-
 γνῆνται. ὃς δ' ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντα,
 μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἀν' ἐξε-
 τάζων ταῦτα, Κοροΐβη τινὲς, ἢ Μαργίτη να-
 μίζοι

3. Quamquam poetarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenses Iouis sepulcrum
 ostendentes non erubescunt, Athenienses vero
 Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primos-
 que homines, blerum instar, de Attico solo ena-
 tos: multo hi quidem speciosius quam Thebani,
 qui de serpentis dentibus Spartos (*saturnos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter
 examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitae iu-
 dicet,

laruam esse, pueris terrendis confictam a
 nutricibus, vnde μορμολύττειν est, et μορ-
 μόλαιον, perauulgatum est. Gesqer.

μῖζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάττει
 διὰ τῷ αἰέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάναν
 ἡμεῖν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
 Ὀρείθυιαν ὑπὸ τῷ Βορέα ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς
 ἄτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἄτω προ-
 δήλοις καὶ ἀληθεσί πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς πρῶ-
 σῆτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ
 αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἂν. αἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῷ μύθῳ τρεπνὸν ἐπαγωγόπατον ὄν, ἐγ-
 καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δεόν-
 ται πρὸς τὰς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θη-
 βαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαί-
 νονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων, εἰ γὰρ τις
 ἀφεί-

dicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum
 alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
 auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
 Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
 qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
 Eo usque mendacium inuahuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et ciuitates
 veniam consequantur; alteri suauitatem ex fabu-
 lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio-
 ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
 res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba-
 ni, et si qui alii, augustiores talibus commentis
 reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
 fabulo-

ἄφελοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος,
 ἔδεν ἂν καλύσῃ λιμῶν τὰς περιγητὰς αὐτῶν
 διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθές
 ἀκούσεν ἐθελήσαντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα
 τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι
 παγγέλοις εὐκότως δοκοῖεν ἂν.

ΤΥΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους
 ἤνω σοι τὴν πᾶν, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώ-
 δη ἀκήσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἁπλῶν
 εὐχόρηται, ἢ φέρονται τῷ πράγματι τὴν ὑπερβα-
 λὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἐρινύες ἐξήλασαν, πολ-
 λὰ τεράσια καὶ ἄλλοκοτα διεξίοντος. ΦΙΛ. Καί-
 ποί, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ,
 καὶ ἔδεις ἂν ἔδὲ πεισέυσειεν, ὡς ἐκεῖνος, ἔτω
 βαδὺν

*fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum mon-
 stratores perire, cum ne gratis quidem hospites
 audire verum velint. At qui nulla tali causa
 inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
 ne videantur ridiculi.*

5. ΤΥΧΗ. Recte istuc dicis. Ego enim ab
 Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredi-
 bilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in
 media eorum enarratione, discessi, qui ferrè
 egressam modum licentiam non possem. Sed
 tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo por-
 tentosa multa et absurda enarrante. PHIL. At-
 qui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
 quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαθὺν πώγωνα καθεμένος, ἐξηκοντῆτης ἀνὴρ,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομεί-
 νειεν αὖ καὶ ἄλλα τινὸς ψευδομένῃ ἀκῆσαι παρ-
 ὢν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοιῆτον. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς
 πλείστοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥς με
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν.
 ὅστι μὲν ὡς μεμῆνοι, καὶ ἔξω εἴη τῷ καθεστηκό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τούτῳ χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίστη-
 νον περισέλλων, ἔτως ἄτοπα διηγέτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδε; ἐθέ-
 λω

xam adeo barbam submiserit, hominem sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel fu-
 stigere posse, ut audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum ut ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deierave-
 rit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iurare) interponens, ut etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem: iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc, impo-
 storem esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
 le simium tegeret ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quasnam ista? per ego te Vestam
 roga-

Δω γὰρ εἶδέναι ἦν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τη-
λικέτῳ τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

ΤΤΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκληρ,
φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε παλλὴν τὴν σχο-
λὴν ἀγοίμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκῆσας
παρὰ τῷ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
θει, νοσῶντα ἐπισκεψόμενος 3), ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κῆνον
ἴδοιμι (ἡγνοῆκεν γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγέγνομαι
πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντι-
χον ἐκ ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
προσέ-

rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub
tanta barba tegat vanitatem.

5. TYCH. Solebam etiam alias, Philocles,
venire ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegro-
tanti videret; utriusque causa, ut nempe et
Leontichum convenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, ut dicebant, discessisset: sed alios fre-

D d 3

quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκεψασθαι
proprie esse inuisere aegros, docet *Elfner*.
ad *Matth.* 25, 36. ἡσθένησα, καὶ ἐπισκέ-
ψασθέ με. *Reitz.*

προεξεληλυθώς) ἄλλες δὲ σύχνας, ἐν οἷς Κλεodemus
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δινο-
 μάχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων οἶσθα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιώντα,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανεναηκότα τὴν γνώμην
 τῶν ἀνδρῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνά-
 μενον. ὁρῶς οἷός τις ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους
 καὶ παναρέτους; ὁ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐκείνης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ
 μονοεχὶ φοβερὰς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἷμαι
 τῆς νόσας ἐπιπληθεῖς, καὶ ῥῶτον ἐδόκει ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν.
 τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλυθεῖ. καθεζέσθαι ἐν μετὰ αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλῖ-
 νῇ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum
 qui Platoniarum disputationum causa admira-
 tioni esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adpectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

νη ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ Φω-
νῇ εἰς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδε με, καίτοι βοῶν-
τος αὐτῷ καὶ διατεινομένῃ, τί μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπήκων· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῷ, ἀπολογησάμενος τὰ
συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖας ἔλθαιμι, ἐκαθεζόμεν
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύχατον ἤδη ὑπὲρ τῷ νοσήματος,
τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξ-
ίοντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἑκάστος ὑπο-
βάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησί,
τῇ ἄριστερῃ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα
τῆς μυγᾶλης, οὕτω φονευθεΐσης, ὡς προεῖπον,
ἐνδὴν

submissa paulum ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum affedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis bu-
mi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae,

ἐνδύσειεν εἰς δέριμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρύντος,
εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται
τὸ ἄλγημα. ἔκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμα-
χος, ἐγὼ ἤμαθα ἐλάφῃ δὲ θηλείᾳ, ἔτι παρ-
θένη καὶ ἀβάττε· καὶ τὸ πρᾶγμα ἔτω πιθανώ-
τερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἑρρῶται μάλιστα
ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκιμος μὲν, καὶ τὸ
λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες
ἐκ τῆς πύγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναντο, εἰ-
τις ἐπίσχυτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας
ἐπωδῆς ἐκάστω. ποδῶν δὲ ἴασιν ἤμισα, ἐπαγγέ-
λεται. καὶ αὐτὸς, ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἔτω πύ-
λαι ἐγίγνωσκον ἐλάφῃ χρῆναι τὸ δέριμα εἶναι 4).

διότι

*et excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde cir-
cumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leoni-
na, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cer-
uae virginis et nondum initae: ea praevalior sic res
est: celere enim cerua et robustum maxime pedibus.
Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et ma-
nus dextra, ex pili de barba recti, multum valcant,
si quis cum sua quodque carmine adhibere possit.
Pedum vera curationem minime promittit. Ipse quo-
que, inquit Cleodemus, ita olim praebam; ceruae
oportere pellem esse, propterea quod velox cerua.*

Sed

4. χρῆναι — εἶναι] Nonnihil incommodi prae-
ferunt hi infinitivi; verum quia recte ἐς
χρῆναι licet uti, vel utendum est, dicitur; non
offen-

διότι ὠκὺ ἑλάφος, ἐναγχοὺς δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίοαξ μὲ εἰπὼν ὠκυτέ-
ρες εἶναι τῶν ἐλαφῶν τὰς λέοντας. ἀμείλει
ἔφη, καὶ ἀεῖσθαι αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς αὖ εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Εγὼ δὲ, οἶσθε γάρ, ἔφην, ἐπιδάξ τισι,
τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρ-
τήμασι, τῷ κακῷ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλα-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μὲ, καὶ ἀήλκι ἦσαν κατεγνώ-
κότες μὲ παλὴν τὴν ἀναιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμην
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν ἄλλοις Φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχι ἄτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρός
Ἄντι-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum dicerem, velociore esse leones ceruis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

8. At ego, Putatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
penfis, cum tamen intus habites malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam incitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-

D d 5

deb-

offendet peritum, utrumque infinita, ut
structura postulabat, efferri. Reita.

Ἀντίγονος ἐδόνει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ με·
 πάλαι γὰρ ἡμελείτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἷνε τε παρὰ γυγ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτέεσθαι, καὶ
 ὅλως ὑφαρεῖν τῷ τόνῳ 5). ὁ γέν Κλεόδημος,
 ὑπομειδιῶν αἶμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;
 ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γί-
 γνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμορ-
 γε ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖναι κορύζης με-
 σθς εἶην, ὡς πισεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινῶ-
 νῶντα

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 asferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere
 iubens, et vesci oleribus, et in vniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade? Incredibile*
tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates
ad morbos? Mibi vero, inquam; *nisi omnino pi-*
tauta plenus mibi sit nasus, ut credam, externa,
et

5. ὑφαρεῖν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, vt circa vinum
 et carnes, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignorem.
Gesner.

πάντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπιγείρουσι τὰ νοσήματα με-
τὰ ρηματίων, ὡς Φατέ, καὶ γοητείας τινὲς ἐν-
αγγεῖν, καὶ τὴν ἰασιν ἐπιπέμπειν πρὸς αὐτῶμε-
να. τὸ δ' ἔτι ἂν γένοιτο, ἂδ' ἦν ἐς τὴν Νευρίε
λέοντος τὸ δέρμα ἐνδῆσθαι τῇ ἐκαταίδεκα ὅλας μυ-
γαῖαις. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλὰ
καὶ χαλεπὸντα ὑπὲρ ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκληρῇ τῇ
αὐτῇ δέρματι.

Παῖν γὰρ ἰδιώτης, εἶπε δ' Ἀεινόμαχος, εἰς
καὶ τὰ τοιαῦτα ἔτι ἐμέλυσέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν
τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφέρ-
εσθαι. καὶ μοι δοκεῖς, ἔδὲ τὰ προφανέστατα
ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐν περιόδῳ πύρε-
τῶν τὰς ἀποσπομπὰς, καὶ τῶν ἐμπετῶν τὰς κατα-
σέλξεις.

*et quae nihil communicans cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enimvero hoc non conti-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sex-
decim rotas mustelas deliget. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idiora es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adbibentur, profint: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrium intermit-
tentium depulsiōnes, et serpenium ulcedines, et
tumo-

θάλας, καὶ βαβυώνων ἰάσεις, καὶ τὰλλα ὁπό-
σα καὶ αἱ γραῖες ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γί-
γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχι ταῦτα οἴησθ
γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέρωντα, ἦν δ'
ἐγὼ, συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φα-
σίν, ἐκτρέφεις τὸν ἥλον. ἔδ᾽ ἄ γάρ α' Φῆς, ταῦ-
τα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γηγόμενα.
ἦν γὰρ μὴ πείσης πρῶτον ἐπ' αὐτῶν τὸν λόγον
διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τῷ τε πυρετῷ, καὶ
τῷ οἰδήματι δαδίοτος, ἢ ἄνομα θεσπέσιον, ἢ
ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῶτα ἐν τῷ βαβυ-
ῶνος δραπέτευοντος, ἔτι τοι γραῶν μῦθοι τὰ λε-
γόμενα εἰσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἦρ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοι-
αῦτα λέγων, ἔδ᾽ ἔθεός εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶε
τάς

tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
iam et anus faciunt? Si vero illa fiunt omnia, quid-
ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim,
quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
si enim prius eo conuersa disputatione persuasferis,
quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tu-
more, vel diuinum nomen; vel sermonem Barbari-
cum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
quae dicis aniles sunt fabulae.

10. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui
dicat, neque Deos credere, si quidem non putas fie-

πᾶς ἰάσεως ὅσον τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
γνεσθαι. τῷτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὡ
ἔριξε· κωλύει γὰρ εἶδεν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως
τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὸς σέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιῶσι τὰς
πᾶννάντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
σάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτός, καὶ οἱ πᾶσι
ὄες αὐτῆ, ἥπια Φάρμακα πάσσοντες, ἐθερά-
πουν τὰς νόσῶντας, ἔ λείοντας καὶ μυγάλας
περιάπτοντες.

Ἐὰ τῷτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
σιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μετράκιον ἔτι,
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρί, Μίδαυ τὸν ἀμπελαργόν,
ἔρρω-

ri posse, ut per divina nomina sanationes contin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curationes illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis bonis miscendis sanabant aegros,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescensulus eram cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis patri nuntians, Midam vinisorem, robustum
caete-

ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην; καὶ ἐργατικῶς
 ὠμφὶ πλήθυσαν ἀγρόαν, ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθεύ-
 τα, κεῖσθαι ἤδη βεσηκότα τὸ σκέλος. ἀναδύν-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι πε-
 ριπλεῖοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακνὴν κα-
 τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν Φθάσας,
 καὶ κατκλύνει αὐτὸς ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰ-
 κωζέειν, ἀπολαμβάνειν ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά
 τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τοῦ Μίδα ἐρωτῶμεν
 αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὀμυδελῶν προσ-
 κομιζόμενον, ὅσον ὠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶν-
 τα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λε-
 λυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρῶν,
 Θάρξαι, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοὶ ἄνδρα Βαβυλωνίαν
 τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰά-
 σεται

caetera servum, et efficacem, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rur-
 sus cauernam subiiisse: illum vero plorare, qui peri-
 ret doloribus. Haec igitur nunciabantur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato adferri a conser-
 vis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spiran-
 tem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et

εἶτα τὸν ἄνδρ' ὄν. καὶ ἵνα μὴ διαπρίβῃ λα-
γων, ἤκεν ὁ Βαβυλωνίος, καὶ ἀνέστη τὸν Μί-
δαν, ἐπ' ᾧ τινι ἐξέλασας τὸν ὄν ἐκ τῆ σώμα-
τος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας
παρθένης λίθου ἀπὸ τῆς στήλης ἐκείνης. καὶ
τῆτο μὲν ἴσιος μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἐράμενος τὸν σιμίποδα, ἐφ' ᾧ ἐνεκόντισε, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπ' αὐτῶν. τοσῶτον ἡ ἐπ' ᾧ ἐμ-
νήθη, καὶ ὁ στήλης ἐκείνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θαυμάσια, ὡς ἀλη-
θῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν
ἱερατικά τινα ἐν βίβλῃ παλαιᾷς ἀτόματα ἐπτά,
θεῖον καὶ δοδὶ καταγνίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐγκατα ἐντὸς
τῶν

*ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore
venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de seplucro.*

12. *At ille alia quoque patrauit vere diuina. In
praedium enim cum abiisset, mane, pronuncians ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
phur et facem tribus circuitibus lustrato, quosquor
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur*

τῶν ὄρων. ἤκον ἄν ὥσπερ ἐκκρόμενοι πρὸς τὴν
ἐπώδην ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι,
καὶ κεράσαι, καὶ ἀκοντίαι, Φρύνοι τε, καὶ Φύ-
σακοι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὲρ
ῥήριος, οἶμαι, ἐξεπύσαι μὴ δυνάμενος, παρα-
κίνας τὴν προσηγματοῦ· ὁ δὲ μάγος, ἐκ ἔφῃ
παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφρων τὸν
νεώτατον χειροτουήσας, πρεσβευτὴν ἐπαμψεν
ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε κακῆϊνος.
ἐπεὶ δὲ συνηλώθησαν, ἐνεφύσησεν αὐτὰ ὁ Βα-
βυλώνιος, τὰ δὲ κύττα μαλα κατεκαύθη ἅπαν-
τα ὑπὸ τοῦ Φυσηματι, ἡμεῖς δὲ θάυμαζομεν.
Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσ-
βευτὴς ὄντος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα
ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
νος,

igitur velut tracti ad incantationem angues multi et
aspides, et viperae, ac cerastae, et iaculi, et rubi-
cae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui
prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac pro-
pterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat
omnes adesse, atque unum serpentium minimum na-
ru electum, legatum mittit ad draconem. Et venit
paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent,
afflavit illos Babylonius: ac illi confestim ab illo
ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille
legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem,
vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingra-
dieba-

ρας, ἐπεσφρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πάλαι
 τὰ τοιαῦτα (ᾧμην γὰρ ἔδενι λόγῳ δυνατόν
 γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πισεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶ-
 του εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον (ἐξ
 Ἵπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ
 ἐνκηθήην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τῆς αἰέρος φερόμενον, ἡμέρας
 ἔσσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἵπερβόρεον ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆς ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα
 ἦδ' ὅς, ὑποδεσμένον γε καρβατίνας, οἷα μά-
 λιστα ἐκταῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus
circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse
putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
tem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicti-
tabant ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, su-
per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
datim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperbo-
reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
vero, inquit, calcentum quidem crudo corio, ut
plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid
Lac. Op. T. VI. E e dicere

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυντο,
ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ
νεκρὰς ἐώλκας ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν
ἐναργῆ παριζῶς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγέσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γινόμενα
ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέᾳ. ἄρτι γὰρ
ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ἀποθανόντος, παρὰ λα-
βῶν τὴν ἑστίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημανέ-
πης θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς
τὰς λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχά-
λησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῆς Περιπάτε-
ως ἠπίεστο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκαῆτης ὢν, ἀνέλυε,
καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ-
λος· ἀμνηχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι, μνησέ μοι τὸ
πάν.

*dicere opus est, quae ostendit, immittendis amori-
bus, daemonibus euocandis, mortuis veteribus reuo-
candis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac
destrabenda Luna.*

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo
fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum
patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus
est Chrysidis Demaeneri filiae. Me autem philoso-
phiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum
detinuisset, omnia iam Peripateticae scholae placita
didicisset, qui duodeviginti annorum adulescens iam
analyti uteretur, et acroamaticos de natura libros
ad finem usque pertractasset. Attamen consilii cir-
ca suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego
vero,

πάνι· ἔγω δὲ ὥσπερ εἰνὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
τὸν Ὑπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα. (ἔδει
γὰρ προτελεῖσθαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος· ὁ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν Σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
σημαῖα τελεσιτελεῖται) βόθρον τε ὀρυζάμε-
νος ἐν αἰθρῇ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας
ἀνεκάλεσεν ἡμῶν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν
πατέρα τῆ Γλαυκίᾳ, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεώ-
τα· ἡγαγόντες δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ᾠρίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμοῦς ἐφῆκεν αὐτῷ
ἔρᾳν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
λθομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens minu-
tion mercede interposita; oportebat enim statim nu-
morare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
daretur Cbryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, cum omni plerumque talia sacra peragun-
tur, fossa in subduali domus depressa, circa me-
dianam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclen, *patrem*
Glauciae, ante menses septem defunctum.
Grauiter autem ferebat senex amorem, atque ira-
scebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum
duceret, et Lunam destraxit, multiforme spectacu-

ἀλλοῖον τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν (D), ἐπεδείκνυται, εἴτα βῆς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' ἂν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλῆς ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἀπειθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλειτο, καὶ μετὰ μυχρὸν δὲ ἐπέστη κόπτεσθαι πῆν δὺρα καὶ ἐκοίνη, καὶ εἰσελάθῃσιν περιβόλλει πᾶν Γλαυκίαν, ὥς ἂν ἐμμανέσεται ἐραῖσα, καὶ σὺν ἡν ἄχρι δὴ αἰδέετρετρόνων ἡκαστα μὲν ὀδόντων. τότε δὲ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τοῦ ἑρᾶν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἐδουκατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφαιόσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξοπέμφαμεν περὶ αὐτὸ πρὸ σχεδὸν τὰ λυκαυγές.

Ei

lum), diuersamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de loco cum fixisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat lucum, nec ita multo post adstixit illa pulsans ianuam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illò dum gallosum canum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euannere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Haec

6. γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, capis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. Gesner.

· Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ ἂν ἔτι ἡπί-
στησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπιπλάσιν χρησίμα. εὖ
λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστυον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον
αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὁμοία
ὑμῶν δέξομαι. ἔχω· πλὴν ἄλλ' οἶδα γὰρ τὴν
Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχει-
ρον· ἔχ' ὅρῳ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθηται ἐπ' αὐτὴν
τῷ πηλίνῃ πρεσβυτέρῳ, καὶ μάλα τῷ ἐξ Ἑπε-
ρβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν
ἀγαγεῖν ἐς Ἑπερβορέας δυνατόν ἦν. πάντες γὰρ
ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπιπλάσιν ἢ γυνή, καὶ
τὸ ἐναντίον ταῖς φάσμασι πέπανθεν. ἐκείνη μὲν
γὰρ ἦν ψόφον ἀνέστη χαλκῇ, ἣ σιδήρεα πέφου-
γε· καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φάτε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
γυρίου

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
dem negares dicentibus, esse multa in incantationi-
bus utilia. Recte, inquam, mones. Crederem
enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
quam dicis, amatricem mulierem, facilemque ex-
promptam, non video quam ob causam opus habue-
ritis legato ad illam laqueo, aut mago ex Hyperboreis,
ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos
abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
cedis mulier, et contrarium spectris ingenio est. Nam
illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si

γυρίον περὶ ψοφῆ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἤχον· ἀλ-
λως τε καὶ θαυμάζω αὐτῆ τῇ μάγῃ, εἰ δυνά-
μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλεσιωτάτων
γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμ-
βάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολό-
γος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασον ἐργάζεται. γελοῖα
ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἀν' ἐροίμην σε τί περὶ τῶν
Φῆς, ὅσοι τὰς δαίμονωντας ἀπαλλάττεσι τῶν
δαιμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ Φά-
σματα. καὶ ταῦτα ἐκ ἐμῆ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ
πάντες ἴσασι τὸν Σύρακ τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
τὸν ἐπὶ τῶν σοφιστῶν 7), ὅς τις παραλαβὼν
κατα-

qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quo-
que Magum admiror, si cum possit ipse amari a di-
tissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere;
pro quatuor minis sordidus homo Glauciam red-
dit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fi-
dem neges omnibus.

16. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid
sentias, qui daemones liberant terroribus, aper-
te adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec
me dicere nihil opus est: sed porro omnes Syrum
illum e Palaestina, talium curarum Sophistam:
quos

7. ἐπὶ τῶν σοφιστῶν] Ἐπὶ cum secundo
casu notat eum qui praest, praepositus est
illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει
ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὄφθαλμῷ διασρέφοντας, καὶ ἀφρ᾽ ἐπιπλαμένους τὸ σῶμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίως, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσέλθαι θάσιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ᾗ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὄρεως ἐπάγων, εἰ δὲ

quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletam habentes, tamen fuscitat, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiunctione, et, si non pareat,

Be 4

minis

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπέας αὐτῶν. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII. 1. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud Nostrum Toxar. c. 29. ὁ ἐπὶ δόσμων, praefectus carceris. Reitz.

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Gesner.

εἰ δὲ μὴ πείσθῃ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελάμβη τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἐν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροίαν. ἔμεγα, ἦν δ' ἐγὼ τὰ τοιαῦτά πε ὄρα, ὦ Ἴων, ὤγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐτὰ φαινόνται, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμυρόν τι θάμα, εἰς πρὸς ἡμᾶς τῆς ἀμβλυώττοντας.

Μόνος γάρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ἔχῃ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐν τετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ ἔχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τῷ θεῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθρῳ, ἔδόν τε παράλογον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ ἔμοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου τῷ

minis daemoneum expellit. Atque ego vidi etiam exeuertem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, euanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos qui caecutimus.

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel, sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem quod ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inuixatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro pati-

ἐξ ἐκ τῶν σαρῶν 9) πεποϊημένον, καὶ τὴν ἐπι-
δὴν ἐδίδαξε τὴν πολυνύμικον, ὥστε εἰ μὴ καὶ μοι
ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ πῶς ἂν ἦν δ'
ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ
κνδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῶντα οἱ
λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας;

Τὸ γὰρ περὶ τῆς ἀνδριάντος, ἥδ' ἐς ὃ Εὐκρά-
της, ἀπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες
Φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρεσι,
τῆτο ἔπαρ' ἐμῇ μόνον ἀκασίας ἂν, ἀλλὰ καὶ
παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων, πόσου, (ἦ δ'
ἐγὼ,

*paribulorum factum, et carmen me multorum nomi-
num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
Ex quomodo, inquam, non credam Eucrati Dinonis
F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-

Ee 5

quam,

9. ἐκ τῶν σαρῶν] Certe hoc ad Christianos
referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
perstitionis deuolutos, ut ligno virtutem tri-
buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
tutem magicam affingunt. *du Soul.*

ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ εἰώρακας, ἔφη, εἰσίων
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκῶτα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρίου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιού; μῶν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἣν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικρυφάτα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφάσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον 10), ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ
 ἑτέρῳ; εἰκότα ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; καὶ ἐκείναν, ἣδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτ' ἐστὶν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις·
 καὶ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδάμενον τὴν
 κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτε γὰρ
 πῦτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσίων-
 των, ἄφες, ἐν αἷς καὶ τὰ Κριτίε τῷ Νησιώτῃ
 πλά-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobolon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emit-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paulum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polycleti opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 tae

10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλάσματα ἔσθην, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ
τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάσο-
ρα, Φαλακτίων ἡμίγυμνον τὴν ἀναβελὴν, ἡνε-
μωμένον τῇ πύγωνος τὰς τρεῖς ἐνείας, ἐπίση-
μον τῶς Φλέβας, αὐτοανθρώπων ὁμοίαν II);
ἐκείνον λέγω, Πέλιχος ὁ Κορινθίος στρατηγὸς εἶ-
ναι δοκεῖ.

Νῆ Δί, ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δαξία
τοῦ Κρόνου, τανίας καὶ σεφάνες ξηρὰς ἔχοντα;

mechru-
tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
nulo, caluam, seminuam amictu, cuius barbae
pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes babe-
rem venas, indisereta hominis similitudine, illam
dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Iovem, inquam, vidi quandam ad de-
xeram Sauri, vicias habentem et corollas aridas,
cuius

II. αὐτοανθρώπων ὁμοίον] Omnis statua hu-
mana vel levi arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὁμοίον ἀνθρώπων πλα-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
vum ac spirantem i. e. verum hominem, ut
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχή,
αὐτοσοφία etiam aliis usurpantur, ut αὐτο-
παις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυσας fur
pecudes lupi instar furari solitus. Reita.

εσχερυσωμένον πετάλοις τὸ σῆθος. ἐγὼ δέ, εὐκράτης ἔφη, εὐρίνα ἐχρᾶσσωσα, ὁπότε μὲν ἴασατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἡπιάλας ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγώ, ὁ βέλτιστος ἄτος Πάλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε ἐκ εἰς μακρὰν μέτρεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδ' ἐγὼ ἄσον δύναται ἄτος ὁ ὑπὸ σῆς γελώμενός ἀνδρίας, ἢ ἄνομίζεις τῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλας, οἷς ἂν ἐθέλοι, καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγώ, ἔσω ὁ ἀνδρίας, καὶ ἡπίος ἄτως ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἐν καὶ ἄλλο πειθῶντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ καταβάς ἀπὸ τῆς βύσσεως, ἔφ' ἣ ἔζηκε, περὶ εἰσὶν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν

caius pectus bracteis inauratum est. At ego inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; et noli irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ultiscetur. Noui ego quid possis ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propterea, inquam, esset et placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumiens, et omnes illi occurrunt, non-

την αὐτῷ, ἐρίοτε καὶ ἄδοντί· καὶ ἂν ἔσιν ἄντι-
να· ἠδίκησεν, ἐντρέπεσθαι γὰρ χρη μόνον· ὁ δὲ
παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὸν ἰδόντα· καὶ
μὴν καὶ λείπει τὰ πολλὰ, καὶ παύει δι' ὅλης
κυντὸς, ὥς· ἀκίειν τῷ ὕδατος ψαφῶντος. ὅρα
ποίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ ἔχῃ Πάτωχος ἁ ἀνδρείας,
ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ
ἐκείνος χαλκῷ τις ἦν, τῆς Κρήκης περίπολος.
εἰ δὲ μὴ χαλκῷ, ὦ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπέ-
ποίητο, εἰδὲν αὐτὸν ἐκάλυεν ὁ Δημήτριος ἔργον
εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων· δραπέ-
τευες γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βίσεως καὶ ἔτος.
Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμелήσῃ
τῷ σκώμματι ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἶα ἐπαθεὺς ἔ-
τις ὀβολὸς ὑφελόμενος, ὥς κατὰ τὴν νεμηνίαν
ἐκάσῃν

*numquam etiam cantauit, nequa est, quem laeserim
moda opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
malesitia afficiens uidentes. Quis etiam lauat sacra,
et tota nocte iudit, ut strepitus aquae exaudiat.
Vide ergo, dicebam, ne non Peliclus sis, illa statua,
sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneus
erat Cretae circuitor. Si uero non ex aere, sed ex
liguo factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non
Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus:
Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.*

20. *At tu uide, inquit, Tychiade, ne dicti sa-
pistea poeniteat. Noui ego quid usi uenerit ei quib
obolos furatus fuerat, quos singulis nouiluniis ipsi
offeri-*

ἐπαύσην τίθαι αὐτῷ· πάλαινα ἔχρην, ὃ Ἴων
 ἔφη, κερύσιλλος γε ὄντα· πῶς ἂν αὐτὸν ἡμύναι-
 το, ὦ Εὐκράτες; θάλω γὰρ ἄρ' ἄρ' ἔσται, εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστ' ἐπὶ Τυχιάδης ἀπειρήσεται· πολλοί, ἢ
 δ' ὅς, ἔκκεντο ἔβολοι πρὸς τοὺν πύδοιν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομισμάτα· ἓνιστ' ἀργυρὰ πρὸς τὸν μη-
 ρὸν, κηρῷ κεκολλημένας, καὶ πέντακλ' ἀξ ἀργύρου,
 αὐχναί τινος, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δὲ
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἔχόμενοι· ἦν δὲ ἡμῖν
 τίς τις σάκετήρ, κατὰρατὸς ὑπερκόμος· ἔτας
 ἐπεχείρησε· νυκτὸς ὑφ' ἑκασθῆναι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφ' αἴετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα· ἐπεὶ δὲ ἐπαγγελθὼν τάχιστα ἔγνω
 περισσευλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύναιτος
 καὶ

offerimus. Graviſſima quidem oportuit evenire,
 inquit Ion, ſacrilego. Quomodo igitur ultus eſt
 illam, Eucrates? vult enim audire, eſt fidei res
 maxime hic Tybiades negaturus ſit. Multa, inquit,
 oboli ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
 argentei ad femur ipſius cerva agglutinari, et argenti
 bracteolae, vocum cuiusdam, aut ſanationis idcirco
 eorum, qui per ipſam febri erant liberati. Erat
 vero nobis ſervus e Libya, ſacer homo, equiſo.
 Hic auſus eſt noctu ſuffurari omnia illa, et ſuffu-
 rarius eſt, obſervato tempore, ubi deſcenderat ſtatua.
 Cum primum vero rediens coepſit, ſe ſpoliatum
 eſſe Peliclus: vide quomodo ultus ſit Libya, ac depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλήν. ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἐκ
 ὀλέθρας ἔλαβεν ἄλλας· ἔπειτα δὲ ἐπιβίβας χρό-
 νον, κακῶς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγόμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὡς καὶ μὴ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιῖσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ
 σώματι. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκώπτει, καὶ μὲν ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἡλιμιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, εἰς ἃν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κός, τὸ δ' ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπακῆθεν εἰς-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehende-
 retur cum rebus furtivis. Ac cum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum supervixisset, malus male periiit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuaris; nunquam ego statuam*
 Peli-

ὦν, ἄποτε Φοβήσασμαι τὸν ἀνδριάντα Περίχρ,
ὃν ἔδω ζῶντα πάνυ ἔδεδίεν, ἀπειλῶντά μοι.

Ἐπὶ ταύτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι,
ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκῆς, ὅσον πη-
χυαῖος τὸ μέγεθος, ἐς μόνον ἐπειδὴν ἡ θρυαλλὶς
ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ὑπο-
φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
μάλιστα ἐπειδὴν τὴν θύραν ὑπερβαλὼμεθα, ἣν
κατὰ τὸ ἔτος ἑκάστον αὐτῷ θύομεν· ἀξιοῖ γάρ,
ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἡδὴ ὁ ἰατρός θύε-
σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν
ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐσιαθῇ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ
τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίερατον ἐπισπεί-
σειν, ἢ σεφάτωσιν πτὴν κεφαλὴν.

Ἄκουε

*Relicbi timuero, quem, neque si vilius mibi minatus
esset, valde metuissem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam
mibi, Eucrates, aeneus Hippocrates est; cubitali
circiter magnitudinis, qui tantum, ubi linum lam-
padis exstinctum est, totam orbe admodum circumit
perstrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit,
conuertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
nimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
sibi, ex indignatur, si non suo tempore optimis epuletur
hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
illi mitteret, aut libet mulsim, aut caput coronet.

22. Au-

Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τῷτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὁ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὅν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσάσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκηπόμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφείῃ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμός ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ οἶώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸδ' ἐκ εἶχεν ἔτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμὲν τινος γενομένη, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιῆσαν φοβεράν, ἡμισαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δαῖδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκο-

σάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar Mnaasonem filium pro more ludere, et venatus caussa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti

Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὁ Φιόπας ἦν, τὰ δὲ ἄνω παρῶνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλαμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίξας ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ Φίλοι, μεταξύ διηγέμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχεος τρίχας πᾶσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τῷ Φόβῳ.

Οἱ μὲν ἔν αὐφὶ τὸν Ἰῶνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἄτενές, προσέειχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ῥιγῆς, ἡρέμα προσκυνῶντες ἔτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισαδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant cincinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quod-

πολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόχην μεταξύ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλεῖσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέν μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἥ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοί, καὶ λάσιοι, πιναρεῖ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγιῖδα, ἣν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τᾶ δακτύλου. ἡ Ἐκκῆτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τᾶδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρατάρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae caussa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constiti, conuersa ad interiorē parietem digiti palamuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, bigtum effecit maximum,

τάξειον τὸ μέγεθος· εἴτα ὥχετο μετ' ὀλίγον
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρεα τινὸς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἴτα εὗρων τὰ ἐν Ἄδῃ ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 νεκρὰς, ὥς ἐ γνωρίζειν ἐνὶ αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεδάψαμεν. τί δὲ ἐπρατ-
 τον, ὁ Ἴων εἶφῃ, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλο; ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ
 τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφοδάλου κατακείμενοι. ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἢ δ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον
 τῷ

ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum defiliens evanuit. Ego summo animo, proten-
 soque capite introspexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 ciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indurum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτόν, καὶ
 τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
 την ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. εἰ δὲ τέτον σαφῶς, ἀλλὰ
 εὐκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάσῳ ἦν· τὸν
 Πλάτωνα δὲ ἔκ ἐγνώρισα· χρεὶ γάρ, οἶμαι,
 πρὸς Φίλῃς ἄνδρας τάλῃθ' ἰλέγειν. ἅμα γοῦν
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα, καὶ τὰ χάσμα
 συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητῶντές με,
 καὶ Πυρρίας ἔτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέσῃσαν ἔπω τέ-
 λσον μεμυκέτος τῷ χάσματος· εἶπε, Πυρρία,
 εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὕ-
 λακῆς δὲ ἦκασα διὰ τῷ χάσματος, καὶ πῦρ τε
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγεί-

diuino Platoni et libro de animis. Tu vero num-
 quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
 mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
 dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
 uis erat et ventricosus. Platonem vero non agnoui:
 oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
 Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et biatus
 clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
 in illis hic ipse Pyrrhias, adstiteri, nondum plane
 clauso biatu. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
 Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
 per biatum, et ignis subluere de face mihi videba-

ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δέ, Οὐ κακὰ, εἶπεν, ἔδδ' ἄλλοις ἄορατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔπρὸ πολλῷ νοσήσας, τοῖον δέ τι ἐθεασάμην. ἐπισκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευσεν Ἀντίγονος ἕτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὃ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγоне, εἴ πως δυνήσῃν εἰς ὕπνον τρέψασθαι. τότε

ἐν

tur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque igheim.

25. Cleodemus autem, *Non noua, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visibat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset uebementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc*

igitur.

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V. Plut. et Merc. §. 1.* ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκας, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio *superfluo admetiris, superaddis*, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. *Reitz.*

ἐν ἐφίσταται μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος·
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τήκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικασήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ὃς ἤδη ὑπερημέρας
 τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ
 Φέρων

*igitur adstat mihi iuuenis tigilanti undique pulcher-
 rimus, veste candida indutus: deinde surgere me
 iussu deducit per biatum quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (ad erat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere
 contigerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed*

Ff 4

Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἡγανὰ κτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγείτα με, Οὐπω πεπληρωτά, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥς ἐ ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκίεα Δημύλεον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήσκειται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἡμῶμεν οἰωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμάζον, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναζάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγώ,

Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum viuit. Et ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Et paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim noui quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum rediisset in vitam, hominem curauerim. Et quomodo, inquam,*

ἐγώ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα,
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευες.

Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ
τῷ Εὐκράτῃ υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἤδη
ἐξ ἐφύβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν, Οὕτως ἀνάμνην, ἔφη,
τάτων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
παλαιῇ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame perii? nisi forte tu Epimenidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superueniunt filii
Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *Ita*, inquit, *hisce fruor*, iniecta utrique
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam,*

14. ἔτως ἀνάμνην — τάτων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τάτων pertinere
ad υἱῶν, monuit *Elsner*. in Ep. ad *Philem*.
20. *Reitz*.

καρίτιν με γυναῖκα, τὴν τέτων μητέρα, πάν-
 τες ἴσασιν ὅπως ἡγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἔπραξα ἔζωσαν μόνοι, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαλρεν. ἐβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθέμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη,
 καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης
 ἔτασι, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐ-
 τήκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη
 ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἥδ' ὅς α'
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον
 ἀνὰ κω-

*meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 causa feci non uiuentis modo, sed etiam uita fun-
 ctæ, qui mundum illius omnem una cremauerim, et
 eam, qua uiua gaudebat, vestem. Septimo autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec superuenit
 Demaeneta ipsa illa, et prope affidet, ut nunc Eu-
 cratides hic, ostendens filium suum iuniorem: qui
 statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 cum viderem, complexus illam cum cinlatu lacruma-
 bar.*

ἀνακωκύσας· ἡ δὲ ἐκ εἰς βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλων χρυσοῖν ἔντοιν, ἔκατα-
 καύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔΦασκε, παραπεσὼν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς ἐχ' εὐρέν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δ' ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατάρκτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠΦανί-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μέντοι σανδάλιον
 εὐρέσθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατέκαύθη ὕσερον.

Ἔτι ἀπισεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐν-
 αργέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην Φαι-
 νομένοισι; μὰ Δί', ἣν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σαιδάλῳ γε
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παῖδιά,
 παῖε-

bar. Illa non passim me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaue-
 rim: decidisse vero illud dicebat in xia arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adbuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitenfis latra-
 vit; ad quem illa latratum euanuit. Sandalium ta-
 men, sub arca repertum, postridie eius diei crema-
 tum est.

28. Adbuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio na-
 tes,

παίσσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτι
ἀναισχυντῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τέτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰς-
ἦλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπῃ,
εἶσα τὸν αἰδιδμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν
ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ ἐν τῷ μέν, ὡς εἶδον αὐτόν,
ἀνέπνευσεν, τῷ ἐκείνῳ ἤκειν μοι νομίσας, πέ-
λεκύν τινά κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπισομῶ
γὰρ αὐτὰς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτι τερά-
στια διεξόντας· καὶ τὸ τῷ λόγῳ, θεὸν ἀπὸ μη-
χανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τῷτον ὥμην ἀπὸ τῆς
τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐ-
τῷ τῷ Κλεοδήμῳ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου
ἤρξατο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχεν ἤκασε παρὰ τοῦ
Εὐκρά-

*tes, puerulorum instar, caedamur, si qui recusent
credere, et impudenter adeo veris repugnent.*

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intrauit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae
caussa celebrem, diuini cognomine insignem.
Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum
venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os
enim, cogitabam, istis hic obiturbabit vir sapiens,
prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in pro-
verbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc
a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset,
assurgente illi Cleodemo, primo quidem percon-
tari de morbo, et cum mollius iam habere, ab
Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλο-
σοφεῖτε; μεταξύ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκασα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ ταυτονὶ τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν η̅ρυθρίασα,
καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τᾷτο Φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιᾷτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης,
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos
philosophabamini? dum enim intro, audiui: et vi-
detur mihi, bene vos esse disputationem collocavros.
Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantini-
vo huic, me autem ostendebat, persuadere studemus,
viri putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita fun-
ctorum animas vagari in terra, et quibus velint appa-
rere. Igitur erubui equidem, et vultum Arignoti
verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eu-
crates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui
violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si
quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo
fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus
sit:*

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκέτι·
 ἦν γὰρ τέτο λῆγη, ἔ πάνυ ἀπόβλητα Φήσει.
 μα Δί', ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἐδὲ συνεσῶτα 15) ὀρᾶσθαι
 εἴεται.

Πῶς λέγεις, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἐδὲν σοι τέτων γέγενεσθαι δοκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἶπέν, ὀρώντων; ἀπο-
 λελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμῆ, εἰ μὴ πιτεύω,
 δίδτι μηδὲ ὀρῶ μένος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων,
 καὶ

*Sic: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais?* inquit Arignotus, toruum me
 intuens: *nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixero, videant? Iam caussam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,*
 ut

15. συνεσῶτα.] Συσῆναι etiam c. 31. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφ᾿ ἐση-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat;
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ,
ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐρεῖ ἐνθα
ἔσιν ἡ Εὐβατίδης οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ
παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε
πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ἕθεν
τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας
ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰ-
κίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῷτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκρά-
της. αἰόμητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλῶν ὑπὸ δει-
μάτων. εἰ δέ τις εἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς
ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβερέως καὶ τα-
ραχώδους Φάσματος. συνέπιπταν ἔν ἡδῃ, καὶ
ἡ σέγη κατέβρε, καὶ ὅλως ἐδεῖς ἦν ὁ θαρρῆσων
παρελ-

uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum
veneris, interroga, ubi sit Eubaridae domus: et
cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus
in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre vi-
de daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco,
exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum
præstiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, interroga-
bat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu pro-
pter terrores. Si quis vero immigraret, mox percul-
sus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro eie-
ctus. Ergo iam collabi domus, et defluere tectum;
nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam in-
gredi.

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνου, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον ἐκ ἐπιλαμβανόμενος, ἐπεὶ ἔμαθον οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῆπτον κακὸν, ὥς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀνεγίνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπετρῶτό με πανταχόθεν προσβάδων, εἰ πόθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμε-

νος

gredi. At ego his auditis, sumo tecum libros, sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior domum circa primam quietem, debortante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum quorsum irem audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero sumpta lucerna ingredior solus, et in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos perterreat, squalidus, tomatus, caligine nigrior: atque adstans tentat ab omni parte me inuadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc saurus

ρος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρι-
κωδεσάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ,
συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινᾷ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδου, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
κότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσειν με οἰομένων, καθά-
περ τὰς ἄλλας, προσελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασα,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ,
ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν
οἰκίαν οἰκῆν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν πε, καὶ
τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τῷ παραδόξε
ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃ κα-
ταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκᾶπτειν,
λαβόντας διμέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποί-
ησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, in-
cantando illum adegī in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat,
reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent
omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, uti
reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo
ad Eubazidem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram
et metus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso tum aliis pluribus,
sequebantur enim rei miraculo mori, deductisque
ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram,
iussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo factō
Luc Op. T. VI. G g inuen-

ησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορυγμένος τις νεκρὸς ἑώλος, μόνον τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν ἔνθαψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, εἰδείς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὅς ἐχὶ κατεγίγνωσκε μὲ πολλὴν τὴν ἀνοίαν, τοῖς τοιέτοις ἀπίστωντος, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτος λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶπην.

Inuentum est ad passus altitudinem defossus cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossus sepeliuimus. Caeterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sapientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amenitiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro,
Quid

16. δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in duplici significato; quum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. *Reitz.*

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιῶτος ἦσθα, ἡ μὲν ἑλ-
πίς τῆς ἀληθείας, καπνὸς μεσὸς καὶ ἰνδαλμά-
των; τὸ γὰρ τῷ λόγῳ ἐκείνῳ; Ἀνθρακες ἡμῖν
ὁ Θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνω-
τος, εἰ μήτε ἐμοὶ πισεύεις λέγοντι, μήτε Δει-
νομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐ-
κράτει, Φέρει, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιῶτων
ἀξιοπιστότερον ἢ τὰναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ
Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβ-
δηρόθεν ἐκείνον Δημίκριτον, ὃς ἔτῳς ἄρα ἐπέ-
πεισο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συζητῶν τοιῶτον· ὥσ-
γε, ἐπειδὴ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυ-
λῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων,
καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανί-
στων,

*Quid istuc, inquam, Arignote, tūne etiam talis
es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectro-
rum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut
est in proverbio, carbonem appares? Tu vero, in-
quit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque
Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati,
age dic, eequem fide digniorem putas contraria nobis
dicentem? Per Iouem, inquam, admirabilem virum,
Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo
certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum
inclusisset se in monumentum extra portas, ibique
perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque in-
terdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum et*

σκίων, ἐρεσχελεῖν βελλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειμα-
τᾶν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμνημένοις περι-
στάντες αὐτὸν, περιεχόμενον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὰς·
ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς
ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τᾶ-
το Φῆς, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνότητόν τινα ἄν-
δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως
ἐγίγνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὸς πα-
θὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας· τάχα γὰρ ἂν
καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθείης
πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsul-
tantes: nihil ipse hanc illorum assimilationem metue-
rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
bendum illud solum dixerit, Define ludere! Adeo
firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Euerates, amen-
tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
se enim tu quoque, Tycbiade, audiens vi quadam
ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῶγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πα-
 τρός ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύ-
 μησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν
 Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῶσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο
 ἤχοντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνῃ μὲν
 ἔν ηἴκου, κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἀσημόν
 τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὰ στόμα ἐν ἑπτασεν ἑπτά. καὶ
 εἰ γε μὴ περικτὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἑπτα.
 Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλυν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων
 Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
 μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν
 εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι
 ἔτη

*ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto
 viverem iuuenis adhuc, doctrinae causa eo missus a
 patre, cupido incessit animum, Coptum inde aduer-
 so flumine petere, ad Memnonem audiendum, mi-
 rabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius
 quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus:
 sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit
 versibus septem: ac nisi superuacaneum esset, ipsos
 vobis recitarem versus.*

34. In reditu autem navigabat forte vobiscum
 homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia
 admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus.
 Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπέγχεις ὠκημέναι, μαγεύων
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη
 λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀθανίοις, νοήμονα, καθα-
 ρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπέλεπταν τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἡδ' ὅς, ἐκείνον
 τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν ὅσις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὀρμίσσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχήμενον, καὶ συ-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτύσσοντα, καὶ
 σαίνοντα τὰς ἄραις, ἔγνωιν ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρενοῦμενος,
 ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος.

ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitabundum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, sumum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, cum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinum quendam hominem esse
 agnoui: et cum paulatim blanditiis ad illius amici-
 tiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami-*

ὥς τε πάντων ἐκοινῶναι μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὰς μὲν αἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τῷτο ἔγω διηγούμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τὴν καταγωγίον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν, εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλως ἔχει τῆς διακονίας,

familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperitiuit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque eum defuturos ministros. Ac postea ita vivimus.

35. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esses, rursus scopas

νίας, αὐτίς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπώδην ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τῷ το ἐγὼ πᾶν ἐσπεδακώς, ἐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτῷ, ἐβάσθαι γὰρ αὐτῷ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μὲν δὲ ποτὲ ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκασα τῆς ἐπώδης, ἣν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποσᾶς. καὶ ὁ μὲν ὥχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρω ἃ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑσεραίαν ἐκείνη τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαθὼν τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ἐμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπαισο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐτίς ὕπερον. τὸ δὲ ἐκέτι

scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronunciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo vii discerem, illo enim inuidebat, licet ad alia esset promptissimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset.

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam amphoram attulisset, desine inquam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto pistil-

ἐκέλευε μοι πείθεσθαι ἡθέλειν, ἀλλ' ὑδροφόροι
αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμυχανῶν τῷ πράγματι
(ἐδεδίδειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγα-
νακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
κόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
ρον τὸ μέρος, ἀμφοτέρω λαβόντα ὑδροφόροι, καὶ
ἀνδ' ἐνός δύο μοι ἐγένοντο αἱ διάκονοι. ἐν τῷ
τῷ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείσκει τὸ
γενόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥστ'
περ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀπεκλιπὼν μὲν
λαθὼν, ἐκ οἷδ' ὅπου ἀφανὴς ὥχετο ἀπὼν.
νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνα
ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρι; νῆ. Δί', ἦδ' ὅς;
ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
verum adferre aquam perrexit, donec aqua baurien-
da domum oppleuisset. Ego consilii inops (metue-
bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectuque
quid actum esset; illos iterum ligna fecit, ut ante
incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
subduxit se nescio quorsum, et conspici desit. Nunc
igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti cerre,
hominem facere ex pistillo? Per louem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν
τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὑδροφάρος,
ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ-
αντλασμένην.

Οὐ παύσεσθε, ἣν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερα-
τολογεῖντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δέ μιν, ἀλλὰ καὶ
τῶν μετὰ τούτων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν
ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξας ταύτας καὶ φοβε-
ρὰς διηγῆσαι, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
ρθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογι-
μάτων. Φείδεσθαι ἔν χεὶρ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦ-
τα ἐτίξαι καὶ εἰς, ἃ διὰ παντὸς τῷ βίῃ ἐνοχ-
λήσει συνόντα, καὶ ψοφῶσαι ποιήσει, ποικί-
λης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα.

Eūγε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
pristinam eum formam reducere, cum semel factus
est aquarius: sed eluereur nobis illo semper hau-
riente domus.*

37. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui
senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulo-
rum cuissa in aliud tempus differre incredibiles istas
horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et
ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
riamque superstitione implebunt.

38. Re-

Εὖγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τῇ δεσιδαίμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
περὶ τῶν τοιχῶν δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν,
καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέσται, ἢ παρθένος ἔμ-
ματρα φθεγγόμενη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιχῶν ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τῷ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπᾶσης τῆς σφραγίδος,
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, ἢ
λέγω, μὴ σοι ἀπιστᾷ δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλᾷ
αὐχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἡμισυᾷ
ἐν Μάλλῳ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβαλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτός,

38. Recte me mones, inquit Eucrates, *supersti-*
tionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de
talibus tibi videtur, de oraculis dico, et diuinis
vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant,
aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deuin-
cta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus
fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum
quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis
imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui me-
cum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse glo-
riari videar. Quae vero in Amphilocho templo au-
diui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquentē,
et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi,
dicere

αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἂ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὰ
ἐν Μαλλῷ τεῖτο μαντεῖον ἐπιφανέστατον τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἀναγκῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχεν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τῷ χρησῆρι,
καὶ τι περὶ μελλόντων συμβαλεῦσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν ὅτ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς ἔπερ
μικρᾶς ἐνέηχετο τῆς περὶ τὰ χρησῆρια τραγῳ-
δίας, ἔδοκεῖν αἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἄ-
πασιν, ἀπολυπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: iam deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Patavis. Cum enim ex Aegypto do-
mum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida funderet
oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in
tabellis scripta Propetae iradar aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorsum res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μαλλὸν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῶν τῶν
ψευσμάτων) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόν-
τιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγει-
νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχικανὰ ἡγήσθε τὰ ἀν-
θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
τε συνεπιληψομένους ὑμῶν τῶν μυθολογούμενων·
καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
ρίας λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἡκω-
σὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλεύκους πιόντες,
ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος.
ἡδέως δ' ἂν ποθεὶν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδα-
νόν

sus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
disputarem) Ego vero, inquam, discedo requisi-
turus Leontichum: etenim illo mihi conuenio opus
est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato,
vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
magno emerim medicamentum obliuionem indu-
cens

νόν τι Φάρμακον, ὧν ἤκιστα, ὥς μή τι κακὸν
ἐργάσεται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικεῖσθαι. τέ-
ρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι
δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι
ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γὰρ τοι μὴ μό-
νον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους
αἶν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ
ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύνα-
ται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακῆϊνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους
δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδω-
κέναι καὶ μοὶ τοῦ δῆγματος. ἔγω δαιμόνων μοι
τὴν

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faci-
at in me residens illorum memoria. Portenta
enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi
videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale
quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe,
non solum insanire et aquam metuere, quos canes
rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem quam canis, vim habe-
re illum morsum, eademque illum quoque me-
tuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a
multis mendaciis, mihi videris aliquid illius mor-
sus impertiisse; ita daemonebus mihi mentem
opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιΦάρ-
μακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ἔρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ
μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμάτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono sumus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vfos nos de vanis hisce atque inanibus
mendaciis nullum turbabit.

Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις ἐγὼ γέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅπσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ τὰς ἀρίστας ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μετασελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμα, τῷ διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἀρμονίας ἐπισαμένους, ὃ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν σφατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

οὐ τὰττεν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλεῖα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; εἰ γὰρ ἄλλως ἰσορίαν ἐπιδείκνυσθαι βελόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνης ἀξίον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πρᾶγματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰς ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον

non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius quam sapientes dici meruerint. Talem

Luc. Op. T. VI.

Hh

audi-

τον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώζρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας, ἀποσυροφῇ καὶ διαίρεσει τῷ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τῷ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἔ μηχανικὸς ἔτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνέιναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῷ Ἐπειῷ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς ἔ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

Ἐν

audimus Archimедem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra vnam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inueniendum, et in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achiuis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

3. In

Ἐν δὴ τέτοις καὶ Ἰππίε ταταῖς τῷ κατ' ἡμᾶς
 μεμνησθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τι-
 να βάλει τῶν πρὸ αὐτῷ γεγυμνασμένε, καὶ συν-
 εἶναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτε, τὰ
 δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου,
 καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος,
 καὶ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν 1), ἐν αἷς οἱ
 πρὸ αὐτῷ γενέσθαι ἡτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν
 γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δευτέρας, Φασίν,
 εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένα. καί-
 τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπισήμης ἔρ-
 γον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμησας, εἶ-
 ναι

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui no-
 stra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est,
 viri literarum exercitatione cuius antiquorum
 comparandi, in disputando acuti, disertissimi in
 explicando, opera autem verbis multo meliora
 praestantis, et artis suae professionem implentis,
 non in argumentis modo talibus, in quibus bona
 quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed,
 ex Geometrico proverbio, in data quacumque
 recta triangulum accurate construētis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in vno quodam artis
 opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

1. ὑποσχέσεσιν] Repetiit, puto, librarius
 improvide vocem, quae paullo ante adfue-
 rat: legendumque ὑποθέσεσιν, vt non ita
 multo post κοινῇ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

καὶ τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε τῶν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκαστον τῶν
 ἄνω ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπι-
 σάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῶ ἀπέφη-
 νεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν.

Ἄ δὲ ἐνυχχὸς ἰδὼν αὐτῶν ἔργων κατεπλά-
 γην, ἐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ κατ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεῖς κατὰσκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τῶν συνέσις θυμωσύη. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὀρθίος,
 ὃν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit vt pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitie, sed accliuus admodum et ere-
 ctus,

ἐν παραλαβῶν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν τα-
 πεινὸν, ἰσόπεδον θάτρω ἀπέφηνε, κρηπῖδας
 μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος,
 καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφά-
 λειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ 2) ἀπο-
 τόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὰ
 ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ
 τε τῷ τόπῳ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλό-
 γῳ τῆς κατασκευῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν
 Φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλῶν

ctus, quem cum accepisset ab vna parte vehemen-
 ter humilem, solo alterius aequavit, subiecta
 toti operi firmissima crepidine, eorumque quae
 imponenda erant securitate, positis rite funda-
 mentis, stabilita. Altitudinibus autem *montium*
 praeruptis valde, et ad securitatem continuis, to-
 tum opus roboravit. Quae porro inaedificavit,
 ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum
 propter observatam in tota structura proportio-
 nem, maxime sunt concinna, et respondentem
 sibi fenestrarum rationem servant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψει δὲ π.] Accipio haec de montium iu-
 gis circumpolitae, quae portu quasi quodam
 facto tutum a ventis undique praestarent bal-
 neum. Laudatur hic prudentia Hippiae in
 eligendo loco, et quatenus opus erat, ac-
 commodando. *Gesner.*

Πυλὼν μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν ἐνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τῆτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀπολέθοις καὶ ὑπηρεταῖς διατρίβην· ἐν ἀριστερᾷ 3) δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων· βαλανείῳ δ' ἐν καὶ ταῦτα πεπωδέεστα, χαρίσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενα ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit Oecus communis, bene magnus, vbi morari commodè pedissequi et ministri possint, *situs* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, super-

3. ἐν ἀριστερᾷ] Oecus ille, (vid. noster περὶ τῆς οἴκου) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, vt sinistrum sit conclauium, siue ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclauium illa voluptuaria. De his conclauibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια et ὑποχωρήσεις. Gesner.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λαιτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς
τὴν τῶν εὐδαιμονοσέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ
τῆτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς ταῖς ἀποδυομένοις
ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότα-
τος, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρὰ ὕδατος
ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖνῃ λίθου κεκο-
σμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκῆ τῆς
ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκλη-
πιοῦ.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιωνό-
μενος οἶκος, καὶ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφισρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προση-
νῶς

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum,
at necessarius, quatenus beatis hominibus reci-
piendis destinatum est. Post hunc ab vtraque
parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spo-
liaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa*
luce laetissimus, aquae frigidae descensiones ha-
bens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Sta-
tuae in illo de candido lapide vetusti operis Hy-
geae vna, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, ca-
lore non molesto occurrens, longus, vtrinque
rotundus: post quem in dextra parte hilaris ad-
modum oecus vngendi facultatem comiter prae-

νῶς παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλωπισμέναις, τὰς ἀπὸ παλαιστρας εἰσίσοντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἶκων ἀπάντων κάλλιστος, σῆναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄραφὴν ἄκραν ἀποσίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διὰδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδοξοῖκος κάλλιστος, Φωτὸς τε πολλῆ ἀνάμεσος, καὶ ὡς πορφύρεα διηνθισμένος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμὰς πυέλας παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ, ἐνεσί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυ-

bens, ianuas vtrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpurae instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebeet. Cum vero laueris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed
sed

ψυχρὸν, δὲ ἡρέμα θερμῷ οἰκήματος, καὶ ταῦ-
 τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῃ, καὶ πολλῇ τῇ
 ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
 πλάτῃ τοῖς μήνεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
 πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθῆι. κατὰ γὰρ
 τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσω-
 πον χρὴ θέμην τηλαυγές. τῷτο δ' ἂν εἴη ἐκ
 τῆς αὐγῆς μάλις, καὶ τῷ Φέγγας, καὶ τῶν
 Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
 ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
 βορρᾶν προεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ ἁμοιρον 4)
 ἔδδ

sed celeri via ad frigidam per conclave mediocri-
 ter calidum, idque in multa luce, et multo
 intus die. Ad haec altitudines congruentes, et
 latitudines longitudinibus pro portione respon-
 dentes, et multa vbique Gratia atque Venus eni-
 tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui*
opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgen-
tem. Haec autem contigerit maxime, e splendo-
 re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
 Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium
 fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani ta-
 men

4. ἐκ ἁμοιρον] Vt nempe non quiescens aër
 esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
 ens, angustum versus meridiem exitum ha-
 beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
 brior. *Gesner.*

καὶ τὸ μεσημβρινὸν αἶρος· τὰς δὲ πολλὰς τῆς θαλάσσης δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακόντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λεγρὸν, καὶ μὴ διὰ μακρῆς τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῇ χρησίμῃ τε καὶ ἀβλαβῇ ἔνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, κανὼν ἐπινοῆσαι καὶ ἄλλας δειγμάτων, ἢ μικρὰς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῶν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανεῖας ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαρὸν, τὸ εὐφραγές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celere habentes ad lauacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter causa et salubritatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, clarita-

γῆς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον,
 τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσ-
 ἔτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφείδων
 μὲν ἀναγκάων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε
 πολλαῖς τεθυρωμένον. ὥρων δὲ διττὰς δηλώ-
 σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5)
 τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
 μὴ ἀποδᾶναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
 ἐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μαλ-
 λον

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
 commodatum sit, quod vsum sui securum prae-
 beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
 larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
 is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
 alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
 lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
 gnam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
 modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
 mihi

5. ὥρων — μυκήματος] Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus praeter caetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυκηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner*.

λον δὲ βασιάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμετέραν τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξω τούτοις κοινωνήσοντάς μοι τῶν
 ἐπαίνων.

mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praebuerit,
 ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
 novi et alios in partem laudum mearum venturos.

S omnium, seu Gallus	I
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Infidelus	413
Hippias, siue Balneum	480

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.